

CETURTDIENA, 2009. GADA 8. OKTOBRIS

SĒDI VADA: J. BUZEK

Priekšsēdētājs

1. Sēdes atklāšana

(Sēdi atklāja plkst. 9.05)

2. Dokumentu iesniegšana (sk. protokolu)

3. G20 valstu augstākā līmeņa sanāksme Pitsburgā 2009. gada 24.–25. septembrī (iesniegtie rezolūcijas priekšlikumi) (sk. protokolu)

4. Pasaulē finanšu un ekonomikas krīzes ietekme uz jaunattīstības valstīm un attīstības sadarbību (iesniegtie rezolūcijas priekšlikumi) (sk. protokolu)

5. Informācijas brīvība Itālijā (debates)

Priekšsēdētājs. – Nākamais punkts ir Komisijas paziņojums par informācijas brīvību Itālijā.

Viviane Reding, Komisijas locekle. – Priekšsēdētāja kungs, vārda brīvība un informācijas brīvība ir brīvas, demokrātiskas un plurālistiskas sabiedrības pamats. Tāda ir mana, bijušās žurnālistes, cieša pārliecība, un tāda ir Eiropas Savienības cieša pārliecība. Tieši tāpēc visas ES iestādes — Parlaments, Padome, un Komisija — parakstīja ES Pamattiesību hartu, kuras 11. pants paredz: „Ikvienai personai ir tiesības uz vārda brīvību. Šīs tiesības ietver uzskatu brīvību un brīvību saņemt un izplatīt informāciju vai idejas bez valsts iestāžu iejaukšanās un neatkarīgi no valsts robežām. Tiek ievērota plašsaziņas līdzekļu brīvība un plurālisms.”

Es vēlētos atgādināt, ka arī ES hartas 51. panta 1. punktā noteikts, kur un kad piemēro šīs pamattiesības. Citēju: „Šīs Hartas noteikumi attiecas uz Savienības iestādēm un struktūrām, ievērojot subsidiaritātes principu, un uz dalībvalstīm”, bet „tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesību aktus.”

ES kompetences jomā, kas mums jāņem vērā, Eiropas Komisija vienmēr ir iestājusies par plašsaziņas līdzekļu brīvību, vārda brīvību, informācijas brīvību un preses brīvību gan ES teritorijā, gan mūsu ārējās attiecībās ar trešām valstīm. Jo īpaši es atgādinu par „Televīzijas bez robežām” direktīvas svarīgo nozīmi — kopš 1989. gada tā ir nodrošinājusi, ka visu ES dalībvalstu iedzīvotāji var brīvi, bez ierobežojumiem skatīties citu dalībvalstu pārraides; šī ES direktīva ir ievērojami sekmējusi pārrobežu informācijas brīvību plūsmu un plašsaziņas līdzekļu plurālistiskās vides paplašināšanu visās dalībvalstīs. Šajā saistībā es vēlētos pateikties Eiropas Parlamentam par palīdzību Komisijai sagatavot šīs direktīvas modernizēto versiju, kurā informācijas brīvība paplašināta pāri robežām un ārpus pārraižu formāta, ietverot citus audiovizuālos pakalpojumus, jo īpaši internetā sniegtos pakalpojumus.

Līdz gada beigām šī direktīva jāīsteno visām ES dalībvalstīm, un tā ievērojami sekmēs plurālistisko vidi, arī attiecībā uz tiešsaistes pakalpojumiem. Atgādināšu arī par trim citiem šīs direktīvas ļoti svarīgiem aspektiem.

Pirmkārt, tā ir neatkarīgu TV produktu veicināšana. Direktīvā iekļauts noteikums paredz, ka raidorganizācijām vismaz 10 % sava raidlaika vai vismaz 10 % no sava programmu budžeta jāatvēl Eiropas darbiem, kurus veidojuši no raidorganizācijām neatkarīgi producenti.

Otrkārt, šīs direktīvas modernizētajā versijā paredzēts, ka visā ES teritorijā žurnālistiem un ziņu organizācijām ir iespēja izmantot īsus izvilkumus ar mērķi sagatavot īsas ziņu reportāžas.

Treškārt, un tas ir vissvarīgākais aspekts, — jaunajā direktīvā ir iekļauta atsauce uz nepieciešamību izveidot neatkarīgas plašsaziņas līdzekļu iestādes valsts līmenī. Šo atsauci ierosināja Komisija, un to varēja pieņemt tikai pašās beigās, pateicoties Eiropas Parlamenta pārliecinošam atbalstam. Tādējādi apraides nozarē modernizēto direktīvu „Televīzija bez robežām” var uzskatīt par hartu, kas reglamentē pārrobežu informācijas brīvību Eiropas Savienībā.

Bet tagad ļaujiet man atgādināt par citu svarīgu aspektu ES kompetences jomā, kur šī iestāde var darboties un ir darbojusies, sekmējot plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Es runāju par radiofrekvenču spektra politiku. Jūs visi zināt, ka apraidi nevar nodrošināt bez piekļuves radiofrekvenču spektram, un ES politika paredz visiem tirgus dalībniekiem bez diskriminācijas nodrošināt piekļuvi radiofrekvenču spektram. Tādēļ valsts iestādēm nav tiesību, izmantojot spektra sadalījumu, iesaldēt konkurences situāciju plašsaziņas līdzekļu tirgū to operatoru labā, kuri jau darbojas šajā tirgū. Eiropas Kopienu Tiesa, starp citu, savā *Centro Europa* spriedumā ir apstiprinājusi šo svarīgo principu, kas tiešā veidā izriet no pakalpojumu sniegšanas brīvības. Komisija atzinīgi novērtēja šo nolēmumu, jo tas sekmē godīgu konkurenci un ir svarīgs priekšnosacījums plašsaziņas līdzekļu plurālisma stiprināšanā. Pamatojoties uz to, Komisija atkārtoti ir vērsusies pret tām dalībvalstīm, kurās spektra pārvaldības sistēma ir pretrunā ar šo principu.

Kā piemēru es vēlētos minēt 2006. gada pārkāpumu procedūras, ko attiecībā uz radiofrekvenču spektra sadalījumu Itālijā ierosināju es kopā ar savu kolēģi *Neelie Kroes*. Šīs procedūras spiediena ietekmē Itālijas iestādes tagad maina savu pieeju. Tas nodrošinās ievērojamu tirgus liberalizāciju un ieguvumus saistībā ar plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Tādējādi spektra politika ir spilgts piemērs jomai, kurā ES var darboties savas kompetences jomā, lai uzlabotu konkurenci attiecībā uz resursiem, no kuriem ir atkarīgas raidorganizācijas, un tādējādi stiprinātu plašsaziņas līdzekļu plurālismu.

Attiecībā uz drukātiem preses izdevumiem ES kompetence ir ievērojami vairāk ierobežota. Drukātie preses izdevumi ir viens no spilgtākajiem piemēriem, kas ilustrē valsts vai pat reģionālo kompetences jomu, un to situācija bieži vien atspoguļo atšķirīgās kultūras tradīcijas mūsu dažādajās dalībvalstīs. Tādēļ nav viena konkrēta ES tiesību akta, kas īpaši reglamentētu drukātos preses izdevumus, turklāt tādi tiesību akti nav paredzēti saskaņā ar līgumiem to pašreizējā redakcijā. Tomēr ES iestādēs, jo īpaši Eiropas Komisijā, mēs vienmēr esam atbalstījuši drukāto preses izdevumu attīstību visā Eiropas Savienībā. Atgādinu, ka, strādājot kā ES plašsaziņas līdzekļu komisāre, esmu daudzkārt tikusies ar galvenajiem redaktoriem no visas Eiropas, lai apspriestu pašreiz aktuālos jautājumus par plašsaziņas līdzekļu brīvību un plurālismu.

Visbeidzot, 2009. gada jūnijā žurnālisti no visas ES izstrādāja Eiropas Preses brīvības hartu. Iepazīstoties ar darba rezultātu, es pilnībā atbalstīju šo hartu. Preses brīvības harta, ko ierosināja Eiropas žurnālisti, ir svarīgs solis, kas atkārtoti apstiprina svarīgākajos juridiskajos dokumentos, piemēram, ES Pamattiesību hartā, iekļautās pamatvērtības. Visiem politikas veidotājiem attiecīgajās kompetences jomās šī harta atgādina arī par to, ka patiesas preses brīvības nodrošināšanā valsts iestādēm patiešām ir sava nozīme — tām jābūt gatavām aizstāvēt vārda brīvību un sekmēt tās attīstību. Tādēļ šī harta ir nozīmīgs solis pamatvērtību un tiesību stiprināšanas virzienā, ļaujot žurnālistiem tās izmantot pret valdību vai politiskajām valsts iestādēm tajos gadījumos, kad viņi jūt, ka viņu darba brīvība ir nepamatoti apdraudēta.

Godājamie deputāti redzēs, ka ES iestādes, īpaši Komisija, izrāda stingru politisko apņemšanos attiecībā uz pamattiesībām, kā arī informācijas, vārda un plašsaziņas līdzekļu brīvību. Mēs izmantojam savas pilnvaras, lai, pamatojoties uz līgumiem, šīs tiesības un brīvības veicinātu savā darbā, un šādi mēs rīkosimies arī turpmāk.

Tomēr ļaujiet man pieminēt citu svarīgu aspektu, proti, ES politikā iekļautās pamattiesības nepiešķir Eiropas Savienībai pilnvaras visos jautājumos, kas attiecas uz vienas vai otras dalībvalsts pamattiesībām. Neaizmirsīsim, ka dalībvalstīm ir savas konstitūcijas, no kurām daudzas ir ar senām tradīcijām, turklāt visās dalībvalstīs ir tiesas, apelācijas tiesas un konstitucionālās tiesas, kas nodrošina pamattiesību ievērošanu un īstenošanu attiecībā uz valsts iestāžu rīcību. Vēl nesen šādu piemēru mēs redzējām Itālijā.

Tas ir darba dalīšanas rezultāts, jo ES nav supervalsts, bet gan 27 suverēnu dalībvalstu savienība, un tādā veidā tā arī turpinās funkcionēt saskaņā ar jauno Lisabonas līgumu.

Tādēļ es jūs aicinātu neizmantojot ES iestādes, lai risinātu problēmas, kas atbilstīgi mūsu līgumiem jārisina dalībvalstu līmenī. Mums nav jāuzņemas pienākumi, kas mums nav piešķirti, un arī Lisabonas līgumā mums tādi netiks piešķirti. Es aicinu koncentrēties uz noteikumu, principu, tiesību un brīvību efektīvu piemērošanu ES kompetences jomās. Tā mēs varēsim sasniegt ievērojamu progresu, un savā runā es minēju vairākus konkrētus piemērus.

Bet ļaujiet man minēt vēl vienu piemēru attiecībā uz mūsu darbību. Parlamenta deputāts *Paul Rübig* nesen ierosināja budžeta grozījumu saistībā ar jaunu ES programmu „*Erasmus žurnālistiem*”. Drukātiem preses izdevumiem grūtajos laikos šāda programma ļautu žurnālistiem noteiktu laiku sadarboties ar redakcijas darbiniekiem no citām dalībvalstīm. Tā arī ļautu žurnālistiem noskaidrot, kāda ir politiskā, ekonomiskā un sociālā situācija citās dalībvalstīs, un aprakstīt to. Tā ļautu žurnālistiem salīdzināt situāciju visā Eiropā un iepazīstināt ar to savus lasītājus, runājot arī par situāciju preses brīvības jomā. Tāpēc es mudīnu Eiropas

Parlamentu, saglabājot ļoti labvēlīgu attieksmi, izskatīt šos priekšlikumus, kuriem noteikti ir ES plašsaziņas līdzekļu komisāres atbalsts.

Joseph Daul, *PPE grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, lai gan šajās debatēs par preses brīvību Itālijā es lūdzu vārdu Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupas vārdā, pirmkārt un galvenokārt, es vēlētos nosodīt to, ka Eiropas Parlaments diemžēl tiek izmantots, lai apspriestu valsts kompetences jautājumus. Man jānosoda arī netaisnīgs un negodīgs uzbrukums tās ES dalībvalsts valdībai, kurā tiesiskums tiek īstenots tikpat stingri kā citviet Eiropā.

Runājot par pirmo punktu, es atsaukšos uz Itālijas Republikas prezidentu, kuru citēju jau vakar un kurš savu viedokli pauda pagājušā nedēļā. „Eiropas Parlamentu,” es citēju, „nevajadzētu izmantot par apspriežu forumu, kur risināt politiskos konfliktus un strīdus, kuri nepārprotami ir dalībvalstu un valstu parlamentu jautājumi.” Turpinu citēt Itālijas Republikas prezidentu: „Eiropas Parlamentu nevajadzētu izmantot arī par sava veida apelācijas tiesu, kurā apstrīdēt dalībvalstu parlamentu lēmumus vai šo valstu valdību rīcību.” Nevēlos apvainot prezidentu *Napolitano*, kurš ir mūsu draugs; vēlējos tikai pateikt, ka viņš neiet tajā pašā politiskajā virzienā kā premjerministrs *Berlusconi* vai es, vai politiskā grupa, kuru es pārstāvu.

(M. Schulz *iesaucas*)

Schulz kungs, lūdzu, cieniet manu vārda brīvību! Es vēlētos, lai šorīt tiktu izrādīta cieņa gan pret vārda brīvību, gan preses brīvību!

(M. Schulz *pārtrauc runātāju*)

Mēs zinām, kuri ir kārtības traucētāji. Tas mani nesatrauc. Es nedusmojos. Priekšsēdētāja kungs, es tikai lūdzu, lai jūs ļautu man runāt. Tā nebūtu jānotiek debatēm.

Tomēr šajos vārdos skaidri un gaiši izskan cieņa, kas būtu jāizrāda attiecībā uz mūsu demokrātiskajām — gan dalībvalstu, gan ES — iestādēm. Taču šorīt notiekošās debates nekādā veidā nav saistītas ar Eiropas Parlamenta pastāvēšanas pamatojumu. Jā, par ko gan ir runa? Vai Itālijas politiķi nedrīkst noorganizēt debates par preses brīvību vai citu tēmu savas valsts forumos? Es tā neteiktu. Vai Itālijas iedzīvotāji nedrīkst paust savu neapmierinātību par kādu tiesību aktu? Nē. Vai Itālijas tiesām nav iespēju īstenot tiesību aktus? Nē, un mēs to skaidri redzējām. Vai Eiropas Kopienu Tiesa nespēj sodīt par pārkāpumiem, kas saistīti ar pretrunām starp Itālijas tiesību aktiem un ES līgumiem? Nē. Uz visiem šiem jautājumiem ir skaidra atbilde — nē!

Šādos apstākļos Parlamentā organizētās debates nav nekas cits kā vien aprobežota politiska spēle starp partijām ar mērķi aizšķērsot ceļu politiskajam oponentam. Lai arī ko neapgalvotu daži mūsu kolēģi deputāti, Itālijas Republika savus pienākumus pilda tā, kā tam jābūt Eiropā, — demokrātiski un saskaņā ar tiesiskuma principu. Apgalvot pretējo nozīmē ignorēt patieso situāciju, bet ar to nevienu neizdosies apmullot.

Eiropas Parlamentam, dāmas un kungi, nav jākļūst par plenārsēžu zāli, kurā dalībvalstu politiskie konkurenti kārtō rēķinus. Parlaments nav īstā vieta, lai mēģinātu mazināt tādas valdības uzticamību, kas — es piebildīšu — ir politiski atbildīga savu iedzīvotāju priekšā. Tāpēc mēs organizējam vēlēšanas. Paldies par uzmanību!

David-Maria Sassoli, *S&D grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, mūs visus skar apstākļi, kādos mēs dzīvojam, un arī jums pirms došanās uz Briseli, iespējams, teica: „Atcerieties, ka jums ir liela atbildība, ka mums ir liela atbildība”, kas nozīmē uzlabot situāciju savā valstī.

Mēs zinām, ka mūsu valstīs situācija uzlabosies, ja Eiropa kļūs spēcīgāka un spēs godīgi piepildīt savu iedzīvotāju cerības. Mēs, protams, apzināties, ka tas būs iespējams tad, ja visi darbosimies kopā, ja apvienosim visus savus visdārgākos resursus, savas konstitūcijas, kurās noteiktas vērtības, tiesību normas un tiesības, kas ir ES īstā bagātība. Manu valsti ir nomocījuši tik daudzi strīdi, tomēr tūlīt pat es vēlētos vēlreiz ikvienam apliecināt, ka mēs runājam par varenu demokrātisku valsti, kurai ir izcila Konstitūcija. Vakardiena bija ļoti svarīga itāļiem, jo Konstitucionālā tiesa, sastopoties ar apjukumu un nesodāmības pieprasījumiem, atkārtoti apstiprināja vienkāršu un laika pārbaudi izturējušu principu — visi iedzīvotāji ir vienlīdzīgi likuma priekšā. Tomēr mēs zinām, ka pat lielas valstis var novirzīties no pareizā ceļa, var sajaukt valsts īpašumu ar privātām interesēm. Taču mēs nevaram ļaut dalībvalstīm kļūt vājām.

Ir jānodrošina tiesības saņemt neatkarīgu informāciju bez valsts iestāžu izdarīta spiediena vai nosacījumiem, un tas ir sabiedrisks resurss, kas visās valstīs pienākas ikvienam. Eiropas Savienībai neviltinoties ir jāaizsargā šis resurss. Mums jācenšas ieviest vienotus noteikumus, noteikt robežas, kuras pārsniedzot, informāciju vairs nevar uzskatīt par neatkarīgu. Eiropas Savienībai steidzami jāiejaucas, lai pieņemtu direktīvu, kas nosaka

pamatnostādnes par plurālismu un tā resursa aizsardzību, kam jābūt pieejamam visiem. *Reding* kundze, nekad neaizmirstiet, ka mēs esam Parlaments, nevis muzejs, kur lietas noglabā, lai tās satrūdētu.

Mário David (PPE). – (PT) Pirms trim vai četrām nedēļām Portugālē, *Prisa* — Spānijas uzņēmums, kas ir zināms sociālistu partijas atbalstītājs un kam pieder televīzijas kanāla TVI kapitāla lielākā daļa — lika atcelt vakara raidījumu „*Jornal Nacional de Sexta-Feira*”. *Sassoli* kungs, es vēlos jums jautāt, vai Eiropas Parlamenta Sociālistu un demokrātu progresīvās alianses grupai ir tāds pats nodoms izpētīt, kas notiek citās valstīs, vai arī tās nodomi aprobežojas ar politiskām viltus izdarībām, kuras mēs šeit pieredzējam šorīt?

David-Maria Sassoli, S&D grupas vārdā. – (IT) Paldies par jautājumu, jo tas man ļaus izteikt savu viedokli. To es nevarēju paspēt man atvēlētajā laikā.

(Priekšsēdētājs lūdza deputātus ļaut runāt turpināt)

Kā jau teicu, priecājos, ka uzdevāt man šo jautājumu, jo tas man ļauj pateikt, ka direktīva, ko mēs pieprasām Komisijai, jāpiemēro visām dalībvalstīm. Tā nav tikai Itālijas lieta; tā ir visas Eiropas lieta. Es gribētu arī pateikt, ka mēs vēlētos grozīt jautājumu, ko gatavojamies iesniegt Strasbūrā. Mēs vēlamies šo jautājumu uzdot par plurālismu Itālijā un Eiropā. Liels paldies par jūsu jautājumu!

Priekšsēdētājs. – Kolēģi, ja plenārsēžu zālē notiks šādas apspriedes, es neļaušu uzdot „zilās kartītes” jautājumus. Tāds ir mans lēmums. Atvainojiet, bet mums jāizturas mierīgāk attiecībā uz šo jautājumu, citādi tiks noteikts „zilo kartīšu” aizliegums. Es nevēlos, lai kāds traucētu šo sēdi. Lūdzu, uzvedieties atbilstoši!

Guy Verhofstadt, ALDE grupas vārdā. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, Itālijas Republikas prezidentam *Giorgio Napolitano* ir taisnība, apgalvojot, ka Eiropas Parlaments nav istā vieta, kur risināt dalībvalstu politisko partiju strīdus vai celt iebildumus pret dalībvalstu parlamentu pieņemtajiem lēmumiem. Šī Itālijas problēma — un, manuprāt, Itālijas Republikas prezidentam *Giorgio Napolitano* ir absolūta taisnība — vispirms jārisina Itālijā.

Tomēr — un, *Daul* kungs, tā gan ir problēma — neviens nevar noliegt, ka problēma pastāv gan Eiropā, gan Itālijā. Problēma ir saistīta ar jūsu uzstāšanos, jo jūs noliedzat, ka tāda problēma pastāv.

(Aplausi)

Napolitano kungam ir taisnība. Uzskatu, ka jūs arī rīkojāties pareizi, uzsverot *Napolitano* kunga teikto, bet tā nebija laba doma šeit. Parlamentā, paziņot, ka problēmas nav. Kāpēc tā saku? Tāpēc, ka organizācija „*Freedom House*” neseno publicēja pētījumu, kurā saistībā ar preses brīvību pasaules valstis tika iedalītas trīs kategorijās: brīvas, daļēji brīvas un nebrīvas. Jāatzīmē, ka trīs valstis — ne tikai viena, ne tikai Itālija, bet arī Rumānija un Bulgārija — ir klasificētas kā daļēji brīvas, un, manuprāt, tā ir milzīga problēma. Mēs esam vēl jo vairāk noraizējušies, patiesi noraizējušies tāpēc, ka šo valstu sarakstā ir nokļuvusi viena no tām valstīm, kas nodibināja Eiropas Savienību.

Ņemot vērā, ka Eiropas Savienību mēs izveidojam, lai reizi par visām reizēm aizstāvētu savas kopējās vērtības, proti, demokrātiju, mieru un brīvību, mūsu pienākums ir iejaukties. Kā? Uzskatu, ka mums jāpieprasa Komisijai, pamatojoties uz mūsu līgumiem, — un es atkārtāju, ka šāds pieprasījums jau ir izteikts — iesniegt direktīvas priekšlikumu, lai aizsargātu plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Tā tam jābūt, un tās ir pilnvaras, ko var īstenot kopā ar Eiropas Parlamentu atbilstīgi līgumiem. Šai direktīvai jānodrošina mūsu konstitucionālo noteikumu par plašsaziņas līdzekļu brīvību pilnīgu un saskaņotu ievērošanu visās Eiropas Savienības dalībvalstīs un noteikti visās minētajās valstīs.

Man jums, priekšsēdētāja kungs, arī jāsaka, ka mani ļoti sarūgtināja Komisijas pārstāves runa, un tā būs mana pēdējā piebilde. Dalībvalsts var darīt visu, ko vien vēlas, ja vien tas ir saskaņā ar attiecīgās valsts konstitūciju. Kā dzirdējam, tāds ir Komisijas viedoklis. Bet es pilnībā tam nepiekrītu! Es iebilstu! Parlamentā mums ir jāaizstāv vērtības un brīvības, un šis darbs sniedz pāri dalībvalstu interesēm un valstu konstitūciju robežām.

(Aplausi)

Tieši šīs vērtības un principi nosaka Eiropas Savienības būtību. Tādēļ es aicinu Komisiju iespējami ātrāk pārskatīt savu nostāju un ierosināt direktīvu par plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju, rīkojoties visu Eiropas Savienības dalībvalstu interesēs.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, pēc tam, kad šeit *Sassoli* kungs paziņoja, ka dokuments, par kuru mums jābalso Strasbūrā, tiks mainīts, manuprāt, ir bezjēdzīgi apspriest dokumentu, kurā, kā to paziņojuši paši priekšlikuma iesniedzēji, tiks veiktas izmaiņas.

Priekšsēdētājs. – *Muscardini* kundze, tas nebija īsti priekšlikums attiecībā uz piemērojamo procedūru, tāpēc es lūgšu ievērot Reglamentu.

Dāmas un kungi, es neļaušu uzstāties ikvienam, kurš pacels zilo kartīti. Man ir tiesības šādi rīkoties, turklāt mums jāturpina apspriedes.

Šīm apspriedēm jānotiek ātrāk. Debašu beigās ikviens var izmantot nepieteiktas uzstāšanās iespēju, tāpēc lūdzu to atcerēties!

Judith Sargentini, Verts/ALE grupas vārdā. – Priekšsēdētāja kungs, cilvēki, iespējams, domā, ka runāšu itāļiski, un, iespējams, viņi šīs debates grib pārvērst par Itālijas debatēm, tomēr es esmu nīderlandiete. Esmu Parlamenta deputāte no Nīderlandes, un mani ļoti satrauc doma, ka mēs šeit runājam tā, it kā šis jautājums būtu Itālijas iekšlietu debašu jautājums.

Nav runas par to, kā lietas notiek Itālijā, — spiediens uz žurnālistiem, pašcenzūra, ko žurnālisti sāk izmantot Itālijā. Runa ir par apkaunojumu Eiropai. Kā mēs pateiksim jaunajām dalībvalstīm un kandidātvalstīm, ka tām jānodrošina plašsaziņas līdzekļu plurālisms, visu viedokļu uzklaušīšana attiecīgajā valstī, debates visu rasu un politisko partiju starpā, ja mēs paši nevēlamies pateikt Itālijai, ka viņiem jāsaņemamas, ka nav pareizi piespiest žurnālistus mainīt attieksmi, ka nav pareizi, ja viena persona vienlaikus vada gan komerctelevīziju, gan sabiedrisko televīziju?

Verhofstadt kungs jau to lūdza, un arī es pievienojos šim lūgumam. *Reding* kundze, jūs teicāt, ka Eiropa dara visu iespējamo, pamattiesības ir galvenās, bet tas tā nav, ja runa ir par dalībvalsti, kas jau ir kļuvusi par dalībvalsti. Tā tas nedrīkst būt! Tas ir viens no Kopenhāģenas kritērijiem. Ikvienam ir jāpilda Kopenhāģenas kritēriju prasības.

(Aplausi)

Lai nodrošinātu, ka šīs nekļūst par Itālijas debatēm, es arī lūdzu izstrādāt plašsaziņas līdzekļu koncentrācijas direktīvu. Eiropas Parlaments to lūdzis jau divreiz, bet kad Komisija plāno izpildīt šo lūgumu? Šīs karstās debates, kurās mēs piedalāmies, PPE grupa mēģināja pat svītrot no darba kārtības, argumentējot, ka tās nebūs Eiropas debates. Šīs karstās debates parāda, ka kaut kas tomēr notiek. Cilvēki kliež, cilvēki reaģē emocionāli, un tas ir labi, jo vārda brīvība, plurālistiska prese — tā ir atslēga uz demokrātiju.

Itālijā 80 % sabiedrības ikdienā informāciju iegūst no televīzijas. Ja televīzija nepārraida visus viedokļus, tad cilvēkiem nav iespējas pieņemt pašiem savus lēmumus. Bet tas ir būtisks demokrātijas aspekts.

(Aplausi)

Mēs visi esam izglītoti cilvēki. Mums visiem jāmacās analizēt daudzās patiesības, nonākot pie vienas savas patiesības, un cilvēkiem Itālijā ir tiesības uz to. Tiesības uz to ir arī cilvēkiem Bulgārijā un Nīderlandē, un es iestājos par šīm tiesībām. Es varu būt nīderlandiete, es varu nebūt itāliete, bet man patiešām rūp, kas notiek ar iedzīvotājiem visā Eiropā.

Mums ir jākaunas, ja kāds mēģina šīs debates svītrot no darba kārtības vai pateikt, ka tas uz mums neattiecas. Itālijā notiekošais šo valsti padara par ļoti neaizsargātu demokrātijas jomā. Tāpēc aicinu kaut ko darīt! *Reding* kundze, lūdzu, dariet kaut ko saistībā ar plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju!

(Aplausi)

Ryszard Czarnecki, ECR grupas vārdā. – (PL) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, Itālija nav vienīgā diženā un brīnišķīgā valsts. Papildinot *Sassoli* kunga teikto — Eiropas Parlamentā strādā 27 brīnišķīgu valstu pārstāvji.

Domāju, ka tas ir zināms paradokss, ka man, antikomunistiskās opozīcijas aktīvistam, kas nekad nevarēja iedomāties, ka varētu piekrist kādam, kura saknes meklējamas šajā nometnē, būtu jāpiekrīt Itālijas prezidentam, kas brīdina par valsts iekšējo strīdu risināšanu Eiropas Parlamenta forumā. Es runāju par dubultstandartiem. Parlamentā dažām politiskām grupām interesē atsevišķi jautājumi. Parlamenta forumā šīs grupas steidzina diskusijas par šiem jautājumiem, savukārt citi jautājumi tiek ignorēti.

Iespējams, citās valstīs ir bijušas līdzīgas situācijas. Nesen Polijā kāds ministrs, izmantojot visus pieejamos instrumentus, darīja visu iespējamo, lai sabiedriskās televīzijas vadītājam būtu iespējams palikt savā amatā. Galu galā viņam tas neizdevās, bet toreiz es nedzirdēju, ka kāda politiskā grupa būtu pieprasījusi noorganizēt debates par šo jautājumu. Līdzīgas situācijas ir parādījušās arī citās valstīs.

Tādēļ, ja nevēlamies, lai kāds mūs apsūdzētu dubultstandartu izmantošanā, mums pret visiem jāizturas vienlīdzīgi. Ja problēma pastāv, tad vienmēr šādā gadījumā mums par to jārunā. Ja mēs šādi nerīkojamies, tas nozīmē, ka tas ir saistīts ar kaut kādu politisko kontekstu vai politiskiem manevriem.

Verhofstadt kungs ierosināja atsevišķām dalībvalstīm no augšas uzspiest it kā atsevišķus formālus, juridiskus un likumdošanas risinājumus. Manuprāt, tas nav nekas cits kā vien tālejoša un pārmērīga Eiropas integrācija, kas tiks ieviesta, tā sakot, „pa sētas durvīm”, bet kas faktiski ietekmēs iedzīvotājus. Patiesībā tas būtu pretrunā ar sabiedrības viedokli, kas pausts vēlēšanās, kuras tika organizētas, lai izvēlētos valdību.

Eiropas Savienība joprojām ir kopiena, kuras pamatā ir tautas un nacionālas valstis. Tomēr es aicinu izvairīties no šādiem ātriem risinājumiem, ar kuriem savā ziņā mēs nacionālām valstīm uzspiežam noteiktus tiesību aktus.

Visbeidzot, priekšsēdētāja kungs, es domāju, ka tas ir iekšējs jautājums, kas skar tikai Itāliju. Tas var būt arī sarežģīts jautājums, bet itāļiem pašiem tas jāatrisina. Eiropas Parlaments nav īstā vieta, kur risināt šādas problēmas.

Patrick Le Hyaric, *GUE/NGL grupas vārdā*. – (FR) Priekšsēdētāja kungs, komisāres kundze, dāmas un kungi, preses un informācijas brīvība ir neatņemamas pamattiesības, jo tās ir daļa no cilvēces attīstības. Turklāt tas, kā jau jūs, *Reding* kundze, teicāt, ir atzīts Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 10. pantā par plurālismu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 51. pantā par vārda brīvību.

Pamatojoties gan uz šiem ES tiesību aktiem, gan Eiropas Padomes Parlamentārās asamblejas un EDSO ieteikumiem par plašsaziņas līdzekļu brīvību, Parlaments uzskata, ka Itālijas Ministru padomes prezidents, kurš galu galā vada vienu no valstīm, kas dibināja Eiropas Kopieni, pārkāpj preses brīvības un plurālisma principus vairākos veidos. Sabiedrības kopējās vērtības, piemēram, informāciju un kultūru, viņš ir pārvērtis par īstām precēm peļņas gūšanai, izveidojot plašsaziņas līdzekļu impēriju, kurā ietilpst vairāki televīzijas un radio kanāli, izdevniecības, reklāmas aģentūras, apdrošināšanas aģentūras un bankas.

Turklāt Itālijas premjerministrs ietekmē to personu izvēli, kas tiek ieceltas amatā valsts plašsaziņas līdzekļu nozarē. Šis virtuālais monopols informācijas jomā un tā finansēšana ļauj viņam dominēt, kontrolēt un vadīt ne vien lielāko daļu audiovizuālo plašsaziņas līdzekļu (presi, TV un radio), bet arī to saturu sava labuma gūšanai. Šāda viedokļu kontroles sistēma nav saderīga ar būtiskajām demokrātiskajām debatēm, kas vienas pašas nodrošina patiesu preses un plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Jāpiebilst, ka, tā kā vienam un tam pašam cilvēkam un viņa ģimenei pieder gan politiskā vara, gan kontrole pār plašsaziņas līdzekļiem, tas ir klajš interešu konflikts, kas nav saderīgs ar tik svarīgo demokrātiju, moderno demokrātiju, kas ir dzīva, pateicoties aktīvajiem pilsoņiem.

Turklāt *Berlusconi* kungs vēlas ierobežot tiesu iestāžu informācijas publiskošanu, viņš iesūdz tiesā žurnālistus, kas viņu kritizē, draud viņiem, kā arī iesūdz tiesā tādus Itālijas laikrakstus kā *La Repubblica*, *L'Unità* un pat dienas laikrakstu *Avvenire*, ko izdod Itālijas bīskapi. Draudus saņēmuši arī Eiropas laikraksti, tostarp Francijas žurnāls *Le Nouvel Observateur*. Galu galā neatkarīgā drukātā prese tiek apspiesta finansiāli divos veidos — ar 2008. gada 6. augusta tā saukto Tremonti dekrētu, kas samazina valsts atbalstu neatkarīgiem laikrakstiem, un ar samazinātu reklāmas budžetu. *Berlusconi* viedokļu kontroli tagad paredzēts izmantot arī attiecībā uz konstitucionālo tiesu, mirtiesnešiem, Neatkarīgo žurnālistu federāciju un pat pašu parlamentu, ko *S. Berlusconi* ir diskreditējis.

Ja šādā situācijā mēs visi šeit, Parlamentā, vēlamies rīkoties, lai aizsargātu Eiropas Savienības demokrātiskās vērtības, tad mums jāizsaka nopietns brīdinājums, un, komisāres kundze, mums jāīsteno Eiropas tiesību akti, ko jūs jau pieminējāt, turklāt, pievienojoties tūkstošiem Itālijas intelīģences un radošo jomu pārstāvju un žurnālistu, jāpaziņo, ka Itālijā un visā Eiropas Savienībā bez nosacījumiem ir jāievēro brīvība sniegt un saņemt informāciju.

Tāpēc es Parlamentam ierosinu izveidot ES plašsaziņas līdzekļu un preses plurālisma novērošanas centru. Šis novērošanas centrs uzraudzītu, kā tiek ievērots princips, kas paredz visā Eiropas Savienībā nošķirt politisko varu no plašsaziņas līdzekļu varas, tas uzraudzītu arī maksimālo koncentrācijas līmeni plašsaziņas līdzekļos un to, kā tiek ievērotas žurnālistu tiesības sniegt informāciju un neatkarīgu laikrakstu publicēšanas tiesības.

Tas nodrošinātu saikni starp Eiropas Parlamentu un dalībvalstu parlamentiem, redaktoriem un producentiem, žurnālistu asociācijām, lasītājiem un televīzijas skatītājiem. Šis novērošanas centrs varētu sagatavot direktīvas projektu, kas paredzētu novērst koncentrāciju un plurālismu. Tas, priekšsēdētāja kungs, būtu risinājums, kas Eiropā arī turpmāk saglabātu demokrātiju.

Francesco Enrico Speroni, *EFD grupas vārdā*. – (IT) Priekšsēdētāja kungs, Eiropas Savienība ir brīvības un demokrātijas telpa; Itālija nav izņēmums, pat saistībā ar informāciju. Ja nepietiek ar preses kioskos pārdošanā izliktajām neskaitāmajām publikācijām vai plašo televīzijas kanālu piedāvājumu, kas ietver arī vietējos kanālus, tad ir jāizanalizē neatkarīgu organizāciju ziņojumi, piemēram, tas, ko sagatavojis Pāvijas Uzraudzības centrs, konstatējot, ka opozīcijai ir 60 % ētera laika sabiedriskās televīzijas ziņu pārraižu laikā un 49 % ētera laika *Mediaset* tīklā. Jāņem vērā, ka no 455 spriedumiem, ko informācijas brīvības jomā pasludinājusi Strasbūras Cilvēktiesību tiesa, tikai septiņi attiecas uz Itāliju; to var salīdzināt ar Franciju, uz ko attiecas 29 spriedumi, un Apvienoto Karalisti — 28.

Apgalvojot, ka plašsaziņas līdzekļu tirgu ietekmē tas, ka Itālijas premjerministrs, pildot savas konstitucionālās pilsoņa tiesības, ir tiesā iesniedzis dažas prasības pret dažiem plašsaziņas līdzekļiem, ir ļoti svarīgi atzīt, ka Itālijā, neatkarīgi no tā, vai tie ir pirmās instances tiesas nolēmumi vai pēdējie un galīgie nolēmumi, tiesas nekādā ziņā nepieņemas valdības vadītāja priekšā; drīzāk ir reizes, kad notiek tieši pretējais.

Itālijā ir garantēta vārda brīvība — ja kāds apgalvo pretējo, tad viņam jābūt tik drosmīgam, lai neiesniegtu vispārējus rezolūcijas priekšlikumus, kas sagatavoti tikai no politiskās perspektīvas, bet uzsāktu Līguma 7. pantā minēto procedūru, kas pieprasa dokumentāru apliecinājumu situācijai, kas patiesībā nepastāv.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, mums vajadzīga revolūcija demokrātijas jomā. Vai jūs, priekšsēdētāja kungs, šeit šodien sēdētu, ja Rietumeiropā 1970. un 1980. gados Itālijas situācija būtu novedusi līdz *berluskonizācijai*? Taču tajā pašā laikā mēs atklājam, ka ne tikai Itālija ir problēma; patlaban vērojama arī Eiropas *berluskonizācija*, un tas ir ļoti, ļoti bīstami.

Kā vienam no Konventa locekļiem, kas izstrādāja ES Pamattiesību hartu, man bija izdevība pieredzēt, cik grūta bija cīņa attiecībā uz šo būtisko jautājumu par plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju. Diemžēl, tā kā atsevišķi spēki tam pretojās, šajā posmā mums neizdevās panākt progresu. Tagad, gandrīz pēc 10 gadiem, mēs par to maksājam. Tā ir ārkārtīgi bīstama attīstība. Ja es palūkojos tikai uz vienu valsti, kurā strādāju daudzus gadus, tad man jājautā — kas jaunās ekonomikas koncentrācijas reālos apstākļos noticis ar demokrātijas triecienlielgabalu, kā to reiz nosauca žurnāls *Spiegel*? Un kāpēc šādos apstākļos, kad šajā jomā Eiropai patiešām ir nepieciešama preses un vārda brīvība, kas ir tik būtiska, mēs neesam panākuši progresu, kuru gaidīja tik daudzi Eiropas iedzīvotāji un kura dēļ daži no viņiem uzsāka revolūcijas? Kur ir šī direktīva? *Reding* kundze, no kā jūs baidāties? Kādi spēki ietekmē šo situāciju? Vai tas ir Mērdoks vai kādi citi spēki?

Pievērsoties sabiedriskajai televīzijai — Austrijā no šī avota informāciju gūst 62 % iedzīvotāju. Un kas to kontrolē? Tās gandrīz visas ir valdošās politiskās partijas. Ja palūkojos uz Vācijas valdības aparātu, arī tur varu redzēt, ka pie vadības grožiem ir nepareizie cilvēki. Mums ir vajadzīga preses brīvība, un arī citur, ne tikai Itālijā!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, televīzijā pārraidītie kadri, kuros redzama tukšā plenārsēžu zāle, būs vislabākais vērtējums attiecībā uz gudro plānu un izlikšanos, kas patiesībā ir šīs debates. Patiesībā 2004. gadā Parlamentā notika debates par informācijas brīvību Itālijā. Mēs pieņemām rezolūciju, kurā priekšlikuma iesniedzēji paziņoja, ka ir satraukušies par situāciju manā valstī. Itālijā pie varas bija centriski labējā valdība, kuru vadīja premjerministrs *Silvio Berlusconi*. Pēc kreiso uzvaras 2006. gadā šī problēma brīnumainā kārtā pazuda. Eiropas Parlamentā vairs netika organizētas dramatiskas debates, netika izteikti starptautiski brīdinājumi un nenotika „šampanieša sociālistiem” tik dārgās parakstu vākšanas.

Tomēr pēkšņi, pēc citas *Berlusconi* uzvaras vēlēšanās, uzskatu brīvība atkal brīnumainā kārtā tika apdraudēta. Īsumā — pie varas esot centriski labējiem, prese ir apdraudēta, bet valdot centriski kreisajiem, nav nekādu problēmu. Tomēr ir žēl, ka ir iesniegts nepieredzēti liels skaits civillietu un krimināllietu prasību, ko kreiso pārstāvji, piemēram, *Massimo D'Alema* un *Romano Prodi*, ierosinājuši pret žurnālistiem. Šādi atbalstītāji stāv aiz vairāk nekā 68 % šādu prasību.

Galū galā es vēlētos uzzināt, vai preses brīvību var apdraudēt vienas vienīgas *Berlusconi* prasības iesniegšana tiesā? Iespējams, to labāk par mani izskaidrotu intervija ar *Cohn-Bendit* kungu; lūk, citēju vārds vārdā: „Ir absurdi salīdzināt *Berlusconi* ar diktatoru — nav cietumu disidentiem, viņam ir vairākuma atbalsts, un centriski kreisie ir vienkārši zaudējuši.” Vienkārši zaudējuši.

Tas ir ļoti nopietns apvainojums, ja mūsu mīļotā Itālija tiek apspriesta sirreālās un farsam līdzīgajās debatēs, kurās piedalās neliela saujiņa profesionālu dezinformētāju. Turklāt šis apvainojums dārgi maksās, jo viņi atkal zaudēs itāļu atbalstu, kuri vēlāk par *Berlusconi* balsos vēl pat vairāk nekā šodien, un tas nebūs tikai tāpēc, ka, viņuprāt, *Berlusconi* ir apņēmis cīnīties par Itālijas labklājību. No otras puses, jūs, dāmas un kungi, šķiet, esat cieši — noteikti — apņēmušies sagraut mūsu valsts tēlu. Tomēr, iespējams, daudz lielāku kaitējumu jūs

nodarāt Eiropai, nevis Itālijai, jo jūs sabiedrībai piedāvājat karikatūru par Eiropu — tajā jūs maldināt sevi, ka izdodat tautas mandātus ar mērķi nevis aizstāvēt cilvēku tiesības, bet pilnībā mainīt realitāti staļinisma stilā, kas šodien paradoksālā kārtā ir raksturīgs tās grupas pārstāvjiem, kas sevi sauc par liberālu.

Patiesām, dāmas un kungi no *Antonio Di Pietro* partijas, ja varat, tad noliedziet, ka esat komunisti! Jūsu vēsture jums seko, un tā ir to cilvēku vēsture, kas nekad nav padevušies, izmantojot melus, lai savus politiskos oponentus nosauktu par bīstamiem. Tomēr patiesu apdraudējumu demokrātijai rada tie, kuri mēģina mums atņemt mūsu nākotni, atsakoties pieņemt brīvās vēlēšanās pieņemtu spriedumu un izsaucot rēģus.

Mēs neatteiksimies no šīs nākotnes, un mēs cīnīsimies šī parlamentāro pilnvaru termiņa laikā, lai Eiropas projektu, kam mēs kvēli ticam, pasargātu no izkropļošanas, ko radītu neskaidrība attiecībā uz vārda brīvību un sagrozītu informāciju, kā arī tiesiskumu un varas manipulācijām. Ņemiet vērā, tā sauktie liberāļi, ka jums neizdosies pavājināt mūsu apņemšanos sekmēt vispārējo labklājību...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos kaut ko pajautāt *Mauro* kungam. Gatavojoties šīm debatēm, es runāju ar viņu vairākas reizes. Viņš bija manā birojā vakar, un mums ir ļoti, ļoti cieša sadarbība.

Tāpēc domāju, ka bez emociju uzplūdiem varu pajautāt šādus jautājumus — vai varat iedomāties, ka Itālijā notiekošo sarežģīto debašu iemesls ir tas, ka Itālija, cik man zināms, ir vienīgā demokrātiskā valsts, kurā lielākā plašsaziņas līdzekļu tīkla īpašnieks vienlaikus ir valdības vadītājs? Vai varētu būt tā, ka tieši šī interešu kombinācija ir iemesls šīm mūsu debatēm?

(Aplausi)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, esmu ārkārtīgi pateicīgs *Schulz* kungam. Es vēlētos uzsvērt, ka tad, ja mums ir kādas debātes, no kurām mēs ne tikai neizvairīsimies, bet kurās mēs būsim priecīgi piedalīties, lai varētu apspriest, piemēram, Mērdoka lomu, tad tās ir debātes par plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju Eiropā. Pirmkārt, mēs, protams, vēlamies nodrošināt, ka šīs debātes netiek tīši izmantotas, lai uzbruktu kādai valstij.

Acīmredzot man jāuzsver, ka es labprāt atbildēju uz *Schulz* kunga jautājumu, jo uzskatu, ka viņa viedoklis ir vissvarīgākais *Silvio Berlusconi* politiski veidotais viedoklis.

Claude Moraes (S&D). – Priekšsēdētāja kungs, kā tikko izteicās *Martin Schulz*, no Sociālistu un demokrātu grupas perspektīvas šīs ir debātes, kas neattiecas tikai uz Itāliju. Arī es neuzstājos Itālijas vārdā. Mūsu grupai šķiet, ka plašsaziņas līdzekļu plurālisms nav tikai Itālijas jautājums. Iesaistītas ir visas dalībvalstis, un visām ES dalībvalstīm jāgarantē šie plašsaziņas līdzekļu plurālisma principi.

Parlaments jau sen ir lūdzis Komisiju rīkoties, lai garantētu plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Komisija ir apņēmusies ieviest trīspakāpju pieeju, lai noteiktu plurālisma rādītājus, kā arī sagatavotu darba dokumentu, neatkarīgu pētījumu un paziņojumu.

Komisāre *Reding* kundze nepieminēja, ka divi no šiem soļiem jau ir sperti. Mēs savā grupā nepacietīgi gaidām trešo soli, proti, paziņojumu par plurālismu, kā arī tiesību aktu kopumu, kas spētu nodrošināt šo principu ieviešanu visā Eiropas Savienībā — visā ES teritorijā, nevis tikai Itālijā. Mūsu perspektīvas pamatā patiesām ir ideja par to, ka Eiropas Savienība ir savienība ar kopējām vērtībām, nevis tikai ekonomikas un monetāra savienība vai brīva dalībvalstu koalīcija. Šajās debatēs ir neiedomājami svarīgi atkārtoti apstiprināt šo perspektīvu.

Viena no šīm tiesībām — informācijas brīvība, kas ES hartā noteikta kā tiesības saņemt un izplatīt informāciju bez valsts iestāžu iejaukšanās — ir būtiska. Ņemot vērā arī mūsu grupas pārstāvja *David Sassoli* pausto īpašo nostāju, mums patiesām rūp Itālijas jautājums, bet mūsu grupai — visiem deputātiem, arī deputātiem no Itālijas — izaicinājums ir lielākas rūpes par Eiropas Savienību. Itālijā šī ir bezprecedenta situācija, bet visai Eiropas Savienībai tā varētu būt bīstama situācija; tāda ir mūsu grupas perspektīva.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, vispirms es vēlētos vērsties pie komisāres kundzes, kura apgalvoja, ka atsevišķu jautājumu risināšana nav Parlamenta darbs. Tomēr es vēlētos norādīt, ka šī Parlamenta darbs ir nodrošināt Līguma un dalībvalstu konstitūciju ievērošanu. Pirms dažiem mēnešiem Itālijas tieslietu ministrs paziņoja, ka viņš ir visu noorganizējis, lai drīzumā slēgtu dažas *YouTube* un interneta sadaļas. Es vēlētos norādīt, ka šādas lietas notiek tikai Ķīnā. Itālijas Konstitūcijas 21. pantā ir noteikts, ka attiecībā uz presi nevar piešķirt atļaujas vai izmantot cenzūru.

Kā citi deputāti to jau apstiprināja, Itālija ir vienīgā valsts, kurā valdības vadītājam pieder monopols uz valsts un tagad arī privātiem televīzijas kanāliem un kurā diemžēl ir pieņemts tāds likums, kas faktiski žurnālistiem liegs publicēt pat tiesu iestāžu ziņojumus. Tas darīts tādēļ, ka to publicēšanas gadījumā itāļi, iespējams, uzzinātu par *Berlusconi* līdzdalību 1992. gada slaktiņos, mafijas slaktiņos, kuros gāja bojā *Giovanni Falcone* un *Paolo Borsellino*.

(Priekšsēdētājs aicināja ievērot kārtību)

Priekšsēdētāja kungs, es vēlētos lūgt jums nodrošināt Parlamentā kārtību, jo mēs neatrodamies tirgū.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Priekšsēdētāja kungs, manuprāt, preses brīvību kādā valstī var pienācīgi novērtēt tad, ja tiek izskatīti visi attiecīgie aspekti. Šajā saistībā jāveic rūpīga analīze, kurā novērtē tirgu, arī reklāmas tirgu, un iedzīvotāju ieradumus, piemēram, vidējo laiku, kas tiek pavadīts pie televizoru ekrāniem, drukātās preses izplatīšanu, plašsaziņas līdzekļu lietotājprasmes līmeņus un citus aspektus. Mēs atklātu, ka salīdzinājumā ar daudzām citām dalībvalstīm Itālijā pastāv zināmas iespaidīgas atšķirības attiecībā uz šiem faktoriem. Kamēr šīs ievērojamās atšķirības, piemēram, plašsaziņas līdzekļu īpašumtiesību koncentrācija un partijas politiskā vara pār sabiedriskajiem plašsaziņas līdzekļiem, netiks atklāti apspriestas, Itālijas modelis ar viltu pārliecinās daudzus cilvēkus.

Es vēlētos to salīdzināt ar vīrusu — tas nav tik bīstams, lai nogalinātu tā nēsātāju, bet tas noteikti novājina viņu, turklāt pastāv risks aplipināt arī citus. Klātesošajiem Eiropas Parlamenta deputātiem vajadzētu zināt, ka Igaunijā viena centriski kreisā partija neapdomīgi ir sekojusi pašreizējam Itālijas paraugam, pēc partijas rīkojuma sakoncentrējot visus valsts un privātos resursus un izplatot vienpusējus ziņojumus visā galvaspilsētā, Tallinā. Man nekas nebūtu iebilstams pret to, ka arī šeit notiek Eiropas mēroga diskusija par šo jautājumu.

Tāpēc, atšķirībā no PPE grupas, es uzskatu, ka ir pienācis laiks apspriest preses brīvību un pieņemt rezolūciju. Šo pēc apspriedēm sagatavoto rezolūciju nevajadzētu uzskatīt par sava veida sacensību politisko partiju starpā vienā vai otrā dalībvalstī, bet drīzāk par iespēju sekmēt Eiropas Savienības pamatvērtības.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, es pacēlu savu kartīti trīs reizes, bet jūs mani neesat aicinājis uzstāties, savukārt *Schulz* kungu jūs uzaicinājat.

Tādēļ tagad es uzdošu savu jautājumu runātājam un visiem tiem, kas šeit uzstājušies, neatkarīgi no viņu piederības pie politiskās grupas — vai viņi ir noskaidrojuši, vai centriski kreisās valdības jēlkad ir izdevušas likumu, kas varētu novērst plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju premjerministra *Berlusconi* rokās?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – Tas ir interesants jautājums. Attiecībā uz to jāveic vēsturiska izpēte — vai centriski kreisās valdības jēlkad ir kaut ko darījušas šajā saistībā? Savā runā es norādīju, ka centriski kreisā partija dara to pašu, ko *Berlusconi* kungs dara Itālijā, tāpēc debates ir par Eiropu, par vārda brīvību un par vārda brīvības apdraudējumu no jebkuras — gan kreisās, gan labās — puses. Tāds ir mans viedoklis.

Priekšsēdētājs. – Es vēlētos informēt *Salatto* kungu, ka diemžēl es nevaru piešķirt uzstāšanās laiku ikvienam, kurš vēlas uzdot „zilās kartītes” jautājumu. Tādējādi mēs pārsniegtu debatēm paredzēto laiku. Es atvainojos.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, šorīt es dzirdēju, ka Itālijas premjerministram tiek pārņemts pilnīgi viss, nepieminot, ka, pateicoties viņa uzņēmējdarbībai, tiek nodrošināts darbs desmitiem tūkstošu cilvēku. Atvainojiet, ja šobrīd tas izklausās pēc nenozīmīga sākuma.

Tie, kas apgalvo, ka Itālijā nav informācijas brīvības vai pluralisma, melo, un viņi paši to zina. Es aicinu jūs, dāmas un kungi, — turklāt visus, ne tikai itāļus — izpētīt rakstus, kas publicēti jēlkurā 2009. gada mēnesī trīs lielākajos valsts laikrakstos: *Il Corriere*, *La Stampa* un *La Repubblica*. Tad jūs spēsiet saprast, ka, atkarībā no attiecīgā mēneša, 60–70 % šo rakstu ir vērsti gan pret vairākuma valdību, gan ministriem, kas veido šo valdību.

Nākamā mēnesī pēc drošības paketes pieņemšanas to rakstu īpatsvars, kuros pausta negatīva attieksme pret valdību, un šajā gadījumā — ministru *R. Maroni*, pieauga līdz 80 %. Attiecībā uz televīziju es aicinu jūs noskatīties *Giovanni Floris*, *Michele Santoro* un *Fabio Fazio* raidījumus — tikai pēc tam jūs būsit gatavi nobalsot par šo rezolūciju.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Priekšsēdētāja kungs, es redzu, ka, par laimi, es neesmu vienīgais, kurš ļoti apšaubā šo diezgan absurdo iniciatīvu, kuras mērķis neapšaubāmi ir radīt tādu Itālijas tēlu, kas to liek uzskatīt par valsti, kurā informācijas brīvība ir būtiski apdraudēta. Acīmredzot sociālistiem ir liela problēma, saprotot, ka ir vismaz viena ES dalībvalsts, kurā politiski pareizi kreisie vēl nekontrolē visus laikrakstus un visus

plašsaziņas līdzekļus. *Berlusconi* kunga Itālija — un es rūpīgi izvēlos savus vārdus, jo man nav nekādas darīšanas ar šo vīru — ir brīvības, vārda brīvības un preses daudzveidības paraugs, ja to salīdzina ar daudzām citām Eiropas valstīm.

Mūsu kolēģis deputāts *Verhofstadt* kungs, kurš tikko Parlamentā cietsirdīgi uzbruka *Berlusconi* kungam, savā valstī — tā ir arī mana valsts — ir populārs, vai pareizāk nepopulārs, ar saviem draudiem un personīgu iejaukšanos, kad žurnālisti kritizēja viņa valdību, un tas notika pavisam nesen. Viņš, iespējams, ir pats pēdējais, kuram būtu jārunā par šo jautājumu. No Komisijas es vēlētos sagaidīt iniciatīvu atjaunot vārda un informācijas brīvību visās Eiropas Savienības dalībvalstīs, kurās šīs brīvības pastāvēšanu patiesi apdraud tiesību akti, bieži vien aizbildinoties ar šķietamu rasisma apkarošanu. Un kā ar Komisijas iniciatīvu tad, kad, piemēram, — kā tas nesen notika — Nīderlandes politiķis pat nevarēja saņemt atļauju ieceļot citā ES dalībvalstī, proti, Apvienotajā Karalistē? Es varētu minēt arī pavisam nesenu piemēru no savas valsts, kur mana partija *Vlaams Belang*, otrā lielākā Flandrijas partija, tika diskriminēta no nodokļu maksātāju dibinātas sabiedriskas raidorganizācijas puses; šo diskrimināciju pavisam nesen Beļģijas augstākā tiesa, Valsts padome, klasificēja kā vēlēšanu rezultātu sagrozīšanu. Tā ir taisnība, ka Eiropā pastāv daudz problēmu saistībā ar informācijas brīvību, bet tās visas nebūt nenotiek *Berlusconi* kunga Itālijā; patiesībā viss ir tieši pretēji.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Priekšsēdētāja kungs, dāmas un kungi, ņemot vērā *Mauro* kunga pārliecinošo uzstāšanos, pēkšņi pat *Schulz* kungs pieļāva, ka būtu labi, ja mēs tagad parunātu par Eiropu kopumā.

Diemžēl šodienas debašu tēma ir Itālija. Es pilnībā saprotu, kāpēc daudzi no jums nav ieinteresēti runāt par Eiropu kopumā. Ja, piemēram, es palūkos uz Vācijas sociāldemokrātiem piederošām daļām plašsaziņas līdzekļos, es atklātu, ka viņiem pieder 90 % laikrakstā *Frankfurter Rundschau*, turklāt Vācijas Sociāldemokrātiskajai partijai (SPD) pieder 57 % laikrakstā *Neue Westfälische*, kā arī daļas WAZ mediju grupā. Patlaban SPD lielākais ienākumu avots ir tai piederošās daļas plašsaziņas līdzekļos. Tādēļ es pilnībā saprotu, kāpēc daudzi no jums nav ieinteresēti runāt par īpašumtiesībām citos gadījumos, bet tā vietā vēlas runāt vienīgi par Itāliju.

Šīs debates ir izgāzušās, jo to nosaka situācija Itālijā un kategoriskie paziņojumi, kurus mēs uzklusām. Es neesmu itālis, kā jūs jau to varat pateikt pēc manas runas, bet vispārliecinošākais arguments, kas man nāk prātā, ir jautājums par to, kas notika no 2006. līdz 2008. gadam, kad Itālijā pie varas bija kreiso valdība un, protams, tajā laikā — kā to jau norādīja *Mauro* kungs — viss bija kārtībā un lieliski. Toreizējā valdība neiesniedza nekādus tiesību aktu priekšlikumus, lai visbeidzot pārtrauktu plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju, lai arī tai bija tādas pilnvaras.

Patlaban, kad atkal Itālijā pārliecinošo vairākumu veido konservatīvās partijas pārstāvji, atkal pēkšņi atklājas problēmas. Šajās debatēs nevajadzētu pieļaut negodīgumu. Kamēr vien sociālistiem, kreisi noskaņotajiem Parlamentā, nebūs argumentu, lai iespiestu mūs stūrī, es varu ļoti veiksmīgi turpināt šīs debates!

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Priekšsēdētāja kungs, *Reding* kundze, šīm debatēm var būt tikai viens vienīgs mērķis — nosūtīt spēcīgu politisko vēstījumu, lai sekmētu vārda brīvību un tās kvalitātes garantiju, proti, informācijas plurālismu. Svarīgi arī nosūtīt vēstījumu visai Eiropai, runājot Eiropas līmenī.

Piekrītu tiem, kas uzsvēra, ka vārda brīvība un informācijas plurālisms ir Eiropas projekta būtiski priekšnosacījumi un ka tie nekad nav pastāvīgi izvirzīti priekšplānā vai apstiprināti. Tieši pretēji — tie pastāvīgi ir apdraudēti, turklāt draudus nerada tikai politika, proti, autoritārisms vai populisms, atteikšanās no brīvības un plurālisma vai to noliegšana politikas jomā, bet arī tirgus, tirgus koncentrācija, izkropļojumi un varas ļaunprātīga izmantošana.

Tādēļ es uzskatu, ka šīs debates neattiecas tikai uz vienu valsti; tām ir Eiropas dimensija, jo demokrātijas transformācija notiek Eiropas līmenī.

Ja demokrātija nav pārstāvnieciska, ko iedzīvina vispārējās vēlēšanas, visām personām nodrošinot vienlīdzību saskaņā ar principu „viena persona, viena balss”, tikmēr komunikācijas jomā mēs neesam vienlīdzīgi, jo mums visiem nav vienādi pieejami radio diskusiju šovi, debates televīzijā, lasāmas avīžu slejas vai redakcijas komentāri saziņas līdzekļos. Tādēļ mēs nevaram visi vienlīdzīgi veidot sociālo vidi, kas tomēr atbilstīgi demokrātijas principiem pieder visiem iedzīvotājiem visā ES teritorijā.

Tāpēc šīs debates ir svarīgas, lai atgādinātu jums, ka šogad, 2009. gadā, Komisija ir paudusi apņemšanos iesniegt Parlamentam paziņojumu, lai novērtētu iespējamo Eiropas mēroga apdraudējumu vārda brīvībai un informācijas plurālismam, kā arī pievērstu uzmanību tam, cik svarīgi ir izstrādāt direktīvu, kas garantētu informācijas plurālismu saistībā ar jaunajām tehnoloģijām, jo īpaši televīziju.

Ir ļoti svarīgi, lai šīs debātes notiktu Eiropā, jo ir skaidrs, ka Eiropas Savienībā ir daudzas valstis, kas pašas nevar noorganizēt šīs debātes, pilnībā nodrošinot to pienācīgu norisi.

Strādājot Eiropas Parlamentā, Eiropas mērogā, mēs nosūtīsim spēcīgu vēstījumu, kas apliecinās mūsu apņemšanos pastāvīgi turpmāk nodrošināt vārda brīvību informācijas plurālisma apstākļos 21. gadsimtā.

SĒDI VADA: R. ANGELILLI

Priekšsēdētāja vietniece

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, es mēģināšu runāt īsi. Itālija patiešām ir brīvības aizstāve, kas tiešām iestājas par brīvdomību, tā varētu teikt, jo to var secināt no laikrakstiem, kurus *Berlusconi* kungs vēlas piespiest klusēt, kurus viņš iesūdz tiesās un kuri, starp citu, atklāj viņa personiskās attiecības, caur kurām viņš izvēlas arī politisko amatu kandidātus. Sievietēm, kas viņu apciemo, tiek maksāts vai nu ar naudu vai solījumiem ieņemt kādu amatu. Situācija ir tāda, ka *Berlusconi* kungs kontrolē Itālijas plašsaziņas līdzekļus.

Tā ir taisnība, ka — vismaz pagaidām — nav nekādu likumu, kas liktu šķēršļus preses brīvībai. Bet *Berlusconi* gatavojas tādus ieviest. Pavisam nesen mēs atcēlām *Alfano* likumu, kuru ieviesa *Berlusconi*, lai pasargātu sevi no tiesām un visiem patlaban notiekošajiem tiesas procesiem. Tāda ir situācija, kurā mēs patlaban atrodamies. Vai ir pareizi lūgt, lai Eiropa atrisinātu šo problēmu? Noteikti, jo mēs Itālijā to nerisinām. Mēs lūdzam Eiropu iejaukties humānu apsvērumu dēļ, lai atrisinātu problēmu, kas attiecas uz preses brīvību Itālijā. Mēs vēlamies, lai jūs to uzņemt, un domājam, ka tas ir svarīgi arī Eiropai, ja nevēlamies, lai šis vīruss pārāk ātri izplatītos arī šeit.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, Eiropas Parlamentam šī nav bijusi aizraujoša diena; laiks ir iztērēts bezjēdzīgām debatēm, jo mēs visi zinām, ka Eiropā nav tādas valstis, kurā vārda un informācijas brīvība būtu plašāka par Itālijā esošo.

Tomēr, kad kreisi noskaņotā valdība Itālijā un tāda partija kā manējā, neskatoties uz to, ka ir pārstāvēta Itālijas parlamentā, Senātā un Eiropas Parlamentā, ieguva 0,1 % ētera laiku televīzijas ziņu pārraižu laikā, tad jūs, *Sassoli* kungs, — jūs strādājāt pie šiem televīzijas ziņu raidījumiem — izmīsumā neplēšāt savas drēbes un neizgājāt ielu demonstrācijās, nemaz nerunājot par atteikšanos no savas krietnās algas RAI tīklā.

Jūs aizstāvat preses brīvību pret cenzūru! Mēs dzirdējām beļģus; bet vai *Vlaams Belang* partija Beļģijā bauda šo preses brīvību, plašo informācijas vidi, vai arī tā tiek pakļauta cenzūrai, kā tas notika ar mums? Itālijā viņi pat cenzēja *Pannella* kungu, kuram ir tik laba reputācija, bet viņi visi — arī jūs no kreisās puses — klusēja. Viņam vajadzēja pieteikt badastreiku — tie gan ir vareni brīvības cīnītāji! Žurnālistu Padomju Savienība! Kādu brīvību Itālijas Preses federācija nodrošina minoritātei? Viņiem ir jāklusē, viņiem nav piešķirts neviens slejas centimetrs vai ētera laika sekunde. Tie gan ir vareni brīvības cīnītāji!

Atvainojiet, bet tie no jums, kas ir gana drosmīgi, ejiet un piedalieties šajās demonstrācijās, saķēdējoties kopā ar Pekinu, Kubu un Teherānu, kur cilvēki mirst preses brīvības dēļ! Kauns par jums, glēvuļi! Brauciet uz Teherānu, brauciet uz Teherānu, glēvuļi, glēvuļi, glēvuļi! Lai dzīvo brīvība, lai dzīvo mūsu brīvā un demokrātiskā valsts...

(Priekšsēdētājs pārtrauca runātāju)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es vēlētos sniegt loģisku pamatojumu acīmredzami divējādajai sajūtai, kas mani pārņēma pēc debašu pirmā posma, jo es pilnībā atbalstu šo bargo kritiku, ko izteica manas grupas priekšsēdētājs *Daul* kungs, bet es atbalstu arī to, ko teica *Sassoli* kungs, kuram pēc taisnības vajadzētu būt manam politikajam oponentam.

Paskaidrošu precīzāk — vai es esmu šizofrēniķis, ja man ir tik divējāda sajūta, vai arī es mēģinu veltīgi samierināties ar to, ka Itālijā es sēžu opozīcijas vietās, bet šeit — blakus Brīvības tautas partijai, Tautas partijas sastāvā? Domāju, ka varu uz to atbildēt, uzsverot acīmredzamo kontrastu starp informācijas brīvības jautājuma (tas ir ļoti svarīgs jautājums) piemērošanas jomu un nozīmi... Ja šodien Monteskjē būtu dzīvs, viņš runātu ne vien par likumdošanas varu, izpildvaru un tiesu varu, bet arī citām varām, un pirmajā vietā viņš ierindotu ceturto — preses — varu, jo tā simbolizē problēmu saistībā ar brīvību, cīņu pret garīgo verdzību un demokrātiju.

No otras puses — pārāk lielā nasta, kas nebija izturama pēc vairākiem mēnešiem, kuru laikā notika visas — gan labējās, gan kreisās — Itālijas preses barbarizācija; Itālijas preses kvalitāte jau vairākus mēnešus ir zema,

jo politika patiešām ir sasniegusi zemu punktu — tas viss noticis *Berlusconi* ierosinātās tiesvedības rezultātā. Lūdzu, esiet iecietīgi pret mani — es biju krimināllietu tiesnesis Kasācijas tiesas Piektajā krimināllietu palātā, kur mēs tiesājām noziegumus saistībā ar neslavas celšanu. Tāpēc es zinu, ka *Mauro* kungam ir taisnība — es redzēju daudzas lietas, kas bija ierosinātas par neslavas celšanu, un neviens necēla iebildumus. Pilsoņiem ir tiesības arī šajās situācijās sevi aizstāvēt.

Tādēļ es ceru, ka, mēģinot patiešām saskaņot acīmredzami pretējus viedokļus, mēs patiesībā nonāksim pie jauniem un labākiem risinājumiem saistībā ar šo problēmu, kas skar ne tikai Itāliju, bet visu Eiropu.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, šie cilvēki, kuri cenšas Itālijas nīdēju, musinātāju un komunistu lomu piedēvēt ikvienam, kas aicina izstrādāt noteikumus par komunikāciju un informācijas brīvību atbilstīgi plurālisma principam, kam raksturīgi skaidri nošķirt to personu bagātības, kuri uzņemas būtisku institucionālu atbildību, no labuma, ko viņi gūst no uzņēmējdarbības izdevējdarbības un informācijas jomā, — viņi pieļauj nopietnu kļūdu, kuru nevar piedot, attaisnot vai pieļaut nevienā ES valstī.

Ne reizi vien savās runās mēs esam pieminējuši Itālijas premjerministru. Mēs varējām atsaukties uz viņam piederošajiem daudzajiem — Itālijā tādu ir 150 — laikrakstiem, kā arī ap 40 televīzijas kanāliem. Tomēr tā nav īstā problēma. Problēma ir tā, ka informācijas plurālisms — un arī informācijas jomā — ir ikvienas brīvas demokrātijas stūrakmens, un tas ir jāizmanto kā aizsardzība pret jebkādu monopolisku un oligarhisku filozofiju un interešu konfliktiem.

Paturot prātā katras valsts suverenitāti un atkārtoti apstiprinot, ka Eiropas Savienība nav supervalsts, komisāre *Reding* kundze, mēs nedrīkstam aizmirst, ka Eiropas Savienība ir arī izstrādājusi Pamattiesību hartu, no kuras izriet likumdošanas sistēma, ko dalībvalstis nedrīkst ignorēt. Attiecībā uz šiem jautājumiem jūs zināt, ka Tiesa — Itālijas lietā, nevis par jautājumiem saistībā ar sistēmu, *Speroni* kungs, — ir pasludinājis spriedumus, kuri vēl joprojām jāpilda.

Tirgu globalizācija un aizvien plašākā radio un televīzijas izmantošana tagad pieprasa ieviest ES tiesību aktus ar konkrētākiem mērķiem, lai reglamentētu šo delikāto jautājumu, kas tik spēcīgi ietekmē sabiedrisko domu un tādējādi arī tautas suverenitātes principu, kas ir pamatā ne vien Itālijas, bet visas Eiropas Savienības pamatā, kā arī šī principa piemērošanas veidus.

Vairs nevajadzētu pieļaut, ka ikviens var piesaukt tautas vairākuma neaizskaramās tiesības, lai pamatotu draudus preses brīvībai, ar ko saistībā vēl nesenu situācija būtiski atšķīrās prasītājam un atbildētājam — Itālijā vai Portugālē, kā tas iepriekš tika pieminēts, jo tas apdraud ES pamatā esošo līdzāspastāvēšanas noteikumu pamatus. Tāpēc mums steidzami jāizstrādā direktīva pret koncentrāciju informācijas jomā, kas regulēs to personu darījumus, kuri ir iesaistīti politikā un vienlaikus kontrolē ļoti svarīgus plašsaziņas līdzekļus.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, es vēlētos ātri norādīt, ka šo debašu tēma — un arī *Reding* kundzes un *Daul* kunga runas — skaidri parādīja, ka tā ir mūsu Eiropas ideja. Tā nav dalībvalsts, kam mēs pievēršam uzmanību; tas ir jautājums par to, vai piemērojam līgumus, vai piemērojam Eiropas Cilvēktiesību konvenciju, kas tika parakstīta 1950. gadā Romā, un vai piemērojam Līguma 6. pantu.

Daul kungs, ja jūs citējat *Napolitano* kungu, citējiet, lūdzu, pilnībā! Itālijas Republikas prezidents norādīja, ka bija pieejami tiesiskās aizsardzības līdzekļi un savā runā pieminēja Līguma 7. pantu. Tagad šis pants ļauj mums likumīgi, bez emocijām, risināt jautājumu, kas attiecas uz iespējamiem cilvēktiesību pārkāpumiem kādā dalībvalstī, kas šodien ir Itālija, rīt — kāda cita valsts.

Pēdējais ļoti svarīgais aspekts — visās pasaules valstīs diktatori un cilvēki, kas vēlas apdraudēt cilvēktiesības, slēpjas aiz suverenitātes. Man Eiropa ir cilvēktiesību universāluma kontinents. Ja mēs neatzīstam, ka mums — visiem, kas strādājam šajā Parlamentā — ir tiesības, pienākums novērot, kas notiek kādā no dalībvalstīm, tad kā gan mēs varam norādīt dažādu valstu diktatūrām, ka mēs aizstāvam universālu ideju, kas ir tik ļoti svarīga jo īpaši saistībā ar sieviešu tiesību aizsardzību?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, ir dīvaini, ka tad, kad Parlamentā runājam par vārda brīvību Itālijā, mēs nepārtraukti pārsniedzam atvēlēto uzstāšanās laiku un tādējādi netieši cenžējam nākamo runātāju. Tādēļ es mēģināšu stingri ievērot man piešķirto uzstāšanās laiku.

Jāsaka, ka, manuprāt, daudz atbilstīgāk būtu šīs debates noorganizēt Itālijas parlamentā, nevis šeit — Parlamentā Briselē, ja vien, kā to jau kāds norādīja, mēs būtu plānojuši apspriest preses brīvību kopumā, proti, Eiropas kontinenta kontekstā. Tomēr, abstrahējoties no viedokļiem, uzskatu, ka ir vērts pieminēt dažus faktus, ar kuriem jau iepriekš mūs iepazīstināja *Speroni* kungs un kuri mums būtu jāņem vērā.

Es varu apstiprināt, ka no Eiropas Cilvēktiesību tiesas pasludinātajiem 455 spriedumiem saistībā ar 10. panta par vārda brīvību pārkāpšanu 29 attiecas uz Franciju, 28 — Apvienoto Karalisti, 15 — Grieķiju, 10 — Rumāniju, 8 — Poliju un tikai 7 — Itāliju. Es lūgtu jūs ņemt to vērā.

Simon Busuttill (PPE). – (MT) Es nevainoju nevienu, kas piedalās šajās debatēs, domājot, ka šis taču ir Eiropas Parlaments, nevis Itālijas parlaments. Tomēr šis nav Itālijas parlaments un tādēļ šī nav istā vieta, kur izvērst šīs īstenībā valsts līmeņa politiskās debates. Mēs visi zinām, cik spilgts raksturs ir Itālijas premjerministram. Tomēr šis nav šoreiz apspriežamais jautājums. Jautājums ir par to, vai mēs kā Eiropas iestāde esam kompetenti pieņemt lēmumus šajos jautājumos. Atbilde ir skaidra. Šodien komisāre *Reding* kundze jau atbildēja, norādot, ka šie jautājumi neietilpst Eiropas kompetences jomā un ka mēs nevaram uzņemties pienākumus, kas nav mums paredzēti.

Tādējādi, tā kā šis jautājums neietilpst mūsu kompetences jomā, tas jāapspriež un jāizlemj valsts līmenī. Ja uzņemsimies pilnvaras, kas mums nepienākas, un iejauksimies jautājumos, kas neietilpst mūsu kompetences jomā, tad mēs apdraudēsim savu leģitimitāti, nevis stiprināsim to. Mēs nodarītu kaitējumu iestādei, ko pārstāvam, un paplašinātu, nevis samazinātu, plaisu starp sevi un iedzīvotājiem. Ja vēlamies iegūt ES iedzīvotāju cieņu, tad mums jāsāk ar to, ka paši ievērojam savas kompetences robežas.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, Eiropas Savienībai ir pienākums garantēt plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Debates par preses brīvību attiecas uz plurālismu saistībā ar saziņas līdzekļu īpašumtiesībām, to struktūru, un to vadītāju amatā iecelšanas procedūrām, attiecībām starp politiķiem, uzņēmējiem un pašiem plašsaziņas līdzekļiem, kā arī iespēju iedzīvotājiem iepazīties ar dažādiem viedokļiem. Domāju, ka piekritisiet man, ka saistībā ar plašsaziņas līdzekļiem Itālijā, kas ir mums šodien svarīgs jautājums, nav ņemti vērā pamatnoteikumi, kas vajadzīgi, lai garantētu preses brīvību šajā valstī.

Tādēļ mēs lūdzam Komisiju atbildēt uz Parlamenta pēdējo gadu prasībām un noteikt īpašus kritērijus, lai visās dalībvalstīs novērtētu šo tiesību un brīvību iespējamus pārkāpumus.

Mūsu mērķis, lai par to vairs nebūtu nekādu šaubu, ir aizsargāt iedzīvotāju tiesības saņemt dažādu informāciju, un arī žurnālistiem ir tiesības brīvi sniegt informāciju, jo, kā to pagājušajā sestdienā uzsvēra demonstranti, informācija sniedz mums lielāku brīvību.

Sarah Ludford (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, tā noteikti nav sagādīšanās, ka pagājušā nedēļā Lielbritānijas Konservatīvās partijas pārstāvji ieguva Rūperta Mērdoka atbalstu un vakar nobalsoja par to, lai pārtrauktu debates par preses brīvību. Kamēr jaunās, bijušās padomju dalībvalstis ir panākušas ievērojamu progresu, izveidojot brīvu presi, tikmēr *Silvio Berlusconi* dominējošais stāvoklis plašsaziņas līdzekļu jomā varētu padarīt *Erich Honecker* zaļu no skaudības.

Tomēr draudi, iebiedēšana un varas ļaunprātīga izmantošana, ko *Berlusconi* izmanto ne vien attiecībā uz presi, bet arī prezidentu un tiesnešiem, krietni pārsniedz visas robežas, un tas vairs nav tikai valsts jautājums — tas ir nozīmīgs Eiropas mēroga jautājums. Komisāre *Reding* kundze ļoti dīvaini norādīja, ka mums nevajadzētu izmantot ES iestādes, lai risinātu valsts līmeņa problēmas. Tad kāpēc mums ir Eiropas līgumi un tiesību akti, tostarp tādi, kas attiecas uz prasību ievērot pamattiesības un tiesiskumu?

Patiesībā Eiropas Savienībai ir skaidri noteiktas likumīgas pilnvaras rīkoties, lai aizstāvētu vārda brīvību un pamattiesības kopumā. Juridiskais pamats ir izveidots, un tas ir jāpapildina ar tiesību aktiem par plašsaziņas līdzekļu daudzveidību un plurālismu. Tāpēc esmu ļoti sarūgtināta, redzot komisāres pasivitāti.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, dāmas un kungi, Itālijā Konstitūcijas 21. pantā un 2004. gada Likuma Nr. 102 3. pantā ir noteikta preses brīvības piemērošanas joma un robežas: preseī jābūt objektīvai, patiesai, godīgai un taisnīgai, tai vienmēr jāaizsargā cilvēka cieņa atbilstīgi Eiropas Savienības noteiktajiem principiem. Interneta un digitālajā laikmetā, kad tiek dibināti aizvien jauni laikraksti, sabiedriskajā apraidē tiek demonstrēti raidījumi, kas ir atklāti naidīgi pret valdības vadītāju, savukārt prese un plašsaziņas līdzekļi ir iebiedēti ar prasībām par zaudējumu atlīdzību, ko *Silvio Berlusconi* ierosinājis pret diviem laikrakstiem.

Patiesībā ar 1100 radio stacijām, 162 laikrakstiem un vairākiem simtiem privātu televīzijas kanālu būtu par maz, lai garantētu plašsaziņas līdzekļu plurālismu, kuru it kā apdraud *Silvio Berlusconi* iniciatīva. Ir aizdomas, ka, ja reiz kāda plašsaziņas līdzekļa varas īpašnieks sāk izmantot cenzūru, tam parādās arī ambīcijas attiecībā uz politisko varu. Tajā pašā laikā citur pasaulē darbojas tā pati sistēma — ietekmīgi laikraksti, piemēram, *El País*, *The Sun* un *Tarin*, šķiet, ātri maina savu politisko piederību.

Tomēr Itālijas kreisie tā vietā, lai pieņemtu savu politisko stratēģiju, paļaujas uz nacionālo žurnālistu federāciju, lai nodemonstrētu visneuzticamāko un neatlaidīgāko pret demokrātiju vērsto uzbrukumu patlaban pie varas esošajai valdībai, šajā saistībā izmantojot no augšas vadītu pasākumu sērijas. Taču pilsoņi turpina cītīgi atbalstīt premjerministru, kuru brīvi izvēlējās Itālijas iedzīvotāji, un ticēt, ka Eiropas Parlaments spēs apstiprināt, kā tas notika jau 2004. gadā, ka preses brīvība ir atzīta un pamatīgi nostabilizējusies vērtība.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, dāmas un kungi, ne es, ne mana grupa, kas atbalstīja šīs debātes un vēlējās tās noorganizēt, nevēlējās Itālijas iekšējās politiskās domstarpības pārnest uz Eiropas Parlamentu. Informācijas brīvības jautājums skar mūs visus — tas attiecas uz Eiropas Savienību, kura var regulēt šo jautājumu Kopienas līmenī un kurai tas ir jādara, lai pretotos politiskajiem un ekonomiskajiem nosacījumiem un garantētu patiesu informācijas plurālismu.

Itālijas anomālija, kur premjerministrs ir arī dažu vislielāko privāto tīklu īpašnieks, ir apstākļi, ka starp plašsaziņas līdzekļiem, politisko un ekonomisko varu ir izveidojusies bīstama saikne. Tieši šī iemesla dēļ mēs aicinām pieņemt ES tiesību aktu, kas — nekādā ziņā nediskriminēdams Itāliju — palīdzēs aizsargāt informācijas plurālismu, novēršot koncentrāciju un interešu konfliktus. Tādēļ mēs šodien aicinām Komisiju iejaukties iespējami ātrāk, jo Parlaments šo prasību jau izteicis arī iepriekš, lai Eiropas Savienībā ieviestu kopējus noteikumus par informācijas brīvības aizsardzību visu ES iedzīvotāju interesēs.

Sophia in 't Veld (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, man jāatzīst, ka mani diezgan nošokēja komisāres Reding paziņojums, jo dalībvalstīm patiešām ir primārā atbildība, lai nodrošinātu demokrātijas un pamattiesību ievērošanu. Bet jūs maldāties, sakot, ka Eiropas Savienībai nekas nav jādara šajā saistībā.

Pirmkārt, Līguma par Eiropas Savienību 6. pants nosaka: „Savienība ir dibināta, ievērojot dalībvalstu kopīgos principus — brīvības, demokrātijas, cilvēktiesību un pamatbrīvību respektēšanas principu un tiesiskuma principu.” Un, lai pierādītu, ka tas nav tikai tukšs apgalvojums, Eiropas Savienība ir nodrošinājusies ar 7. pantu, kas ir juridisks instruments 6. panta īstenošanai.

Otrkārt, Reding kundze, risinot sarunas ar kandidātvalstīm, mēs uzstājam, lai tās piemērotu preses brīvības augstākos standartus, jo citādi tās nevar pievienoties Eiropas Savienībai. Šī prasība ir noteikta Kopenhāgenas kritērijos; tad kāpēc kandidātvalstīm un pašreizējām dalībvalstīm mēs piemērojam atšķirīgus standartus, komisāres kundze? Ir arī citas valstis, kur tiek pārkāpta preses vai vārda brīvība, piemēram, Čehijas Republika, kas tikko ir pieņēmusi preses brīvību ierobežojošu likumu, vai Īrija, kas pieņēmusi drakonisku likumu pret zaimošanu. Komisāre Reding kundze, nobeigumā teikšu tā — ja mums patiešām rūp Kopienas vērtības, tad Eiropas Komisijai ir jārīkojas.

János Áder (PPE). – (HU) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, mēs dzirdējam, kā Verhofstadt kungs pirms stundas mums stāstīja, ka mums jāapvienojas, lai aizsargātu brīvības vērtības, un man jāsaprot, ka es viņam piekritu. Vārda brīvība ir svarīgas pamattiesības. Šāds viedoklis līdz šim pausts debatēs. Es arī tam piekritu un esmu stingri pārliecināts, ka šajā plenārsēžā zālē nav neviena Itālijas politiķa, kurš vēlētos ierobežot vārda brīvību.

Klausoties debātes, man radās divi jautājumi. Kāpēc sociālistu un liberāļu EP deputāti domā, ka ir svarīgi aizsargāt atsevišķas svarīgākās politiskās tiesības tikai tad, ja tas attiecas uz atsevišķām tiesībām un tikai atsevišķos gadījumos? Vai pulcēšanās brīvība ir svarīgas pamattiesības? Vai tās ir tikpat svarīgas pamattiesības kā vārda brīvība? Protams! Tomēr jūs neiebildāt pirms trim gadiem, kad sociālistu valdība Ungārijā izklīdināja pūli, kas bija sapulcējies, lai atzīmētu 1956. gada revolūcijas gadadienu.

Vai tiesības lietot savu valodu ir svarīgas pamattiesības? Vai tās ir tikpat svarīgas pamattiesības kā vārda brīvība? Protams, tās ir svarīgas! Tomēr atkal — jūs neiebilstat, kad Slovākijas, ES dalībvalsts, iestādes vēlas ierobežot minoritāšu tiesības lietot savu valodu.

Vai privātuma aizsardzība ir svarīgas pamattiesības? Tās noteikti ir svarīgas pamattiesības. Domāju, ka ikvienam — neatkarīgi no tā, vai viņš ir Itālijas premjerministrs vai kāds cits — ir tiesības (un tādām jābūt ikvienam) iesniegt tiesā prasību pret nepatiesu apsūdzību un neslavas celšanu.

Preses brīvība patiešām ir svarīgas tiesības, bet kāpēc jūs klusējāt pēdējos 20 gadus, kad bija acīmredzams, ka bijušajās padomju valstīs notika plašsaziņas līdzekļu koncentrācija bijušās komunistiskās partijas rokās, turklāt plašā mērogā? Vienīgais, ko jums prasīju — neizmantojiet dubultstandartus!

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es zinu, ka 30. septembrī Komisija iepazīstināja ar pētījumu par plašsaziņas līdzekļu plurālisma rādītājiem dalībvalstīs. Tomēr 2008. gadā Parlaments pieņēma Marianne Mikko ziņojumu, kurā Eiropas Komisija un dalībvalstis tika aicinātas aizsargāt,

citēju stenogrammu, „viedokļu daudzveidīgumu plašsaziņas līdzekļos, lai garantētu informācijas plurālismu, nodrošinātu, ka visiem ES pilsoņiem ir pieeja brīviem un daudzveidīgiem plašsaziņas līdzekļiem”.

Jau agrāk, 2004. gadā, Parlaments pieņēma *Boogerd-Quaak* kundzes ziņojumu par risku Eiropas Savienībā pārkāpt vārda un informācijas brīvību. Šajā ziņojumā Komisija tika aicināta iesniegt paziņojumu par plašsaziņas līdzekļu plurālisma aizsardzību visās dalībvalstīs. Tomēr līdz šim saistībā ar Parlamenta prasībām Komisija nav sniegusi skaidru atbildi.

Jūs pamanīsiet, komisāres kundze, ka es nepieminēju ne savu valsti, ne tās premjerministru. Tomēr kā ES pilsoņi es jautāju jums šajā Parlamentā — ko Komisija plāno darīt Eiropas līmenī, lai nodrošinātu plašsaziņas līdzekļu plurālismu visās dalībvalstīs?

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, priekšlikums, kurā nosodīts iespējams uzbrukums preses brīvībai Itālijā, nozīmē izvēli, kas, manuprāt, paredz iet politiskā ziņā nedrošu aplinkus ceļu. Turklāt man šķiet, ka daļa šīs bargās kritikas ar dusmu un naida pieskaņu ir pilnībā nekontrolēta. Tomēr ir ļoti savādi, ka šī situācijas pasliktināšanās (vai iespējamā pasliktināšanās) demokrātijas jomā Itālijā atklājās tikai tagad, turklāt tik pārsteidzošā veidā, ņemot vērā, ka manā valstī gan centriski labējā, gan centriski kreisā (kurā strādāju arī es) valdība ir nomainījusies viena otru.

Ja šī neiecietības un pret demokrātiju vērstā siena patiešām pastāv Itālijā, tad kāpēc šo daudzo gadu laikā, pie valdības groziem atrodoties kreisajiem, tā nekad nav nogāzta? Vai mēs runājam par nolaidību, atturību, izdevīgumu vai, kas man šķiet daudz loģiskāk, vienkāršu novērojumu, ka Itālijas demokrātijas standarti atbilst Rietumu un Eiropas standartiem?

Ja mēs patiešām vēlamies spert izņēmuma soli, kā tas arī ir šajā gadījumā (es atvainojos *Serracchiani* kungam), proti, apspriest vienu valsti, nevis visu Eiropu, lai noskaidrotu patiesību par demokrātijas vispārējo stāvokli mūsu valstī, tad mums ar cieņu, kā iestādei pieklājas, jājautā Itālijas Republikas prezidentam *Giorgio Napolitano*, vai viņš uzskata, ka ir tādas valsts prezidents, kurā informācijas plurālisms pieklibo, situācija brīvības jomā strauji pasliktinās un demokrātiju aizpeld pa straumi. Tomēr, pat ja tas tā būtu, es neticu, ka prezidents *Napolitano* atturētos no šādas situācijas nosodišanas, ņemot vērā, ka viņš ir uzticīgs savām privilēģijām, kas piešķirtas viņam kā Konstitūcijas garantētājam.

Tā kā tomēr šis jautājums — dāmas un kungi no kreisās puses, atvainojiet, ka man tas jāsaka — attiecas uz Itālijas politikas jomu ļoti provinciālā veidā, mākslīgi piešķirot Eiropas, un tagad iekšpolitikas, dimensiju, tad jānorāda, ka, kamēr Itālijas kreisi noskaņotie politiķi, kuru ietekme un nozīme agrāk bija daudz lielāka, ļaus politisko vadību uzņemt komiķiem un demagogiem, tie aizvien vairāk distancēsies no varas. Nedomāju, ka Vudjā Alens diktē prezidentam Obamam, kā rīkoties.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Priekšsēdētājas kundze, komisāres kundze, kā bijusī žurnāliste es arī nekad nevarēju iedomāties, ka šodien, 50 gadus pēc Eiropas Savienības dibināšanas un īsi pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā, mēs strīdēsimies par dažiem pamatprincipiem un vērtībām, uz kuru pamata tika dibināta un izveidota Eiropas Savienība.

Šīs vērtības ir, piemēram, preses neatkarība, plašsaziņas līdzekļu plurālisms, vārda brīvība ikvienam, jo īpaši žurnālistiem, visu personu vienlīdzība likuma priekšā un pat, ja tā var teikt, varas dalīšanas pamatprincips. Vai tā ir varas dalīšana, ja valsts premjerministram jeb augstākai izpildvaras amatpersonai pieder īpašumtiesības un kontrole pār lielāko daļu plašsaziņas līdzekļu savā valstī, bet pret pārējiem viņš iesniedz prasības tiesā?

Tas, kas notiek Itālijā, ir ne vien Itālijas, bet gan visas Eiropas jautājums, jo tieši Eiropas Savienības uzticamība ir apdraudēta, ja tā kontrolē un tiesā pamatprincipu un pamattiesību pārkāpumus trešās valstīs, bet savā teritorijā attiecībā uz tām pašām vērtībām un principiem pieļauj pārkāpumus.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, daudzi no jums būs lasījuši Kafkas darbu „Process” — stāsts ir izdomāts, bet tas ir tieši tas, kas patlaban notiek manā valstī, kurai ir izcilas demokrātijas tradīcijas, kurā valdību ievēl suverēnā tauta, bet kurā notiek mēģinājums apdraudēt demokrātisko balsojumu, plašsaziņas līdzekļiem un tiesām dodoties vēl nepieredzētā uzbrukumā.

Mēs apspriežam informācijas brīvību situācijā, kad 72 % preses ir noskaņota pret valdību un premjerministru *Berlusconi*. Tiesās 70 % pret laikrakstiem iesniegto prasību ir ierosinājuši kreisā spārna līderi, pieprasot atlīdzināt zaudējumus 312 miljonu eiro apmērā, bet kopš 1994. gada kopā pieprasīts atlīdzināt 486 miljonus eiro. Tie ir 32 miljoni eiro gadā. Šīs summas veido papildu finansējumu, kas iegūts tiesvedībā.

Jums, dāmas un kungi, kas pārstāv Eiropas demokrātijas, mēs sakām un tā arī uzskatām, ka Itālijā tiesu un plašsaziņas līdzekļu vara sagrauj suverēnās tautas gribu partizānu un šķiru politikajās interesēs. Tādējādi valdības gāšanas gadījumā demokrācija Itālijā ir apdraudēta. Galvenā persona, kas varētu apgāzt šo teoriju no semantiskā viedokļa, ir *Antonio Di Pietro*. Nobeigumā es vēlētos pateikties komisārei *Reding* kundzei par viņas lielisko līdzsvāra un demokrātijas izjūtu; viņa ir izstrādājusi pārdomātu un rūpīgu ziņojumu.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Preses brīvība nekad nav pienācīgi aizsargāta pret varas ļaunprātīgu izmantošanu. Ik reizi, kad kādas ES dalībvalsts prezidents vai premjerministrs uzbrūk žurnālistiem, pat ja tas ir tikai atšķirīgu viedokļu dēļ, Eiropas Komisijai, Eiropas Parlamentam un mums visiem ir jāreaģē.

Itālijā premjerministrs mēģina iebiedēt opozīcijas presi, izmantojot visus pieejamos līdzekļus. Rumānijā prezidents mēģina diskreditēt presi un žurnālistus, kritizējot viņus. Abos gadījumos mēs runājam par galējībām dažu politiķu rīcībā, jo viņi sevi uzskata par tādiem, kas atrodas ārpus likuma. Saskaņā ar jaunāko informāciju Rumānijā mums ir prezidents, kurš ne vien apvaino, maldina un nomelno žurnālistus, bet arī citos veidos ļaunprātīgi izmanto varu, prezidenta vēlēšanu priekšvakarā, šķiet, darot jebko, tostarp pārkāpjot likumu, lai kā pašreizējais valsts vadītājs viņš varētu palīdzēt sev nodrošināt uzvaru vēlēšanās.

Tieši tāpēc, tāpat kā 23. septembrī, es aicinu Eiropas Komisiju publiski nosodīt Rumānijas prezidenta un Itālijas premjerministra uzvedību.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, es vēlētos apstiprināt, ka Itālijā preses brīvība pastāv un ir stiprāka nekā jebkad agrāk. Šādus vārdus ir teicis izcils žurnālists *Giampaolo Pansa*, kurš daudzus gadus, daudzus gadu desmitus bija viens no ievērojamākajiem autoriem un rakstīja laikrakstam *La Repubblica*, kas piederēja pie *Espresso-Repubblica* grupas, no kuras vēlāk viņam nācās aiziet, jo šīs grupas vadība apsūdzēja viņu revizionismā, kas Itālijā, kā jūs zināt, ir viens no smagākajiem noziegumiem, un tajā vainojama valdošā inteliģence, Itālijas valdošās kultūras aprindas, kas ir pilnībā kreisi noskaņotas — tikai paskatieties uz Demokrātiskās partijas pirmajām rindām, kurās ir nostādīti visi, sākot ar mūsu valsts baņķieriem un beidzot ar slavenākajiem aktieriem, direktoriem un žurnālistiem.

Tomēr informācijas brīvība nenozīmē brīvību apvainot vai apmelot, izņemot tiesības uz taisnīgu tiesu, kas vienmēr ir piešķirtas kreisajiem — ja *Prodi* kungs iesūdz kādu tiesā, tad viss ir kārtībā; ja *D'Alma* kungs iesūdz kādu tiesā, tad viss ir kārtībā; ja *Di Pietro* kungs iesūdz kādu tiesā, tad viss ir kārtībā. *Di Pietro* kungs ir rekordists — starp citu, tiesneši iesūdz presi vairāk par politiķiem — jo saskaņā ar laikrakstā *La Repubblica* publicēto informāciju viņš ir iesniedzis 357 sūdzības un kā zaudējumu atlīdzību jau saņēmis 700 000 eiro. Mēs dzirdējam, ko teica mūsu kolēģi deputāti. Nobeigumā teikšu: ja šeit ir pārorientēšanās problēma — un es domāju, ka šāda problēma pastāv Itālijā — vienīgā politiskā partija, kurai ir tiesības to piesaukt, ir centriski labējā partija.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, 2008. gadā *Berlusconi* valdība, veicot tiešos ieguldījumus, presi, kā arī radio stacijām un televīzijas kanāliem piešķīra pavisam 206 miljonus eiro. It kā pilnīgi nejauši lielākā daļa šo miljonu ir ieskaitīti četru lielāko kreisā spārna laikrakstu kontos.

Preses brīvībai Itālijā, *Berlusconi* valdībā, ir dedzīgākie atbalstītāji. Kreisie Itālijā un visā Eiropā ir uzsākuši kampaņu, nākot klajā ar paziņojumiem, ka preses brīvība ir apdraudēta, taču šīs kampaņas pamatā ir apmelojoši izdomājumi un nekaunīgi meli. Un nenovēršami — arī šajā gadījumā it kā pilnīgi nejauši — šī kampaņa tika uzsākta uzreiz pēc tam, kad premjerministrs *Berlusconi*, izmantojot savas likumīgās tiesības, bija iesniedzis prasību par kompensācijas piedzīšanu no diviem kreisā spārna laikrakstiem, kuri viņu apmeloja, apsūdzot viņu negodīgā uzvedībā, tomēr šo apsūdzību pamatā ir absolūti izdomājumi, kas ir jebkura žurnālista necienīga rīcība.

Premjerministrs *Berlusconi* ir pirmais, kurš uzsver, ka preses brīvība ir ļoti nozīmīga, bet brīvība apvainot, apmelot un nomelnot ir pilnīgi kaut kas cits. Šajā gadījumā ikvienam iedzīvotājam — tādējādi arī premjerministram *Berlusconi* — ir tiesības aizsargāt sevi, izmantojot sev pieejamos demokrātiskos līdzekļus, rakstiski vērsties civiltiesā un prasot izskatīt pret sevi vērstos uzbrukumus, turklāt šo iespēju, es piebildīšu, ir izmantojuši arī kreisā spārna līderi.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, šīs debātes risina ne tikai itāļi — pirmkārt un galvenokārt, tās attiecas uz Eiropu.

(RO) *Berlusconi* kungs noteikti nav vienīgais piemērs, ko var minēt saistībā ar plašsaziņas līdzekļu reglamentējošo pamatnoteikumu pārkāpumiem. *Traian Băsescu* bieži vien uzvedas agresīvi un nedemokrātiski un iebiedē plašsaziņas līdzekļus, lietojot izteicienus, kurus šeit, Eiropas Parlamentā, es nevaru atkārtot.

Eiropas Preses brīvības harta kļūs par kārtējo smalko dokumentu, ja ES valstu un valdību vadītāji arī turpmāk vēlēšies uzvesties šādi. Tas mūs, Eiropas Savienību, padarīs par izsmieklu, jo būsīm tie, kas analizē un kritizē informācijas brīvību dažādās Āzijas un Āfrikas valstīs, tajā pašā laikā Eiropas Savienībā šīs brīvības neaizsargājot un neievērojot.

Tādēļ es ierosinu apkarot monopolu, izmantojot Komisijas nodrošinātos līdzekļus un varu, kā arī īstenojot Eiropas Preses brīvības hartu, ko atbalsta Eiropas iestādes.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Priekšsēdētāja kungs, labi zināmais zviedru rakstnieks Augusts Strindbergs jau sen teica: „Jums ir vara, man ir vārdi, man ir vārdi manā varā”. Tomēr šoreiz šis nav tas gadījums, runājot par rakstniekiem un žurnālistiem Itālijā, kuriem sistemātiski ir liegtas tiesības brīvi izteikties.

Pēdējo trīs gadu laikā 200 žurnālistu ir saņēmuši draudus sava rakstītā vārda dēļ. Tomēr tas, kas notiek Itālijā, skar mūs visus. Brīvība runāt, rakstīt un brīvi publicēt savu viedokli ir visu 500 miljonu ES iedzīvotāju pamattiesības.

Itālijā notiekošais parāda, ka vārda brīvība dažkārt ir bīstamāka par tā režīma ieročiem, kas izmanto varu vārda brīvības jomā. Šodien Parlamentam ir unikāla iespēja izcelt un atklāt mūsu vispozitīvākās raksturīgās pazīmes. Šeit mēs apliecinām, ka uz spēles ir liktas pamatbrīvības. Itālijas rūpes ir arī mūsu rūpes.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, šodienas debates patiešām ir satriecošas, jo Itālijā informācijas brīvība pastāv kā garantētas un atzītas konstitucionālās tiesības. Citi, kas uzstājās pirms manis, norādīja uz Itālijā publicēto laikrakstu skaitu un tajos vērojamo politisko neobjektivitāti.

To deputātu dēļ, kuri nepārstāv Itāliju, es atļaušos iepazīstināt jūs ar preses apskatu. Šie ir daži no neatkarīgajiem laikrakstiem, ko es vakar nopirku lidostā — šis ir komunistu laikraksts *Il Manifesto*; šis ir Demokrātiskās partijas-kreisā spārna Demokrātiskās partijas (PD-PDS) Antonio Gramsci izveidots laikraksts *L'Unità*; šis ir laikraksts *L'Europa*, ko izdod „Margrietīņu” partija, kura pievienojās Demokrātiskajai partijai. Vēl Demokrātiskajai partijai ir *D'Alema-Letta* frakcija, kurai ir pašai savs laikraksts *Il Riformista*. Tad ir Atjaunotnes partija (*Rifondazione*), kurai ir pašai savs laikraksts *Liberazione*. Pagājušā gadā Atjaunotnes partija izjuka, un tā rezultātā jaundibinātā partija izveidoja savu laikrakstu *L'Altro*.

Visbeidzot, šo debašu politisks aspekts — *Il Fatto quotidiano*. Vai zināt, kam ir saistība ar šo laikrakstu? Tā ir *Di Pietro* partija, kas ir šodienas debašu virzītājspēks. Šī ir partija, kas Parlamentā apgalvo, ka nav informācijas brīvības, bet paši pirms desmit dienām Itālijā izveidoja savu laikrakstu.

Nobeigumā, priekšsēdētājas kundze, jāsaka, ka tas ir tā, it kā es būtu gribējis izstāstīt, ka Itālijā valda bads un izsalkums, lai gan pagājušajā nedēļas nogalē es esmu bijis savā valstī, kur apmeklēju desu festivālu, ēdu cepeti un dzēru vīnu. Tas ir kreisā spārna paradokss — viņiem ir tik daudz laikrakstu, bet nav ne lasītāju, ne balsotāju. Viņiem jāpiedāvā nopietnāki argumenti, ja viņi vēlas atgūt savu auditoriju.

Mary Honeyball (S&D). – Priekšsēdētājas kundze, es arī vēlētos pievienoties tiem, kas aicina izstrādāt ES direktīvu par informācijas brīvību, preses brīvību un plašsaziņas līdzekļu plurālismu. Lai gan šis ir debates par informācijas brīvību Itālijā, kā to jau norādīja citi runātāji, arī citās ES valstīs ir nopietnas problēmas.

Viena no šīm valstīm ir Apvienotā Karaliste. Rūperts Mērdoks jau tika pieminēts, un viņš ir viens no iemesliem, kāpēc mums vajadzīga šī direktīva. Rūperts Mērdoks nav valsts vadītājs, bet gan ietekmīga persona plašsaziņas līdzekļu jomā starptautiskā līmenī, kuram ir pašam sava ļoti īpaša darba kārtība. Viņš nav demokrātisks, un mums jāreķinās ar tādām personām kā Rūperts Mērdoks un *Silvio Berlusconi*.

David Casa (PPE). – (MT) Esmu no Maltas un tādējādi, kā jūs varat iedomāties, Itālija ir kaimiņvalsts, kuru mēs vērojam jau daudzus gadus. Mana valsts Itāliju vēro arī saistībā ar vārda brīvību, jo tas ir spilgts demokrātijas piemērs. Tādēļ iedziļināšanās šajā iekšpolitikas jautājumā, ko vēlas Itālijas sociālisti, manuprāt, ir apkaunojošs politikas īstenošanas veids šai valstij. Man nekad nebūtu ienācis prātā, ka itāļi jebkad varētu uzbrukt savai valstij Parlamentā tik netaisnīgā veidā. Man šķiet, ka varu labāk saprast, kāpēc jau vairākus mēnešus itāļi neuztic Itālijas vadību kreisajiem; izanalizējot šīs partijas politiku, iemesls kļūst skaidrs — viņi var būt lietderīgi tikai tiem, kas vēlas uzbrukt demokrātijas jēdzienam, un tādēļ es uzskatu, ka viņiem ir jāņem vērā Itālijas prezidents, un tāpēc es vēlos viņu sveikt, kad viņš izteicās, ka šīm debatēm ir jānotiek Itālijas parlamentā, nevis Eiropas Parlamentā.

Stanimir Ilchev (ALDE). – (BG) Paldies, priekšsēdētājas kundze! Es runāšu tās valsts valodā, kas ir viena no šodien šajā plenārsēžu zālē kritizētajām valstīm, proti, bulgāru valodā. Ja es patlaban būtu žurnālists Bulgārijā,

kāds es reiz biju, tad, iespējams, es izvēlētos vienu no diviem diametrāli pretējiem paziņojumiem, ko izmantotu par virsrakstu jebkura laikraksta pirmajā lappusē. Viens no tiem pauž viedokli, ka mēs nedrīkstam Parlamentu pārvērst par apspriežu forumu, jo par tādu jāizmanto tikai augstākā apelācijas tiesa. Otrs, ko jau minēja sociālistu grupas pārstāvis, iesaka neuzskatīt šo Parlamentu par muzeju, kurā izvietotas vecas lietas, ko vairs nedrīkst kustināt.

Domāju, ka patiesība ir kaut kur pa vidu un ir atspoguļota *Verhofstadt* priekšlikumā par tādas direktīvas izstrādi, kurai jārada modernāka un demokrātiskāka sistēma to jautājumu regulēšanai, kas šodien tika apspriesti saistībā ar plašsaziņas līdzekļu brīvību un plurālismu. Tomēr, nemaz nerunājot par plurālisma un brīvības, kā arī žurnālistu aizsardzības jautājumiem, šai direktīvai jāietver viens aspekts, kas īstenībā īpaši jāuzsver, proti, plašsaziņas līdzekļu resursu koncentrācijas nepieļaušana, arī valsts plašsaziņas līdzekļu sistēmās.

Viviane Reding, *Komisijas locekle*. – Priekšsēdētājas kundze, manuprāt, šīs debates bija ļoti svarīgas, jo ļoti skaidri parādīja, ka Parlamentā valda spēcīga vienotība, uzskatot, ka preses brīvības jomā nav nenoteiktības; tā ir viena no Eiropas Savienības pamatvērtībām. Mums tā ir jāaizsargā, tā ir pamatvērtība, mums jāpauž savs viedoklis, ja tā netiek cienīta, un jārikojas, ja ir kāda risināma problēma.

(Priekšsēdētāja lūdza ievērot klusumu plenārsēžu zālē)

Parlamentā vienotība valda arī attiecībā uz viedokli, ka plašsaziņas līdzekļu brīvība ir problēma, kas jāskata visu dalībvalstu kontekstā. Daudzi no jums iepriekš nav strādājuši šajā Parlamentā, tāpēc es tikai atgādināšu par Eiropas žurnālistu izstrādāto Eiropas Preses brīvības hartu. Tā tika izstrādāta, lai palīdzētu galvenokārt jauno dalībvalstu žurnālistiem, un viņi lūdza žurnālistu kopienas palīdzību.

Es tikai vēlējos to atgādināt, jo Parlamentā izskanēja viedoklis, ka daudzās mūsu dalībvalstīs pastāv problēma saistībā ar sabiedrisko televīziju. Atceros, kad devos uz vienu no šīm dalībvalstīm (tā bija Ungārija), lai palīdzētu glābt sabiedrisko televīziju, un, manuprāt, tas jādara visās dalībvalstīs, kur vien ir šāda problēma.

Tieši šī iemesla dēļ mēs ar Parlamenta atbalstu nobalsojām par jauno „Televīzijas bez robežām” direktīvu, lai izveidotu neatkarīgas plašsaziņas līdzekļu iestādes visās ES dalībvalstīs. Es varu jums galvot, ka Komisija noteikti rīkosies, ja tiks konstatēta problēma saistībā ar šo neatkarīgo plašsaziņas līdzekļu iestāžu izveidi.

Bet domstarpības Parlamentā rada jautājums par to, kā apvienot ES kompetenci ar politiku plašsaziņas līdzekļu jomā. Domāju, ka daudzi deputāti nedzirdēja manu ievadrunu, kad citēju Pamattiesību hartu, kurā viss ir noteikts ļoti skaidri. Es citēju arī Pamattiesību hartas 51. panta 1. punktu, kurā arī ļoti skaidri noteikts laiks, kad šī harta ir īstenojama, kā arī hartas īstenošanas noteikumi. Tāpēc domāju, ka ikviens to var izlasīt un atcerēties šīs lietas.

Diemžēl tagad neviens neklausās, lai arī šis jautājums ir ļoti svarīgs.

(Priekšsēdētāja atkal lūdza ievērot klusumu)

Savā ievadrunā es arī uzsvēru ļoti skaidru rīcību, konkrētus piemērus, ilustrējot jomas, kurās ES var darboties un jau ir darbojusies, turklāt es uzsvēru tās problēmas, kas jārisina valsts līmenī. Itālijas Konstitucionālā tiesa, kas vakar pieņēma lēmumu, ir skaidri apliecinājusi, ko tas nozīmē.

Tagad Parlaments ir izteicis vairākas skaidras prasības, un es vēlētos atbildēt uz tām, ja deputāti man to ļautu un klausītos.

(Priekšsēdētāja vēlreiz lūdza ievērot klusumu)

Parlaments pieprasa īstenot plašsaziņas līdzekļu plurālisma pieeju, kas tika apsolīta. Plašsaziņas līdzekļu plurālisma jautājumā jau ir panākts ievērojams progress, un mēs esam īstenojuši otro pasākumu, proti, publicējuši informāciju par plašsaziņas līdzekļu plurālisma riska rādītājiem. Varbūt daudzi deputāti tos nav redzējuši. Tie ir ievietoti internetā, kur tie ir aplūkojami, turklāt tie ir svarīgs elements, lai mēs spētu veikt objektīvu darbu, sekmējot plašsaziņas līdzekļu plurālismu, ko pieprasījis Parlaments.

Jāsaka, ka biju ļoti sarūgtināta, jo mums šajā jomā bija noorganizēts publisks seminārs, bet neviens deputāts neieradās, lai tajā piedalītos. Tagad riska rādītāji ir publicēti, un tos var aplūkot. Tie tiks izmantoti mūsu turpmākā darba pamatā.

Otrs jautājums: kāpēc Itālijas gadījumā Komisija nepiemēro Līguma par Eiropas Savienību 7. pantu? Pirmkārt, 7. pants ir izņēmuma noteikums. Līdz šim ES iestādes to nav piemērojušas. Šī klauzula tiktu piemērota tikai

tad, ja notiktu valsts tiesu iekārtas un pamattiesību sistēmas pilnīgs sabrukums attiecīgajā dalībvalstī. Nedomāju, ka kādā no dalībvalstīm esam nonākuši tādā situācijā. Bet — un tas ir ļoti interesanti — šajā pantā noteikts, ka Eiropas Parlamentam pašam ir iespēja piemērot Līguma par Eiropas Savienību 7. pantu. Tāpēc es aicinu Eiropas Parlamentu piemērot Līguma par Eiropas Savienību 7. pantu, ja tas patiesi uzskata, ka tam ir pietiekams pamatojums.

Trešais jautājums: daudzi deputāti no visām politiskajām partijām — un, manuprāt, Parlamentā ir relatīva vienprātība — pieprasīja izstrādāt ES direktīvu par plašsaziņas līdzekļu plurālismu un plašsaziņas līdzekļu koncentrāciju.

(Priekšsēdētāja vēlreiz lūdza ievērot klusumu)

Šis ir būtisks jautājums, kas jāapspriež plaši. Jūs varbūt atceraties, ka jau 1990. gados Eiropas Komisija sāka darbu pie šādas direktīvas izstrādes, un jūs arī atcerēsieties, ka tolaik visas dalībvalstis, bez izņēmuma, iebilda pret šādu direktīvu, jo tika uzskatīts, ka šis jautājums neietilpst ES kompetences jomā.

Tagad situācija varbūt ir mainījusies, un, iespējams, lielākā daļa dalībvalstu uzskatīs, ka šis jautājums ietilpst ES kompetences jomā. Protams, līdz šādai, ļoti augstsirdīgai, Līguma interpretācijai var nonākt, lai ļautu Eiropas Savienības atrisināt šo jautājumu. Bet, pirms sākt par to domāt, Komisijai vajadzētu sajūst spēcīgu atbalstu no Eiropas Parlamenta puses. Un tāpēc es gribētu, lai Eiropas Parlaments skaidri noteiktu, kuras iekšējā tirgus problēmas tas vēlas atrisināt ar šo direktīvu.

Jūs zināt, ka es personīgi neesmu tāda komisāre, kurai ir problēmas saistībā ar regulēšanu. Pēdējo piecu gadu laikā vajadzības gadījumā esmu ieviesusi regulējumu. Bet, lai to izdarītu, mums jāgūst skaidri pierādījumi par šiem jautājumiem, uz kuriem mēs vēlamies saņemt atbildes. Vai tiesību akts atrisinās šīs problēmas, ko jūs visi šodien pieminējāt? Vai tas būtu pamatots solis atbilstīgi pašreizējai ES kompetences jomai? Vai ir skaidra pārrobežu dimensija? Vai ir skaidra iekšējā tirgus dimensija, jo — atcerieties — tiesību akts, ko mēs jau tagad esam ierosinājuši, attiecas tikai uz iekšējā tirgus juridisko pamatu.

Visi šie jautājumi jāprecizē pirms likumdošanas procesa sākuma. Tāpēc es aicinu Parlamentu nopietni apspriest šo jautājumu un atbildēt uz to, sagatavojot patstāvīgu ziņojumu, ko apstiprinātu deputātu vairākums. Pēc tam Komisija veiks turpmākos pasākumus.

Pa šo laiku Komisija ir izpildījusi savu mājasdarbu, izstrādājot riska rādītājus, kas palīdzēs mums objektīvi izanalizēt šo problēmu kopumā visās dalībvalstīs. Uzskatu, ka galu galā tas ir tas, ko vēlas Parlaments. To vēlas arī citas iestādes, jo mēs negribam, ka mūsu pamatbrīvības tiek izmantotas politiskiem mērķiem. Mēs vēlamies, lai šīs brīvības būtu tiesības; mēs vēlamies, lai šīs brīvības būtu pamatvērtība un lai pret tām arī būtu šāda attieksme.

(Aplausi)

Priekšsēdētāja. – Komisāres kundze, lūdzu, pieņemiet manu atvainošanos Parlamenta vārdā! Es atvainojos par troksni jūsu uzstāšanās laikā, jums atbildot uz deputātu komentāriem.

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Priekšsēdētājas kundze, pirms iepazīstinu jūs ar saviem novērojumiem, es vēlētos pievērsties kārtības jautājumam. Domāju, ka nevienam Komisijas vai Padomes loceklim vai pat Parlamenta deputātam nevajadzētu uzrunāt Parlamentu tādos apstākļos, ar kādiem tikko saskārās *Reding* kundze. Tas vienkārši ir nepieņemami!

(Aplausi)

Tādēļ es aicinu Prezidiju apsvērt, kā mēs varam pielikt punktu šai apkaunojošai situācijai, lai debašu pēdējos posmos un runātāju uzstāšanās laikā šeit varētu notikt sarunas, piemēram, tādas, ko risina priekšsēdētāja vietnieks *A. Vidal-Quadras* un viņa bijušais kolēģis, kurus interesē vienīgi viņu savstarpējās attiecības. Domāju, ka tas ir nepieņemami! Es vēlētos vēlreiz lūgt Prezidiju apsvērt šo jautājumu.

Bet tagad es vēlētos sniegt komentāru par *Weber* kunga teikto. Debatēs par preses brīvību Itālijā *Weber* kungs uzrunāja mani personiski un vērsa uzmanību uz Vācijas Sociāldemokrātiskajai partijai (*SPD*) piederošām daļām plašsaziņas līdzekļos.

(Troksnis)

Kā Parlamenta deputāts un kā savas partijas vadītājs, es vēlētos pateikt, ka jūtu līdzīgi *Weber* kungam. Ikvienam, kurš ir zaudējis tik daudz balsu, cik zaudēja Kristīgo sociālistu savienība (CSU) Bavārijā, un manai partijai ir vajadzīgs, lai viņš pievērstu uzmanību.

(Troksnis)

Es tikai vēlos norādīt, ka pašreiz SPD piederošās daļas plašsaziņas līdzekļos ir iegūtas pēc tam, kad nacisti un Vācijas Demokrātiskā Republikā komunisti atsavināja Vācijas plašsaziņas līdzekļus. Mēs, Vācijas sociāldemokrāti, lepojamies ar savām daļām plašsaziņas līdzekļos!

Joseph Daul (PPE). – (FR) Priekšsēdētājas kundze, vēlos aplūkot vēl tikai vienu jautājumu, kas attiecas uz visu Parlamentu — otrdien, 18. septembrī, pēc Eiropas Parlamenta ēkas atstāšanas plkst. 23.00 *Niebler* kundzei brutāli uzbruka; viņa tika nogrūsta uz grīdas. Viņai nozaga tālruni, naudu, kredītkartes un visus dokumentus. Bet situācija pēc tam kļuva vēl nopietnāka, kad beļģu restorāna īpašnieks piesteidzās palīgā, izsauca ātro palīdzību un policiju. Pēc pusotras stundas pie *Niebler* kundzes ieradās ātrā palīdzība. Ļoti labi. Vēl pēc pusotras stundas policija joprojām nebija ieradies. Mēs joprojām to gaidām. Tādēļ es aicinu priekšsēdētāju iejaukties šeit, Parlamentā, jo tagad tas ir jau trešais uzbrukums, uz kuru policija nav reaģējusi. Šajā pilsētā drošība nav garantēta...

(Aplausi)

...arī iestādes nav reaģējušas. Es aicinu Parlamenta priekšsēdētāju stingri iejaukties, lai gūtu kādu atbildi saistībā ar šo uzbrukumu.

(Aplausi)

Priekšsēdētāja. – *Daul* kungs, kā jūs jau teicāt, diemžēl šādi gadījumi jau notikuši vairākas reizes, un tādēļ es, protams, tos uzskatu par nepieņemamiem.

Debates tiek slēgtas.

Balsojums notiks oktobra otrās sesijas laikā.

Rakstiskas deklarācijas (Reglamenta 149. pants)

Véronique Mathieu (PPE), rakstiski. – (FR) EP deputātam ir ārkārtīgi grūti ieraudzīt demokrātiju, ja visi uz Itāliju norāda ar pirkstu, it kā šajās debatēs tas tā būtu paredzēts. Preses brīvība ir pamattiesības, kas paredzētas Itālijas Konstitūcijas 21. pantā. Itālijā ir privāti un valsts laikraksti, kas atspoguļo visu politisko virzienu viedokļus.

Cienot tos tūkstošus cilvēku, kuri daudzās pasaules valstīs cieš no apspiešanas un kuriem liegts brīvi izteikties, ir nepiedienīgi Itālijas režīmu nodēvēt par tādu, kas posta brīvību. Turklāt viena no galvenajām raksturīgajām iezīmēm jebkurā konstitucionālā valstī ir tāda, ka šī valsts piedāvā iespēju vērsties tiesā ikvienam iedzīvotājam, kurš jūtas cietis. Tādēļ tas, ka valsts premjerministrs, kurš cietis no neslavas celšanas valsts laikrakstos, ir izvēlējis likumīgu veidu, kā uzbrukt šīm personām, kas viņu apmelojušas, nevis alternatīvus veidus, kas raksturīgi nedemokrātiskiem režīmiem, apstiprina to, cik veselīga ir Itālijas demokrātija.

Visbeidzot, ir svarīgi norādīt, ka Eiropas Parlaments nedrīkst kļūt par plenārsēžu zāli, kurā tiek risināti strīdīgi valsts līmeņa jautājumi, kam nav nekādas saistības ar Kopienas kompetenci. Valsts līmeņa debates jārisina valsts līmenī!

Iosif Matula (PPE), rakstiski. – (RO) Vārda brīvība ir paredzēta kā viens no demokrātijas kritērijiem, ko esam noteikuši par Eiropas Savienības pamatprincipiem. Katrai dalībvalstij jāuzņemas atbildība un jāpanāk atbildība Kopenhāgenas kritērijiem, arī politikas jomā. Tomēr es uzskatu, ka Eiropas iestādes nekādā veidā nedrīkst izmantot kā forumu, kurā risināt iekšpolitikas strīdus. Šodien mēs apspriežam jautājumus, kas attiecas uz vienas dalībvalsts iekšpolitiku, ja vien tai ir funkcionējošas demokrātiskas iestādes. Es gribētu personīgi piebilst, ka pilnībā atbalstu preses brīvību. Tajā pašā laikā saistībā ar šo brīvību jāuzņemas vislielākā atbildība par ikvienas redakcijas darbiniekiem, lai sabiedrībai sniegtu patiesu informāciju. Plenārsēžu zālē tika pausti aicinājumi ieviest striktākus noteikumus attiecībā uz plašsaziņas līdzekļu īpašumtiesību koncentrāciju un plurālismu Kopienas līmenī. Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst, ka dalībvalstis ir paidušas savus iebildumus attiecībā uz šādu direktīvu, jo tā neietilpst ES kompetencē. Tomēr Eiropas Komisija, pamatojoties uz neatkarīgu pētījumu, ir publicējusi sarakstu ar plašsaziņas līdzekļu plurālisma rādītājiem. Uzskatu, ka ir svarīgi, lai mēs lielāku uzmanību pievērstu šiem kritērijiem un izmantotu tos kā sākuma punktu saistībā ar topošās direktīvas izstrādi šajā jomā. Svarīgi ir arī tas, lai mēs atrastu risinājumus, nevis apmainītos ar apvainojumiem.

Tiziano Motti (PPE), rakstiski. – (IT) Paziņojot, ka Itālijā ir liegta informācijas brīvība, tiek īstenots vienai no lielākajām Rietumu demokrātijām. Informācijas brīvība ir liegta tajās valstīs, kurās diktatoriski režīmi, nosakot, kam jāklūst par autoritatīvāko avotu, neļauj saviem iedzīvotājiem apmainīties ar informāciju par ikdienas notikumiem. Mūsdienās internetam ir tāds spēks, kas tradicionālās demokrātiskās valstīs — tāda ir arī Itālija — sagrauj jebkādu politisku, ģeogrāfisku, ekonomisku vai sociālu šķēršļu informācijas jomā. Tomēr dažās valstīs interneta saturs tiek filtrēts, un daudzas tīmekļa vietnes, kuras uzskata par pretvalstiskām, ir aizliegtas. Šajās valstīs civiltiesības, piemēram, vārda brīvība, brīvība stāties laulībā vai piedalīties demonstrācijās, tiesības, kuru nozīmi mēs Rietumos vairs pat neapzināmies, jo esam pieraduši pie tām, nav ne tuvu neatsavināmības jēdzienam, ko garantē mūsu Konstitūcija, jo, gluži vienkārši, tās nepastāv. Eiropas Parlamentam jābūt tai vietai, kur notiek attīstība, debates un labākās prakses apmaiņa starp dalībvalstīm. To nevar reducēt līdz elites teātrim, kurā ikviena novecojuša un maza provinciāla teātra priekšnesumi tiks atbrīvoti no dalības maksas. Ja debatēm par preses brīvību Eiropā jānotiek Eiropas Parlamentā, lai tas tā būtu, bet tām jābūt konstruktīvām un tā vērtām, lai tās notiktu šajā prestižajā iestādē, kurā mēs ar lepnumu strādājam.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), rakstiski. – (RO) „Demokrātiskai sabiedrībai preses brīvība ir būtiska. Ikvienas valdības mandāts ir aizstāvēt un aizsargāt preses brīvību, respektēt tās daudzveidību, kā arī politiskos, sociālos un kultūras uzdevumus.” Tas ir Eiropas Preses brīvības hartas 1. pants. Šķiet, ka *Berlusconi* ne tikai ignorē vienu no demokrātiskas sabiedrības pamatvērtībām, bet arī izmanto savu ietekmi, lai manipulētu ar sabiedrisko domu. Itālijā, kā arī citās valstīs, liela daļa laikrakstu pieder privātpersonām, ko kontrolē atsevišķi politiķi, kuri nosaka šo laikrakstu vadības politiku un kurus viņi nevar neņemt vērā. Citās valstīs valdība izmanto nodokļu maksātāju naudu, lai finansētu laikrakstus, kas tiek izmantoti viņu pašu labā. Eiropas Savienībā, kas ir līdere demokrātijas jomā un kas sekmē demokrātiskās vērtības visā pasaulē, mēs nedrīkstam pieļaut preses brīvības ierobežojumus. Tāpēc es aicinu Eiropas Komisiju tuvākajā nākotnē izstrādāt priekšlikumu direktīvai par preses brīvību, jo īpaši, lai ierobežotu politisko iejaukšanos plašsaziņas līdzekļu darbā un likvidētu jebkādu monopolus, kas izveidoti šajā nozarē.

SĒDI VADA: D. WALLIS

Priekšsēdētāja vietniece

6. Iepriekšējās sēdes protokola apstiprināšana: (sk. protokolu)

7. Balsošanas laiks

Priekšsēdētāja. – Nākamais punkts ir balsošana.

(Balsojuma rezultāti un citas detaļas: sk. protokolu)

7.1. ES Solidaritātes fonda līdzekļu izmantošana: Itālija, Abruci zemestrīce (A7-0021/2009, Reimer Böge) (balsošana)

7.2. Kompetences konfliktu novēršana un noregulēšana kriminālprocesu ietvaros (A7-0011/2009, Renate Weber) (balsošana)

– *Pirms balsojuma:*

Renate Weber (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, grozījumā Nr. 6, kas attiecas uz 18. apsvērumu, teikuma beigās papildina šādi: „ja vien, piemērojot šo pamatlēmumu, tā nav absolūti nepieciešama, lai atrisinātu juridiskcijas īstenošanas konfliktu”.

(Mutisko grozījumu apstiprināja)

7.3. Īpašās finanšu, ekonomikas un sociālās krīzes komitejas locekļu iecelšana (balsošana)

7.4. G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksme Pitsburgā 2009. gada 24.–25. septembrī (balsošana)

– Pirms balsojuma par grozījumu Nr. 13:

Sven Giegold (Verts/ALE). – Priekšsēdētājas kundze, attiecībā uz grozījumu Nr. 13 mēs vēlētos ieviest šādu mutisku grozījumu: „mudina ieviest ziņojumu sniegšanu par katru valsti atsevišķi, kas tādējādi ieguldītājiem, ieinteresētajām personām un nodokļu pārvaldības iestādēm sniegtu vispusīgu pārskatu par koncerna mātes uzņēmumu, tādējādi nodrošinot efektīvāku un pārredzamāku starptautiska mēroga pārskatu par nodokļu jomā pieņemtajiem lēmumiem”.

(Mutisko grozījumu apstiprināja; grozījumu Nr. 13 noraidīja)

7.5. Pasaules finanšu un ekonomikas krīzes ietekme uz jaunattīstības valstīm un attīstības sadarbību (balsošana)

Priekšsēdētāja. – Ar šo balsojums ir noslēgts.

8. Balsojumu skaidrojumi

- Mutiski balsojumu skaidrojumi:

- **Ziņojums: Renate Weber (A7-0011/2009)**

Jan Březina (PPE). – (CS) Priekšsēdētājas kundze, Čehijas Republika bija viena no tām, kas ierosināja iesniegt Padomes pamatlēmuma projektu par jurisdikcijas īstenošanas konfliktu novēršanu un atrisināšanu kriminālprocesā, un tas liecina, ka tiesu iestāžu sadarbībai Čehijas Republika pievērš būtisku nozīmi. Tomēr, ņemot vērā šī jautājuma delikāto raksturu, ir jānodrošina, ka šī sadarbība tiek īstenota to pilnvaru robežās, kas Eiropas Savienībā piešķirtas dibināšanas līgumā. Tā tas ir šajā gadījumā. No otras puses, vājais punkts ir relatīvā vispārība, jo piemēram, nav noteikti termiņi, kādā iestādei, no kuras pieprasīta informācija, jāsniedz atbilde, un trūkst kritēriju, lai noteiktu, kura no jurisdikcijas iestādēm būtu vispiemērotākā kriminālprocesā. Cits darvas piliens medus mucā ir *Eurojust* neveiksmīgā integrācija, kam būtu jāpievērš galvenā uzmanība. *Eurojust* kā ES iestādei sadarbībai krimināllietās ir daudz lielāks potenciāls, kas nav atklāts, nevis tikai šī loma, kas noteikta pamatlēmuma projektā, kurā pat nav paredzēta prasība informēt *Eurojust*, ja tiek risināti kriminālvajāšanas jautājumi pārrobežu noziegumu gadījumos vienā dalībvalstī.

Philip Claeys (NI). – (NL) Priekšsēdētājas kundze, es nobalsoju pret šo ziņojumu, bet ne tāpēc, ka iebilstu pret informācijas apmaiņu starp valsts iestādēm kriminālprocesā. Tā ir laba doma, lai uzzinātu, vai citās dalībvalstīs paralēli nenotiek tiesvedība par vieniem un tiem pašiem faktiem.

Tomēr es strikti iebilstu pret federālistu toni dažos grozījumos. Piemēram, grozījumā Nr. 3, kurā nepārprotami noliegta ikvienas dalībvalsts rīcības brīvība lemt par to, kuras iestādes ir kompetentas rīkoties. Es nekādā ziņā neesmu pret *Eurojust*, bet tā nebūtu jāpārvērš par „superiastādi”.

- **Kopīgs rezolūcijas priekšlikums: G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksme Pitsburgā 2009. gada 24.–25. septembrī (RC-B7-0082/2009)**

Zigmantas Balčytis (S&D). – Priekšsēdētājas kundze, es nobalsoju par šo rezolūciju. Priecājos redzēt, ka gan Eiropa, gan spēcīgākās valstis nenovērtē par zemu tās situācijas nopietnību, kurā mēs visi atrodamies, un nemeklē vienu pieeju, kas derētu visiem. Šo krīzi izraisīja vairāki kompleksi un savstarpēji saistīti faktori, un mums nebūs viegli no tās izkļūt.

Pasaules finanšu krīze ir devusi mums arī lielisku iespēju pārskatīt savas prioritātes un darbību, jo īpaši saistībā ar ilgtermiņa pārvaldību ilgtspējīgas ekonomikas atveseļošanās kontekstā. Mums ir saistības iedzīvotāju priekšā, un viņi cer, ka atjaunosim mūsu ekonomikas ierasto ritmu, nodrošinot kapitāla tirgus un aizdevumu izsniegšanas efektīvu darbību, atrisinot bezdarba problēmu un radot jaunas darbavietas, kā arī aizsargājot iedzīvotājus, īpaši nabadzīgākās un neaizsargātākās iedzīvotāju grupas. Tas nebūs viegli, tomēr ceru, ka mēs ejam pareizajā virzienā.

Daniel Hannan (ECR). – Priekšsēdētājas kundze, mēs ļoti nopietni piedāvājam saasināt situāciju. Finanšu krīzes iemesls bija pārmērīgā valsts iejaukšanās — pirmkārt, ar nodomu pārāk ilgi tika saglabātas pārāk zemas procentu likmes, kas drīzāk bija politisku nevis tirgus dalībnieku lēmums, iesaistot arī visas lielākās bankas, un, otrkārt, vēl pagājušajā gadā likumdevēji mudināja aizdevējus izsniegt lētākus aizdevumus.

Un tagad G-20 valstu vadītāji sanāk kopā un spriež: „Kāds ir risinājums? Lielāka valsts iejaukšanās.” Reiz to novēroja Marks Twens, un es domāju tāpat — ja jums ir tikai āmurs, tad visas lietas sāks izskatīties pēc naglas. Bet patiesībā visi viņi veiktie pasākumi labākajā gadījumā ir izrādījušies nelietderīgi, bet sliktākajā gadījumā krasi pasliktinājuši mūsu situāciju — galvojumi, nacionalizācija, izlikšanās, tēlojot dzišanos pēc nodokļu oāzēm (ar kurām viņi patiesībā domā valstis ar konkurētspējīgākām nodokļu likmēm), un valsts jurisdikcijas ievērojama paplašināšana, aizbildinoties ar „neparedzamo situāciju”. Un tagad mēs vēlamies reformēt visu finanšu sistēmu. Savu runu pabeigšu ar tiesneša *Asprey* vārdiem: „Reforma? Vai jau tagad situācija nav pietiekami slikta?”

Lena Ek (ALDE). – Priekšsēdētājas kundze, man ir divi komentāri attiecībā uz neseno balsojumu par G-20 valstu augstākā līmeņa sanākumi Pitsburgā. Man žēl, ka šajā rezolūcijā un arī G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmes materiālā tik maz uzmanības veltīts klimata krīzes novēršanai, un domāju, ka tas ir nožēlojami. Ir pieminēts arī tā sauktais Tobina nodoklis, kas, manuprāt, varētu būt jauna iespēja, lai finansētu attīstības palīdzību un palīdzētu jaunattīstības valstīm risināt klimata jautājumus.

Es nenobalsoju par šiem grozījumiem, jo tie bija noformulēti ļoti vecmodīgā veidā, it kā mēs apspriestu Tobina nodokli pirms 20 gadiem. Mūsdienīgi apspriežot jautājumu par to, vai šis ir jauns finansējuma avots Apvienoto Nāciju Organizācijai, mērķis būtu mazliet citāds, un es ceru, ka mēs pie šī jautājuma plenārsēžu zālē atgriezīsimies vēlāk.

- Rezolūcijas priekšlikums: Pasaules finanšu un ekonomikas krīzes ietekme uz jaunattīstības valstīm un attīstības sadarbību (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Priekšsēdētājas kundze, es atbalstīju šo rezolūciju, jo uzskatu, ka ir pienācis laiks, lai visi dalībnieki uzņemtos atbildību un izpildītu savas saistības attiecībā uz jaunattīstības valstīm. Tā ir taisnība, ka pasaules finanšu un ekonomikas krīze ir smagi skārusi pat visattīstītākās tautsaimniecības, bet mēs nedrīkstam aizmirst, ka vēl smagāk tā skārusi visnabadzīgākās valstis. Mums jāpatur prātā, ka jaunattīstības valstis neizraisīja šo krīzi, bet tagad tām jānes smags atbildības slogs.

Tūkstošgades attīstības mērķu īstenošana tagad ir nopietni apdraudēta. Es ļoti atzinīgi vērtēju to, ka G-20 valstis ir atzinušas, ka jāuzņemas kolektīvā atbildība, un ceru, ka šie solījumi tiks īstenoti.

Krisztina Morvai (NI). – Priekšsēdētājas kundze, es atbalstīju šo ziņojumu, jo uzskatu, ka pasaulei ir vajadzīga jauna paradigma, kurai atbilstīgi mēs pārorientētos no tādas lēmumu pieņemšanas, kur galvenā nozīme ir naudai un peļņai, uz tādu lēmumu pieņemšanu, kur galvenā nozīme ir cilvēkam un sabiedrībai, kā arī no konkurences loģikas uz taisnīguma loģiku.

Es šo ziņojumu uzskatu vismaz par iedīgli. Nesaku, ka tajā ir pilnībā atbalstīta jaunā paradigma, bet tajā vismaz ir atrodams jaunas paradigmas iedīglis, jo īpaši 5. punktā, kas skan šādi: „uzskata, ka nepieciešama steidzama un radikāla politikas reforma, lai novērstu pārtikas un finanšu krīzes sistēmiskos iemeslus, ieviešot jaunus demokrātiskus un pārredzamus starptautiskās tirdzniecības un starptautiskās finanšu sistēmas noteikumus”.

Es patiešām domāju un ceru, ka mēs to uztveram ļoti nopietni. Šai krīzei ir savi pamatcēloņi, un mums patiešām sistemātiski un pilnīgi jāanalizē šie cēloņi. Mums ir vajadzīga pilnīgi jauna paradigma.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Priekšsēdētāja kungs, es nobalsoju par šo rezolūciju. Pasaules finanšu un ekonomikas krīze patiešām ir skārusi visas valstis, bet jo īpaši postoši tā ir ietekmējusi visnabadzīgākās valstis. Šī krīze ir negatīvi ietekmējusi šo valstu finansējuma avotus, tās nespēj saglabāt to, ko bija sasniegušas bez ārējās palīdzības.

Krīze ir apdraudējusi Tūkstošgades attīstības mērķus, kurus bija paredzēts īstenot līdz 2015. gadam. Tādēļ es atbalstu plānus priekšlaicīgi kā attīstības palīdzību piešķirt EUR 8,8 miljardus budžeta atbalstam un steidzamus pasākumus lauksaimniecības finansējumam, kā arī ierosinājumu piešķirt EUR 500 miljonus, lai atbalstītu sociālos izdevumus. Es neatbalstu tos punktus šajā rezolūcijā, kas attiecas uz Tobina nodokli.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Priekšsēdētājas kundze, es nobalsoju par šo rezolūciju un arī grozījumiem, lai ieviestu Tobina nodokli.

Tas bija mans personīgais lēmums, jo tālajā 2002. gadā, kad biju Basku parlamenta deputāts, tas pieņēma rezolūciju, kurā bija norādīts, ka jārisina jautājums par starptautiskās kapitāla aprites fenomenu atbilstīgi šīs aprites sociālajai un ekonomiskajai ietekmei visā pasaulē; ka mums jāievieš kritēriji un mehānismi, izveidojot dažas sistēmas, lai uzraudzītu un sekmētu cilvēces attīstību, pārvarētu cilvēku un sociālo nozaru nevienlīdzību, kā arī rastu līdzsvaru vides jomā; un ka mums ir pienākums izveidot mehānismus, kas ierobežotu spekulatīvus darījumus.

Tāpat mēs uzskatījām, ka mums ir pienākums sekmēt tādu priekšlikumu izstrādi, kas risinātu jautājumu par starptautiskās kapitāla aprites demokrātisku kontroli un sociālo ietekmi. Mēs arī noteicām un apstiprinājām vajadzību steidzami ieviest tā saukto Tobina nodokli, kas ir attīstības palīdzībai paredzētiem starptautiskiem finanšu darījumiem piemērojams nodoklis, kā arī izveidot demokrātiskus mehānismus starptautiskās sistēmas regulēšanai.

Tagad ir pagājuši vairāki gadi, kopš Basku parlaments pieņēma šo lēmumu, un man ir prieks, ka Eiropas Parlaments ir pieņēmis rezolūciju ar tādu pašu ievirzi.

Daniel Hannan (ECR). – Priekšsēdētājas kundze, ļaujiet man jūs apsveikt sakarā ar veiklo, atjautīgo un delikāto prasmi pildīt priekšsēdētāja pienākumus!

ES tirdzniecības un lauksaimniecības politika 50 gadu laikā trešās pasaules valstīs ir izraisījusi nabadzību, ko varēja novērst. Vienlaikus mēs esam atteikušies no to valstu produkcijas, kurās bieži vien lauksaimniecības eksports ir galvenais ienākumu avots un, pasliktinot situāciju, eksportējuši paši savus pārpalikumus uz šo valstu tirgiem, neefektīvi pārpludinot tos ar saviem lētajiem pārpalikumiem. Pēc tam mēs centāmies mierināt savu sirdsapziņu, īstenojot apjomīgas palīdzības programmas, tomēr tās neuzlaboja situāciju šajās valstīs, bet, gluži pretēji, — samazinot atšķirības starp pārstāvniecību un nodokļu piemērošanu, kavēja demokrātijas attīstību lielā daļā pasaules.

Lūk, viena lieta, ko mēs varētu darīt rītdien un kam būtu tūlītējas, rezultatīvas un pārveidojošas sekas valstīs, par kurām mēs runājam, — mēs varam atcelt kopējo lauksaimniecības politiku. Labākais ir tas, ka tas mums neko nemaksās! Gluži pretēji — mūsu lauksaimnieki kļūtu turīgāki, mūsu lauki būtu labāk apsaimniekoti, mūsu nodokļi un pārtikas cenas samazinātos, pazeminot inflāciju un uzlabojot pasaules ekonomikas situāciju kopumā.

Un ja nu jūs nodomājat, ka esmu to aizmirsis, tad ziniet, ka tā tas nav, un es joprojām uzskatu, ka mums ir vajadzīgs referendums par Lisabonas līgumu: *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Philip Claeys (NI). – (NL) Priekšsēdētājas kundze, Parlamenta liekulība un nekonsekvence turpina mani pārsteigt. No vienas puses, šajā rezolūcija pareizi atzīts, ka tas ir kauns, ja vislabākie un talantīgākie cilvēki pamet jaunattīstības valstis, un ka intelektuālā darbaspēka emigrācija nodara kaitējumu ekonomikai. No otras puses, visas Parlamenta partijas atbalsta ES zilo karti un ES legālo migrantu izmitināšanas centrus Āfrikā — tieši šādi pasākumi izraisa ilgtermiņā veicina intelektuālā darbaspēka emigrāciju. Galu galā pieredze ir pierādījusi, ka „cirkulārā migrācija” paliek Eiropā. Tomēr ir vēl daudzi citi iemesli, kāpēc es nobalsoju pret šo rezolūciju, piemēram, tajā izteikts lūgums attīstības palīdzību piešķirt aizvien vairāk un vairāk. Ja Eiropai vispār ir kāda loma attīstības sadarbības jomā, tad tā ir dalībvalstu koordinatora, nevis palīdzības sniedzēja, loma.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Liela daļa darba, ko šajā jomā veic Parlaments un valdības, atgādina ugunsgrēka dzēšanu. Profilakses pasākumi tiek veikti saistībā ar klimata pārmaiņām. Tomēr mums šādi pasākumi jāizmanto arī darbā, kas saistīts ar zemo attīstības līmeni. Daudzas imigrācijas problēmas, ar kurām mēs tagad saskaramies, ir politiskas, nevis ekonomiskas, jo īpaši Vidusjūras reģiona valstīs, un tādēļ mums jāsniedz palīdzība, lai šī problēma nekļūtu lielāka.

- Rakstiski balsojumu skaidrojumi:

- Ziņojums: **Reimer Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), rakstiski. – (RO) Es nobalsoju par Itālijas prasību sniegt palīdzību saistībā ar ES Solidaritātes fonda izmantošanu, lai atjaunotu Abruci reģionu, kur 2009. gada aprīlī plašus postījumus nodarīja zemestrīce, un to darīju, pamatojoties uz humāniem apsvērumiem grūtībās nonākušā valstī. Paturot prātā, kāpēc Eiropas Savienības līmenī ir ieviests šis instruments, proti, lai likvidētu dabas katastrofu sekas un apliecinātu solidaritāti ar katastrofas skartajiem reģioniem, es vēlos pievērst uzmanību vajadzībai paātrināt procedūras, lai attiecīgās valstis varētu saņemt pieprasītos līdzekļus.

Louis Bontes, Barry Madlener un Laurence J.A.J. Stassen (NI), rakstiski. – (NL) Nīderlandes Brīvības partija (PVV) atbalsta ārkārtas palīdzību, bet tā būtu jāparedz atsevišķām valstīm, nevis Eiropas Savienībai.

David Casa (PPE), rakstiski. – Itālijā 2009. gada aprīlī notika zemestrīce, nodarot lielus zaudējumus. Tādēļ Komisija ierosināja izmantot ES Solidaritātes fondu, lai sniegtu palīdzību Itālijai. Itālijas notikumi bija patiešām traģiski. Es piekrītu, ka ES Solidaritātes fonda izmantošana ir pamatota, un tādēļ par to nobalsoju.

Edite Estrela (S&D), rakstiski. – (PT) Es nobalsoju par Bōge ziņojumu par ES Solidaritātes fonda izmantošanu, lai sniegtu palīdzību Itālijai, jo uzskatu, ka Eiropas Savienībai iespējami ātrāk jāreaģē uz šīs valsts pieprasījumu sniegt palīdzību, lai likvidētu traģiskās sekas, ko radīja zemestrīce, 2009. gada aprīlī satriecot Itālijas Abruci reģionu un paņemot 300 cilvēku dzīvības, kā arī nodarot ievērojamus zaudējumus.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Man bija iespēja to pateikt jau iepriekš, bet atkārtot — es uzskatu, ka dalībvalstu solidaritāte, jo īpaši Eiropas atbalsts valstīm, kas kļuvušas par katastrofu upuriem, skaidri apliecina, ka Eiropas Savienība vairs nav tikai brīvās tirdzniecības zona. Pieņemot īpašus palīdzības instrumentus, piemēram, ES Solidaritātes fondu, Eiropas Savienība apliecina, ka spēj saglabāt vienotību nelaimēs, situācijās, kurās ir īpašas vajadzības gan humānā, gan materiālā ziņā. Tādēļ man vēlreiz jāpauž atzinība un atbalsts attiecībā uz ES Solidaritātes fonda izmantošanu šajā gadījumā, lai sniegtu palīdzību zemestrīces upuriem, kuri 2009. gada aprīlī cietuši Itālijā Abruci reģionā.

Es vēlētos atkārtoti paust savu vēlmi, lai ES Solidaritātes fonds netiktu izmantots pārāk bieži — ar to domāju, lai Eiropai nebūtu jācieš daudzās nopietnās ārkārtas situācijās, kā arī, lai šī fonda struktūra un pieejamība tiktu pakāpeniski uzlabota un bieži novērtēta, lai ātri apmierinātu jebkuras potenciālās reālās vajadzības, izvairoties no birokrātijas.

João Ferreira (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Ziņojumā atzinīgi novērtēta ES Solidaritātes fonda izmantošana, lai sniegtu palīdzību Itālijai pēc aprīlī notikušās zemestrīces, kas prasīja 300 cilvēku dzīvības un nodarīja ļoti lielus zaudējumus. Tiek lēsts, ka zemestrīces radītie kopējie tiešie zaudējumi ir lielāki par EUR 10 miljoniem, un atbilstīgi šī fonda palīdzības sniegšanas kritērijiem tā klasificēta kā „liela dabas katastrofa”, uz to attiecas juridiskā pamata galvenā darbības joma.

Tādēļ Komisija ir ierosinājusi no ES Solidaritātes fonda piešķirt EUR 493 771 159. Neaizmirsīsim, ka Komisijas ierosinājumu pārskatīt šajā fondā paredzētos noteikumus Parlaments 2006. gada maijā noraidīja, bet tas joprojām tiek izskatīts Padomē.

Kā redzam, cita starpā ir svarīgi nodrošināt, lai reģionālās katastrofas arī turpmāk varētu attiecināt uz dabas katastrofu, tādu kā sausums un ugunsgrēki, īpašajām vajadzībām vai pat saglabāt iespēju atzīt Vidusjūras reģiona dabas katastrofu īpašo raksturu vai šī fonda pielāgošanu attiecībā uz laika ierobežojumiem un atbilstīgām darbībām šim īpašajam raksturam.

Marian-Jean Marinescu (PPE), rakstiski. – (RO) Šodien es nobalsoju par Bōge ziņojumu par ES Solidaritātes fonda izmantošanu Itālijā. Es atzinīgi vērtēju to, ka šis ziņojums ir iekļauts darba kārtībā par spīti sarežģījumiem. Parlamenta administratīvajam dienestam turpmāk jāparedz šādas situācijas, ar kādu mēs saskāramies arī šodien. Tehniski iemesli nevar būt iemesls, lai pārceltu balsojumu par ziņojumu, kas nopietni ietekmē ES iedzīvotājus. Eiropas Komisijai ir jāpārskata procedūras saistībā ar ES Solidaritātes fonda izmantošanu, lai paātrinātu piešķirto līdzekļu izmaksu. Ir jāizveido avansa maksājumu sistēma, pamatojoties uz tiešo zaudējumu sākotnēju novērtējumu, ko veic nekavējoties. Pēc tam jāveic gala maksājums, pamatojoties uz galīgajiem tiešo zaudējumu aprēķiniem un pierādījumiem, kas apliecina pēc katastrofas veikto seku likvidēšanas pasākumus.

David Martin (S&D), rakstiski. – Es nobalsoju par grozījumu Nr. 7. Esmu gandarīts, ka dienesti ātri noorganizēja balsošanu, un es ceru, ka Itālijas pieprasītie līdzekļi būs pieejami iespējami ātrāk, lai steidzīgi un efektīvi sniegtu palīdzību.

Barbara Matera (PPE), rakstiski. – (IT) Es vēlos apsveikt Parlamentu ar to, ka tas pēc mana pieprasījuma vakar noorganizēja bloka balsojumu par ES Solidaritātes fonda izmantošanu saistībā ar aprīlī notikušo Abruci zemestrīci, kas nodarīja ļoti nopietnus zaudējumus gan humānā, gan materiālā ziņā. Nebija nekāda iemesla pārcelt balsojumu, lai arī tikai par divām nedēļām, jo tas ievērojami ietekmē grūtībās nonākušo ES iedzīvotāju dzīvi.

Pavisam drīz Eiropas Komisija veica provizorisku izmeklēšanu, piešķirot Itālijai tieši tik lielu summu, cik tā bija pieprasījusi, proti, EUR 493 771 159. Šī, iespējams, ir lielākā summa, kāda jebkad piešķirta no šī fonda

līdzekļiem. Tādējādi ar šo balsojumu Parlaments apliecināja absolūtu solidaritāti un vienotību ar cietušajiem iedzīvotājiem. Parasti šī fonda līdzekļu izmantošana aizņem vidēji 18 mēnešus. Šoreiz mēs Parlamentā esam ļoti ātri pabeiguši apspriežu posmu, ņemot vērā, ka zemestrīce notika tikai pirms pieciem mēnešiem. Tādēļ es patiesi ceru, ka Komisija un Padome noteiks iespējami īsāku termiņu atlikušajiem procedūras posmiem un nodrošinās, ka Itālija šos līdzekļus saņems līdz gada beigām.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), rakstiski. – Abruci zemestrīces sekas bija postošas un traģiskas, un finansējums, ko šodien apstiprinājām, protams, nevar kompensēt šos briesmīgos dzīvību zaudējumus vai šīs dabas katastrofas fiziski iznīcinātās kopienas. Tomēr ES Solidaritātes fonda finansējums būs ļoti būtisks šim reģionam, tā atjaunošanai ilgtermiņā, turklāt šī fonda esamība un efektīvs izlietojums apliecina Eiropas Savienības dalībvalstu solidaritāti. Praktisku pasākumu īstenošanai izveidotās programmas un mehānismi stiprina mūs kā savienību, ļaujot efektīvāk tikt galā krīzes situācijā, neatkarīgi no tā, vai tā ir ekonomikas lejupslīde vai dabas katastrofa. Arī turpmāk mums jāatbalsta šie praktiskie pasākumi, lai sniegtu palīdzību dalībvalstīm tad, kad tā patiešām ir vajadzīga. Politika ļauj mums ietekmēt un kontrolēt notikumus, bet attiecībā uz šādiem pasākumiem, piemēram, dabas katastrofu, kas krietni pārsniedz politikas jomas robežas, mēs varam ieviest šos svarīgos mehānismus, lai palīdzētu sev izkļūt no krīzēm.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), rakstiski. – (PL) Ja notikusi traģēdija, kurā cilvēki ir zaudējuši savus mīļotos un daudzos gadījumos visu savu īpašumu un kurā sagrauta brīnišķīga pilsēta ar lielisku antīko mantojumu, atbalsts šādam priekšlikumam ir vienkāršs pieklājības žests. ES Solidaritātes fonds ir piemērs efektīvai un kopīgai ES rīcībai gadījumā, ja kāda no tās dalībvalstīm ir cietusi šādā traģēdijā. ES Solidaritātes fonds ļauj ātri sniegt ārkārtas palīdzību, un tas neapšaubāmi ir pozitīvs signāls ES iedzīvotājiem.

Derek Vaughan (S&D), rakstiski. – Es atzinīgi vērtēju pozitīvo balsojumu, kas ļauj piešķirt līdzekļus Abruci zemestrīces upuriem. Mums jāreaģē, pārsniedzot politikas robežas, ja runa ir par dabas katastrofām, piemēram, Itālijā pieredzētajiem postījumiem. Rīcība ar mērķi palīdzēt šīs katastrofas upuriem atjaunot dzīvi, mājokļus un nākotnes izredzes, protams, ir kaut kas tāds, kam piekristu ikviens EP deputāts, kuram ir kaut mazliet cilvēčības.

ES Solidaritātes fonds ļauj mums rīkoties kā kopienai, lai mazinātu postu un ciešanas. Kopš šis fonds tika izveidots, tas ir palīdzējis cilvēkiem vairāk nekā pusē ES dalībvalstu un vairāk nekā 20 katastrofās, sākot ar plūdiem un beidzot ar meža ugunsgrēkiem, sausumu un vulkānu izvirdumiem. Es vēlos arī norādīt, ka velsieši bija vieni no tiem, kuriem tika piešķirts finansējums pēc briesmīgajiem plūdiem 2007. gadā.

Tomēr fonda ieņēmumi ir stingri jākontrolē, turklāt ir nopietns pamats, lai atļautu fondam veidot savus pašu resursus, lai šī fonda līdzekļu izmantošana neietekmētu citus projektus.

Ceru, ka zināmā mērā šī nauda būs noderīga ne tikai ēku, bet arī iznīcināto kopienu atjaunošanai.

- Ziņojums: Renate Weber (A7-0011/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), rakstiski. – (RO) Sadarbības uzlabošana kriminālprocesos starp tiesu iestādēm, kurām ir paralēlas pilnvaras, ir jo īpaši svarīgs pasākums. Ja rīcība, kuras rezultātā izdarīts pārkāpums, ir divu vai vairāku dalībvalstu jurisdikcijā, kriminālprocess jāveda vispiemērotākajai jurisdikcijas iestādei, un tādēļ ir svarīgi ieviest kopēju un vienotu sistēmu, lai objektīvi un pārredzami izvēlētos šo jurisdikciju. Neveiksmīgi piemērojot *ne bis in idem* principu, kas izklāstīts Šengenas līguma īstenošanas konvencijā, tiek pārkāptas pamattiesības, turklāt tas ir pretrunā ar ES mērķi izveidot vienotu brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Šis ziņojums, par kuru es nobalsoju, nodrošina šī principa ievērošanu visā Eiropas tiesiskajā telpā, ne tikai saistībā ar dalībvalstu tiesvedību. Tāpēc es atzinīgi vērtēju šī ziņojuma pieņemšanu vakardienas sesijas sēdē.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), rakstiski. – (LT) Es nobalsoju par šo ziņojumu, jo jurisdikcijas īstenošanas konfliktu jautājums ir jāatrisina iespējami efektīvāk, panākot vienprātību. Mums jābūt gandarītiem, ka *ne bis in idem* princips ir garantēts valsts tiesu jomā. Žēl, ka šajā ziņojumā nav iekļautas kompetences konfliktu atrisināšanas metodes, nosakot, kuras valsts jurisdikcija jāizmanto. *Eurojust* loma arī nav skaidri noteikta. Tomēr šis ziņojums ir kā stimuls, lai mēģinātu pieņemt turpmākus svarīgus lēmumus pilsoņu brīvību, tiesiskuma un iekšlietu jomā.

David Casa (PPE), rakstiski. – Pasaulē, kurā globalizācija paplašināsies aizvien vairāk, un situācijā, kad Eiropas Savienībā ir 27 dalībvalstis, jurisdikcijas īstenošanas konfliktu iespējamība ir liela un var radīt sarežģījumus. Tādēļ es nobalsoju par šo ziņojumu.

Carlos Coelho (PPE), rakstiski. – (PT) Domāju, ka ir būtiski uzlabot kriminālprocesu efektivitāti, bet vienlaikus jānodrošina pareiza tiesu varas administrācija. Šis pamatlēmums palīdzēs novērst un atrisināt jurisdikcijas konfliktus, nodrošinās, ka tiesvedība tiek sākta vispiemērotākajā jurisdikcijas iestādē, kā arī ļaus pārredzamāk un objektīvāk izvēlēties kriminālprocesa jurisdikciju, ja situācija attieksies uz vairāk nekā vienas dalībvalsts jurisdikciju.

Es ceru, ka šādi varēs izvairīties no paralēliem un liekiem kriminālprocesiem, tomēr, nepaliekot birokrātiju, ja tiek izskatītas tādas lietas, kurās piemērotāki risinājumi ir ātrāk pieejami. Piemēram, ja dalībvalsts jau ir ieviesusi elastīgākus instrumentus vai nolīgumus, tad tiem ir priekšroka. Patiesībā, ja rodas situācijas, kurās dažādās dalībvalstīs paralēli notiek kriminālprocess par vieniem un tiem pašiem faktiem saistībā ar to pašu personu, tad var tikt pārkāpts *ne bis in idem* princips, kurš efektīvi jāpiemēro visā Eiropas tiesiskajā telpā. Es arī atbalstu *Eurojust* lielāku iesaistīšanu jau šī procesa sākumā.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson un Marita Ulvskog (S&D), rakstiski. – (SV) Mēs, Zviedrijas sociāldemokrāti, izvēlamies atturēties no balsošanas, jo uzskatām, ka pašām dalībvalstīm jāizlemj, kuras iestādes uzskatāmas par kompetentām apspriežu procedūrās. Mēs arī uzskatām, ka *Eurojust* iesaistīšana jāparedz kā papildu un sekundārs pasākums attiecībā uz dalībvalstīm, un aģentūras mandātu nekādā gadījumā nedrīkst paplašināt ar šo lēmumu.

Tomēr daudzi punkti Parlamenta ziņojumā patiešām uzlabo priekšlikumu par pamatlēmumu. Ne vien valsts iestādēm, bet arī — un vēl jo vairāk — par noziegumu aizdomās turamajiem vai apsūdzētajiem, ir svarīgi, lai būtu ieviesti skaidri termiņi, procesuālās garantijas un citi aizsardzības mehānismi.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Dalībvalstu saskaņota rīcība attiecībā uz jurisdikcijas īstenošanas konfliktu novēršanu un atrisināšanu kriminālprocesā ir būtiska, lai šāda veida tiesvedībā nodrošinātu efektīvāku tiesas darbu. Tādēļ ir vēlams kriminālprocesus, kas attiecas uz dažādām jurisdikcijām, apvienot vienā dalībvalstī atbilstīgi objektīviem kritērijiem, turklāt nodrošinot vajadzīgo pārredzamību, ne tikai tāpēc, lai netērētu laiku un resursus, bet arī samazinātu attiecīgās izmaksas, un tāpēc, ka ir svarīgi palielināt tiesvedības konsekvenci un efektivitāti.

Tādēļ tieša — un arī iespējami īsāka — saziņa starp kompetentajām valsts iestādēm ir būtiska, lai noteiktu kompetento jurisdikciju un attiecīgās tiesvedības nodošanas iespējas. Šajā saistībā visa kriminālprocesa laikā ir svarīgi atcerēties par apsūdzētās personas tiesībām, jo viens no Eiropas Savienības galvenajiem mērķiem paredz ES teritorijā nodrošināt iedzīvotājiem brīvību, drošību un tiesiskumu.

João Ferreira (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Mēs nobalsojam pret šo ziņojumu, jo tajā paredzēts stiprināt *Eurojust* lomu. No juridiskā viedokļa Padomes pamatlēmuma projektā galvenokārt ir nodrošināta efektīvāka pieņemto lēmumu tiesiskuma aizsardzība, jo tajā skaidri garantēts *ne bis in idem* princips: vienu personu nevar notiesāt divas reizes saistībā ar vienu un to pašu kriminālprocesu. Neskatoties uz to, ka referente ir atzinusi šo faktu, ieviestie grozījumi stiprina *Eurojust* lomu jomās, kas attiecas tikai uz dalībvalstu jurisdikciju. Tādējādi, un ņemot vērā tā paredzamo iesaistīšanos tiesvedībā, salīdzinājumā ar dalībvalstīm *Eurojust* tiek noteikts par augstāku instanci, jo dalībvalstīm tiek atņemta iespēja vienoties par to, kuras valsts jurisdikcija ir piemērotākā.

Mēs neuzskatām, ka ir pietiekami to visu pamatot ar „laika un resursu izšķērdēšanu”. Dalībvalstu jurisdikciju nodošana Eiropas Savienībai tiesiskuma un citās jomās samazina šo valstu suverenitāti, turklāt netiek apliecināta rīcība sabiedrības interesēs, aizsargājot tās tiesības, brīvības un garantijas. Mūsuprāt, šis ir vēl viens piemērs, kas apliecina tieši šo scenāriju.

Bruno Gollnisch (NI), rakstiski. – (FR) Demokrātijā *ne bis in idem* princips, kas paredz., ka vienu personu nevar notiesāt divas reizes saistībā ar vienu un to pašu kriminālprocesu, ir tiesiskuma pamatprincips. Es pats esmu kļuvis par šī principa piemērošanas upuri Francijā, jo pret mani joprojām ar valdības rīkojumu ir ierosināta prasība lietā, kurā Kasācijas tiesa jau ir pierādījusi, ka esmu pilnīgi nevainīgs.

Jo īpaši man par to jāpateicas *Wallis* kundzei, kura kā referente manas imunitātes jautājumā, ļaunprātīgi izmantojot varu, ļāva izmantot visus viltus paņēmienus, lai liegtu man aizsardzību, uz ko man būtu bijušas tiesības, ja Parlaments ievērotu tiesiskumu, ētiku un precedenta tiesības.

Tomēr *Weber* kundzes ziņojuma mērķis nav novērst šīs *ne bis in idem* situācijas. Šim nolūkam ir pieejama 2000. gada Eiropas konvencija, kas, šķiet, tiek izmantota, lai apmierinātu profesionāļus, ievērojot atbilstību tiesiskuma principiem.

Nē, *Weber* kundzes ziņojums galvenokārt ir orientēts uz valsts jurisdikcijas lēmumu pieņemšanas un kontroles pilnvaru piešķiršanu *Eurojust*, kuru daudzi vēlētos redzēt Eiropas prokuratūrā. Tāpēc mēs nobalsojām pret šo ziņojumu.

Ian Hudghton (Verts/ALE), rakstiski. – Es nobalsoju par *Weber* ziņojumu par jurisdikcijas īstenošanas konfliktu novēršanu un atrisināšanu kriminālprocesā. Nopietni noziegumi aizvien biežāk iegūst pārrobežu raksturu, un Eiropas Savienībai ir jāuzņemas svarīga loma, lai apkarotu šādas darbības. Skaidrākas procedūras informācijas apmaiņas jomā krimināllietās sekmēs dalībvalstu sadarbību un uzlabos atsevišķu valstu iespējas apkarot noziedzību. Vienmēr jāņem vērā pamattiesības un, manuprāt, *Weber* ziņojums uzlabo pamatlēmuma priekšlikumu.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), rakstiski. – Es nolēmu atturēties galīgajā balsojumā. Lai arī bloka balsojumā ir daži labi grozījumi par cilvēktiesībām (piemēram, grozījums Nr. 6 un 15), ir arī tādi grozījumi, kas dalībvalstu pilnvaras nodod *Eurojust* (piemēram, grozījums Nr. 3, 9, 16, 17 un 18). Uzskatu, ka tās jāsaģlabā kā dalībvalstu pilnvaras.

Priekšsēdētāju konferences priekšlikumi: Īpašās finanšu, ekonomikas un sociālās krīzes komitejas locekļu iecelšana

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Īpašās finanšu, ekonomikas un sociālās krīzes komitejas izveide var izrādīties būtiska, veidojot turpmāko ES politiku. Tās locekļu pieredze ir būtiska, lai īstenotu uzdevumus un sagatavotu priekšlikumus, ko šī īpašā komiteja iesniegs savā vārdā. Uzskatu, ka šo locekļu sarakstā ir iekļauti tādi EP deputāti, kuri ir cienjami un ļoti pieredzējuši dažādās jomās, ko skārusi arī pašreizējās krīzes situācija. Tādējādi viņi arī spēs sekmēt apspriedes par attiecīgajiem pasākumiem un iepazīstināt ar tiem, lai izlabotu pašreizējo situāciju ietekmējušās finanšu sistēmas kļūdas, nozīmīgu ieguldījumu sniedzot attiecībā uz sagatavošanos pienācīgi pamatotu un efektīvāku tiesību aktu iespējama pieņemšanai nākotnē.

Es arī uzskatu, ka šī komiteja būs jāsaģlabā arī pēc paredzētajiem 12 mēnešiem, bet tās sastāvu varētu pārskatīt, lai ļautu uzraudzīt un novērtēt pasākumus, kas tiks pieņemti saistībā ar pašreizējo krīzi.

- Kopīgs rezolūcijas priekšlikums: G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksme Pitsburgā 2009. gada 24.–25. septembrī (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), rakstiski. – (PT) Esmu gandarīta par G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmē Pitsburgā panākto vienošanos vairākos jautājumos. Esmu pārliecināta, ka tas ir solis pareizajā virzienā. Ir jānosaka tūlītējas prioritātes, lai nodrošinātu reālās ekonomikas stabilitu un ilgtspējīgu izaugsmi, nodrošinātu kredīta un kapitāla tirgu pareizu darbību, atbalstītu un veicinātu nodarbinātību, kā arī aizsargātu cilvēkus pret krīzes negatīvo ietekmi, īpašu uzmanību pievēršot visnabadzīgākajiem un vismazāk aizsargātajiem.

Strauji pieaugošais valsts parāds un budžeta deficīts rada satraukumu. Jāatceras, ka ir svarīgi veidot ilgtermiņā ilgtspējīgas valsts finanses, lai izvairītos no nākamo paaudžu pārslogošanas. Tomēr jāpauž nožēla par to, ka nav izvērtēti regulējuma un uzraudzības galvenie trūkumi, kas izraisa finanšu krīzi. Tas ir prioritārs uzdevums, lai saprastu, kas noticis šajā līmenī, un tādējādi izvairītos no iepriekšējo kļūdu atkārtošanas.

Dominique Baudis (PPE), rakstiski. – (FR) Pasaule ir nonākusi pretrunīgā situācijā, kuru būs grūti atrisināt. No vienas puses, ekonomikas krīze un tās sociālās sekas pieprasa veikt steidzamus pasākumus, lai atjaunotu izaugsmi, kas rada darbavietas. Tas bija paredzēts Pitsburgas G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmes darba kārtībā. No otras puses, un tas būs izaicinājums Kopenhāgenas konferencē, tikpat steidzama ir klimata pārmaiņu apkarošana, samazinot enerģijas patēriņu. Citiem vārdiem sakot, mums no jauna jāiedarbina šī mašīna un jānodrošina, ka tā rada mazāku piesārņojumu. Turklāt abus šos jautājumus nevar risināt vienu pēc otra, jo abi ir steidzami. Steidzami jāatsāk saimnieciskā darbība un steidzami jāierobežo tās sekas. Notikušajā G-20 valstu sanāksmē un gaidāmajā konferencē Eiropas Savienībai jāatrod vidusceļš starp diviem vienlīdz lieliem apdraudējumiem. Eiropas iestādes jāizveido iespējami ātrāk saskaņā ar Lisabonas līgumu, ko pieņēmušas 27 ES dalībvalstis. Čehijas prezidents V. Klauss, „cenšoties iegūt laiku”, lai novilcinātu šo brīdi, uzņemas milzīgu atbildību 500 miljonu ES iedzīvotāju priekšā.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), rakstiski. – (LT) Eiropas Savienībai finanšu tirgū jāievieš stingrāka uzraudzība, par ko būtu atbildīga viena iestāde (G-20). Ir svarīgi nodrošināt ilgtermiņa fiskālo stabilitāti, lai neradītu pārāk lielu apgrūtinājumu nākamām paaudzēm, kā arī radīt vairāk darbavietu un aizsargāt iedzīvotājus pret krīzes sekām. Īpaši svarīgi par prioritāti noteikt darbavietu izveidi, plašas un stabilas reālās ekonomikas izaugsmes sekmēšanu, kapitāla tirgus un kredītu izsniegšanas nevainojamu darbību, atbalstītu un veicinātu nodarbinātību un aizsargāt iedzīvotājus pret krīzes negatīvajām sekām, īpašu uzmanību pievēršot

nabadzīgākajām un vismazāk aizsargātajām iedzīvotāju grupām. Patlaban mums ir jāatbalsta sociālais dialogs visos līmeņos, mēģinot izvairīties no algu samazināšanas un nodrošinot algu pieauguma atbilstību produktivitātes pieaugumam. Jaunu darbavietu izveide jānosaka par vissvarīgāko mērķi.

Pascal Canfin (Verts/ALE), rakstiski. – Verts/ALE grupa nobalsoja par G-20 valstu rezolūciju vairāku iemeslu dēļ; lūk daži no tiem: atsaucoties uz vajadzību izstrādāt jaunus rādītājus, papildus IKP, Eiropas Parlaments skaidri signalizē, ka „ekonomikas atveseļošanas” pamatā nedrīkst izmantot „ierasto uzņēmējdarbības pieeju”, kas atbilst mūsu prasībai par „Jauno zaļo vienošanos”; rezolūcijā uzsvērts, ka jāatrisina jautājums par traucējumiem pasaules tirgū, jo īpaši valūtas kursa svārstībām un patēriņa preču cenu nestabilitāti, izmantojot daudzpusēju nolīgumu; rezolūcijā ir dots pozitīvs signāls attiecībā uz finanšu darījumu nodokļa ieviešanu, kas līdz šim nekad nav izmantots; attiecībā uz finanšu krīzi EP pārliecinoši paziņo par starptautisku koordinēšanu, kurai jānovērš regulatīvo iestāžu arbitražu. Turklāt rezolūcijā uzsvērts, ka piesardzīgas pieejas principu atjaunināšana saistībā ar G-20 valstu darbību nozīmē ieviest „zemākā līmeņa saskaņošanas” pieeju, kas nenozīmē, ka Eiropas Savienība nedrīkst piemērot augstākus standartus; attiecībā uz finanšu nozaru uzraudzību EP ir spēris lielu soli, lai ieviestu tādu uzlabotu un centralizētāku pieeju finanšu tirgus uzraudzībai, kuras centrā būtu vienota finanšu uzraudzības iestāde.

Maria da Graça Carvalho (PPE), rakstiski. – (PT) G-20 valstis ir apņēmušās panākt vienošanos Kopenhāgenas augstākā līmeņa sanāksmē, un ir būtiski, ka ES arī turpmāk uzņemas galveno lomu sarunās, lai panāktu tālejošu un taisnīgu vienošanos. Kopenhāgenas vienošanās varētu nodrošināt ekonomikas izaugsmi, veicinot tīrās tehnoloģijas, radot jaunas darbavietas gan rūpnieciski attīstītajās, gan jaunattīstības valstīs.

Vienošanās par finansiālu un tehnisku atbalstu jaunattīstības valstīm, lai tās varētu izmantot tīrus, atjaunojamus energoresursus un palielināt energoefektivitāti, ir svarīga, lai Kopenhāgenā nonāktu līdz stabilam nolīgumam. Ir svarīgi izstrādāt konkrētu modeli, lai maksimāli palielinātu izredzes Kopenhāgenā noslēgt nolīgumu. Starptautiskajam nolīgumam jānodrošina kopējs siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājums atbilstīgi ieteikumiem, kas izklāstīti Klimata pārmaiņu starpvaldību padomes 4. novērtējuma ziņojumā (25–40 % līdz 2020. gadam salīdzinājumā ar 1990. gadu), turklāt līdz 2050. gadam ES un citās rūpnieciski attīstītajās valstīs jāpanāk ilgtermiņa samazinājums vismaz par 80 % salīdzinājumā ar 1990. gadu.

David Casa (PPE), rakstiski. – G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksme, kas notika Pitsburgā 24.–25. septembrī, noslēdzās veiksmīgi dažādās jomās, piemēram, tika apspriesta vajadzība risināt jautājumu par finanšu krīzes rašanās iemesliem, lai nodrošinātu, ka šādas situācijas turpmāk neatkārtojas. Es tam piekritu un tādēļ nobalsoju par šo rezolūciju.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic un Alf Svensson (PPE), rakstiski. – (SV) Mēs šodien nobalsojam par rezolūciju par G-20 valstu sanāksmi. Tomēr mēs nolēmām balsot pret finanšu darījumu nodokļa ieviešanu, jo tas būtu pretrunā ar nabadzīgo valstu kapitāla veidošanu, kā arī kavētu attīstību un izaugsmi, kas pēdējo 30 gadu laikā palīdzējusi cilvēkiem un valstīm izkļūt no nabadzības. Mēs arī iebilstam pret starptautiskā līmenī izveidotu tādu darbavietu fondu, ko neietekmē ekonomikas cikliskums, jo pastāv iespēja, ka tajā tiks saglabātas iepriekšējās novecojušās struktūras, tādējādi kavējot izaugsmi un jaunu darbavietu izveidi. Šajā nolūkā būtu jāievieš starptautisks nodoklis un jāizveido izplatīšanas sistēma, kurā nav demokrātiskas kontroles, turklāt tas būtu zināms risks saistībā ar visu veidu korupciju. Ir svarīgi, lai krīzes skartie cilvēki varētu saņemt atbalstu un palīdzību, bet to vislabāk var nodrošināt valsts līmenī, nevis izmantojot birokrātisku starptautisku sistēmu.

Marielle De Sarnez (ALDE), rakstiski. – (FR) Demokrātiskās kustības (*Mouvement Démocrate*, Francijas deputāti Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupā) ievēlēja pārstāvju delegācija atzinīgi vērtē pieņemto rezolūciju par G-20 valstu sanāksmes secinājumiem. Ar šo balsojumu Eiropas Parlaments apstiprina, ka: Eiropas Savienībai jāizveido sava finanšu uzraudzības sistēma un vienota finanšu uzraudzības iestāde; mums jāvirzās uz ilgtermiņa fiskālo stabilitāti, lai nenodarītu kaitējumu nākamām paaudzēm; jānosaka tūlītējas prioritātes, lai radītu jaunas darbavietas un aizsargātu iedzīvotājus pret krīzes ietekmi. Mēs nobalsojam par grozījumiem Nr. 5, 8, 11, 12 un 13, bet paužam nožēlu, ka Eiropas Parlaments nepavirzījās tālāk saistībā ar grāmatvedības uzskaites pārredzamību, nodokļu oāžu apkarošanu un vides saistībām („Jaunā zaļā vienošanās”). Mēs vēlētos arī atkārtot savu apņemšanos attiecībā uz finanšu darījumu nodokli, kura pamatā ir Tobina nodokļa modelis. Šajā saistībā mēs aicinām Eiropas Parlamentu uzsākt diskusiju par šāda nodokļa definīciju.

Frank Engel (PPE), rakstiski. – (FR) Lai arī mēs piekrītam galvenajām pamatnostādnēm, kas izklāstītas Eiropas Parlamenta rezolūcijā par G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmi Pitsburgā — un tādēļ arī to atbalstījām — Eiropas Tautas partijas (Kristīgo demokrātu) grupas Luksemburgas delegācija vēlas izteikt dažus iebildumus par neapmierinošajiem aspektiem šajā rezolūcijā.

Pirmkārt, Pitsburgas secinājumos minēts, ka glābšanas pasākumu atbalsta saņēmējiem jāsedz šo pasākumu izmaksas. Tas nav tas pats, kas ieviest finanšu darījumu nodokli, kas ierosināts Parlamenta rezolūcijā. Otrkārt, mēs iesakām izveidot tādu finanšu uzraudzības sistēmu, kura turpmāk apvienos valsts uzraudzības iestādes un trīs ES iestādes un kura patlaban tiek veidota Eiropas likumdošanas procesa ietvaros.

Visbeidzot, ir svarīgi novērst plaši izplatītā termina „nodokļu oāzes” lietošanu, kas aizgūts no G-20 valstu terminoloģijas. Jurisdikcijas, kas nekādā ziņā nav nodokļu oāzes, ir patvaļīgi iekļautas pelēkā sarakstā, savukārt istās nodokļu oāzes turpina izvairīties no jebkāda G-20 valstu un ESAO spiediena. Par nodokļu oāzēm uzskatot valstis, kurās ir mērena nodokļu politika, mēs nesekmēsīm izeju no krīzes, kuras saknes meklējamas kaut kur citur.

Edite Estrela (S&D), rakstiski. – (PT) Es nobalsoju par Eiropas Parlamenta rezolūciju par G-20 valstu augstākā līmeņa sanākumi Pitsburgā 2009. gada 24.–25. septembrī, jo uzskatu, ka pašreizējās grūtības ekonomikā jāuzskata par iespēju veicināt Lisabonas stratēģijas mērķu sasniegšanu un atgādināt par apņemšanos cīnīties ar bezdarbu un klimata pārmaiņām, kā arī izstrādāt ES stratēģiju, kas nodrošinātu ilgtermiņa un ilgtspējīgu ekonomikas atveseļošanu. Tomēr jāpauž nožēla, ka nav pieņemts priekšlikums par Tobina nodokļa piemērošanu finanšu darījumiem, jo tas ļautu ierobežot pārmērīgās spekulācijas, kā arī ilgtermiņā sekmēt finanšu stabilitāti un investīcijas.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Pasaules ekonomikas krīzes apstākļos, kas rada nopietnas sociālās sekas, G-20 valstu pieņemtie lēmumi ir ļoti nopietni. G-20 valstīm rīkojoties saskaņoti, būs iespējams izveidot tādu finanšu sistēmu, kas sekmēs vienmērīgāku un ilgtspējīgāku ekonomikas attīstību nākotnē, tādējādi izvairoties no šādām krīzēm, ar kādu mēs saskaramies patlaban.

Eiropas Savienībā mēs nevaram rīkoties izolēti, pieņemot noteikumus, kam nepiekrīt citas valstis, kas globalizētajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam, Eiropas ekonomiku nostādītu neizdevīgā situācijā.

José Manuel Fernandes (PPE), rakstiski. – (PT) Esmu gandarīts par G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmē Pitsburgā panākto vienošanos vairākos jautājumos. Kapitāla tirgus globalizācijas rezultātā jaunu krīžu apkarošanas un novēršanas pasākumi nosaka, ka maksimāli jāpaplašina starptautiskā sadarbība. Es priecājos par panākto vienošanos, kas paredz nodrošināt ekonomikas izaugsmi, sekmēt nodarbinātību un ieviest tirgu regulējumu, un ceru, ka šie mērķi tiks īstenoti „plašā mērogā”. Finanšu darījumu nodoklim, kura mērķis ir kontrolēt pārmērīgās spekulācijas un sekmēt ilgtermiņa investīcijas, būs nozīme tikai tad, ja to ievieš pasaules mērogā.

João Ferreira (GUE/NGL), rakstiski. – (PT) Šodien pieņemtā rezolūcija atbilst nostājām, ko apstiprinājušas dažādas Eiropas Savienības iestādes, tostarp Eiropas Parlaments, mēģinot nomaskēt ekonomikas un sociālās krīzes patiesos iemeslus, un, manipulējot ar to, paātrināt un sekmēt tādas politikas turpmāku izmantošanu un veidošanu, kas izraisīja šo situāciju. Starp citu, attiecībā uz nodokļu oāzēm, rezolūcijā norādīts vienīgi tas, ka tās „apdraud finanšu pārvaldību”, un piedāvāts tikai viens ieteikums, proti, „uzlabot nodokļu pārredzamību un informācijas apmaiņu”.

Tomēr rezolūcijā nav pieminēts, ka mums jāizlaužas no neoliberalās politikas, kas liberalizē un privatizē pakalpojumu sniegšanu, ierobežo darba ņēmēju tiesības un iznīcina ražošanas infrastruktūru. Šīs politikas īstenotāji ir atbildīgi par dzīves apstākļu pasliktināšanos, parādiem, pieaugošo bezdarbu, nodarbinātības nestabilitāti un nabadzību. Mums ir jānovērtē darbs un darba ņēmēji, jāaizsargā ražošanas nozares un sabiedriskie pakalpojumi, efektīvi jānodrošina ekonomikas varas pakļautība politiskajai varai, jāapkaro korupcija un ekonomiskā noziedzība un jāsoda vainīgās personas, kā arī jālikvidē nodokļu oāzes.

Robert Goebbels (S&D), rakstiski. – (FR) Es nobalsoju pret visiem grozījumiem, ko attiecībā uz G-20 valstu rezolūciju iesniedza Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupa, un šādi rīkojos, lai protestētu pret šīs grupas taktiku, vienmēr atsākot debates ar vispārēji demagoģiskiem grozījumiem. Zaļie ir apsprieduši kopīgo rezolūcijas priekšlikumu un guvuši apstiprinājumu attiecībā uz lielāko daļu grozījumu. Tomēr viņi nav parakstījuši kopīgo rezolūciju, lai varētu plenārsēdē sarīkot cirku.

Bruno Gollnisch (NI), rakstiski. – (FR) Mēs nobalsojām pret G-20 valstu rezolūciju viena nopietna iemesla dēļ — nevienā punktā netiek apšaubīta pasaules finanšu sistēma, kas ir radījusi šo krīzi. Tajā pat apgalvots, ka mums vajadzīga vēl plašāka globalizācija, vēl lielāka liberalizācija, ieviešot tā saukto daudzpusējo institūciju un struktūru aizsardzību, kurām lemts kļūt par pasaules valdību.

Tomēr, atteikšanās mainīt šo sistēmu nozīmētu garantiju, tam, ka neveiksmīgi tiks īstenoti tie daži lietderīgie un vajadzīgie pasākumi, kas arī ierosināti rezolūcijā. Mēģinot par katru cenu saglabāt tādu sistēmu, kāda tā

ir patlaban, kurā tirgi aizvien vairāk atsvešinās no reālās ekonomikas, nozīmē nobruģēt ceļu uz citām krīzēm, un nodrošināt, ka nospraustais mērķis izveidot darbavietas, netiks sasniegts.

Ekonomika nav pašmērķis; tas ir tikai viens no veidiem, kā sasniegt politikas mērķus, nodrošināt sabiedrības progresu un cilvēces attīstību. Ja jūs pakļausieties tās iespējamajām prasībām un kapitulēsiet tā saukto tirgus negrozāmo likumu priekšā, jums neizdosies atrisināt nevienu problēmu.

Sylvie Goulard (ALDE), rakstiski. – (FR) Eiropas Liberāļu un demokrātu apvienības grupas vārdā es vēlos paskaidrot, kāpēc mēs atturējāties no balsojuma par Zaļo un Eiropas Brīvās apvienības grupas grozījumu par nodokli, kas piemērojams pēc Tobina nodokļa parauga. Mūsu grupa nolēma saistībā ar šo jautājumu izveidot darba grupu, lai precizētu šī nodokļa piemērošanas mērķi un praktiskas nianses. Pēc tam politiskās grupas, zinot visus faktus, spēs vienoties par vienotu pieeju šajā jautājumā, kuras nozīme visiem būs vienādi skaidra un kuru varēs aizsargāt attiecīgās starptautiskās struktūrās.

Ian Hudghton (Verts/ALE), rakstiski. – Es nobalsoju par rezolūciju par G-20 valstu augstākā līmeņa sanākumi Pitsburgā. Pašreizējā ekonomikas krīze patiešām ir globāla gan iemeslu, gan seku ziņā, tāpēc ir svarīgi rīkoties saskaņoti starptautiskā līmenī, lai atrastu risinājumus. Visām valstu valdībām ir sava nozīme šo risinājumu meklēšanā, un vienota rīcība ES līmenī nodrošinās ES izvirzīšanos priekšplānā, sekmējot pasaules ekonomikas atveseļošanu. Skotijas valdība izstrādā programmu, kuras mērķis ir atbalstīt darbavietas un kopienas, stiprināt izglītību un prasmes, kā arī investēt inovācijās un nākotnē aktuālās nozarēs. Kopā ar citām Eiropas valstīm mēs spēsim pārvarēt šīs problēmas, ar kurām saskaramies patlaban.

Arlene McCarthy (S&D), rakstiski. – Es un mani Darba partijas kolēģi stingri atbalsta G-20 valstu apņemšanos ieviest finanšu darījumu nodokli. Krīzes laikā nodokļu maksātājiem ir radītas papildu izmaksas, tāpēc ir būtiski, lai mēs nodrošinātu, ka finanšu nozare pilnībā un godīgi sekmē uzlabojumus valsts finanšu jomā. Tobina nodoklis ir viens modelis, ko varētu izmantot attiecībā uz ierosināto finanšu darījumu nodokli. Mēs neatbalstījām grozījumu Nr. 8, jo jāizskata visas iespējas, nevis jāizmanto tieši šis Tobina parauga nodoklis. Turklāt grozījumā attiecībā uz šo nodokli ieteikta vienpusēja Eiropas pieeja. Finanšu pakalpojumu nozare ir pasaules mēroga nozare, un mums arī turpmāk savi centieni jāvelta tam, lai ieviestu darījumu nodokli, kas ir efektīvs un praktiski izmantojams pasaules līmenī.

David Martin (S&D), rakstiski. – Es atturējos no balsojuma par grozījumu Nr. 8 par finanšu darījumu nodokli. Es atbalstu šādu nodokli, bet uzskatu, ka efektivitātes nolūkā tas jāpiemēro pasaules līmenī, nevis tikai Eiropā.

Franz Obermayr (NI), rakstiski. – (DE) Kopīgajā rezolūcijas priekšlikumā par G-20 valstu augstākā līmeņa sanākumi Pitsburgā ir ļoti daudz pozitīvu aspektu. Tajā, piemēram, iekļauta nepārprotama norāde uz sarežģījumiem saistībā ar fiskālo stimulu pasākumiem, kas īstenoti lielākajā daļā valstu. Turpmāko gadu laikā valsts budžetu konsolidācijai jāpiešķir būtiska nozīme. Es atzinīgi vērtēju arī mēģinājumu nopietni izanalizēt krīzes iemeslus, atsaucoties uz neierobežotu spekulāciju un nepietiekamu regulējumu finanšu tirgū. Tomēr šis uzdevums paveikts virspusēji. Nav manāma iedziļināšanās patiesi vajadzīgajās reformās. Ņemot vērā milzīgo krīzi, kurā mēs joprojām atrodamies un kas diemžēl nozīmē, ka būs vēl daudz jaunu bezdarbnieku, ar šiem pasākumiem ir par maz. Tādēļ es atturējos no balsojuma.

Andreas Mølzer (NI), rakstiski. – (DE) Rezolūcijas priekšlikumā par G-20 valstu augstākā līmeņa sanākumi Pitsburgā ir skaidri noteikts, ka krīzi ir radījusi atsevišķu finanšu iestāžu neapdomīga un bezatbildīga riska uzņemšanās, kā arī nepietiekams regulējums finanšu tirgos. Tādējādi bija plašas iespējas pilnā apmērā īstenot spekulācijas. Tādēļ vēl jo svarīgāk ir ātri pieņemt atbilstošus noteikumus tirgiem. Šajā saistībā dažas priekšlikumā ierosinātās idejas ir ļoti atzinīgi vērtējamas. Tomēr diemžēl šajā priekšlikumā ir aizstāvēta arī Bāzeles II sistēma, kas, kā mēs zinām no pieredzes, kapitāla plūsmu novirzīja maziem un vidējiem uzņēmumiem, kuri praktiski bija apstādīnājuši savu darbību. Es nevaru atbalstīt pārmērīgi stingro lēmumu par slepenības atcelšanu banku nozarē, neņemot vērā daudzus mazos banku klientus, un tādēļ es nolēmu atturēties no galīgā balsojuma.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), rakstiski. – (PT) Pirmkārt, es vēlētos atzinīgi novērtēt to, ka G-20 valstu sanāksmē tika risināti tik nozīmīgi jautājumi kā ilgtspējīga ekonomikas izaugsme, nodarbinātība un iespējamās klimata pārmaiņas, kas var apdraudēt dzīvības pastāvēšanu uz mūsu planētas. Šis ir pašreiz aktuālās globālās problēmas, kas vispārīgi tiek atzītas par būtiskām saistībā ar Eiropas izaugsmi.

Šajā saistībā es atzinīgi vērtēju to, ka ir pieņemts lēmums saglabāt stimulus ekonomikas atveseļošanai un izrādīta apņemšanās attiecībā uz stratēģiju, kas var iedziļināt Lisabonas stratēģijas principus, jo īpaši radot pasaules mēroga ieinteresētību Pasaules nodarbinātības pakta īstenošanā. Attiecībā uz šo jautājumu ir svarīgi

uzsvērt steidzamo vajadzību starptautiskā līmenī radīt tādu darbavietu fondu, ko neietekmē ekonomikas cikliskums, un nodrošināt vērienīgas fiskālo stimulu paketes, kas atbalstītu jaunu darbavietu izveidi un saglabāšanu, nodrošinot spēcīgu sociālo politiku, lai atbalstītu vismazāk aizsargātās grupas.

Marit Paulsen, Olle Schmidt un Cecilia Wikström (ALDE), rakstiski. – (SV) Finanšu krīzē daļēji vainojamas bankas, kas ļaunprātīgi izmantoja savu klientu uzticēšanos un pārmērīgi riskēja ar savu klientu naudu. Mēs uzskatām, ka plašāk jāapspriež veidi, kā veicami starptautiskie finanšu darījumi. Mēs neuzskatām, ka ar Tobina nodokli būs iespējams efektīvi novērst spekulācijas, bet mēs atzinīgi vērtējam apspriedes par to, kā finanšu iestādes, piemēram, bankas, trasta uzņēmumi un apdrošināšanas aģentūras, var sekmēt labi funkcionējošu un stabila finanšu tirgus izveidi. Finanšu krīze parāda, ka jāmeklē starptautiski risinājumi, lai atrisinātu starptautiskas problēmas. Tādēļ šim apspriedēm jānotiek starptautiskā līmenī, nevis tikai ES teritorijā.

Paulo Rangel (PPE), rakstiski. – (PT) Es vēlētos atzinīgi novērtēt vienošanos, ko izdevās panākt G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmē, par ko man ir liels gandarījums un kas vispārīgi uzskatāms par soli pareizā virzienā.

Tā kā tika apspriesti tik svarīgi jautājumi kā finanšu tirgus regulējums un uzraudzība un ilgtspējīga pieeja valsts finanšu jomā, es vēlētos īpaši uzsvērt jautājumu par ilgtspējīgu ekonomikas izaugsmi un nodarbinātību.

Man prieks, ka G-20 valstu noteikto prioritāšu pamatā ir reālās ekonomikas ilgtspējīga izaugsme, jo tā funkcionēs ne vien kā dzinējspēks saistībā ar darbavietu izveidi, bet kalpos arī kā garantija, aizsargājot sabiedrību pret krīzes negatīvo ietekmi, īpašu uzmanību pievēršot visnabadzīgākajiem un vismazāk aizsargātajiem. Man prieks arī par to, ka G-20 valstu vadītāji ir apņēmušies atrisināt nodarbinātības krīzi starptautiskā līmenī, nodarbinātības veicināšanu nosakot par galveno uzdevumu atveseļošanas plānos.

Man tikai žēl, ka G-20 valstu sanāksmē neizdevās panākt vienošanos saistībā ar klimata pārmaiņu apkarošanu pasaules līmenī.

Frédérique Ries (ALDE), rakstiski. – (FR) Eiropas Parlamentam bija svarīgi pēc G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksmes Pitsburgā nosūtīt skaidru signālu lielāko pasaules valstu vadītājiem. Tas arī ir izdevies, šodien pieņemot rezolūciju, kurā norādīts, ka, lai arī ļaunākais jau ir aiz muguras, sekas saistībā ar budžetu un nodarbinātību būs jūtamas vēl ilgu laiku, ja Eiropas Savienība, Amerikas Savienotās Valstis un Ķīna nevienosies par vienotu rīcību. Šīs valstis jau ir pieņēmušas lēmumus par Starptautiskā Valūtas fonda (SVF) reformu, biržas mākluru prēmiju uzraudzību, kapitāla prasībām un kompleksu finanšu produktu pārredzamību, tāpēc G-20 valstu sanāksme nav notikusi veltīgi.

Tomēr, lai panāktu progresu globalizācijas pārvaldības jomā, vēl jāveic trīs milzīgi uzdevumi. Pirmais uzdevums paredz patiešām atrisināt nodokļu oāžu problēmu, jo valstu kasēs iztrūkst milzīgas summas. Otrs uzdevums paredz nepieļaut vētras sākšanos monetārajā jomā, ko varētu radīt nespēja līdzsvarot valūtas maiņas kursus, un devalvācija konkurences nolūkā. Savukārt trešais uzdevums paredz novērst pirmās nepieciešamības preču, jo īpaši pārtikas, cenu nestabilitāti, jo tās ietekmē nelīdzsvarotības un nabadzības palielināšanos visā pasaulē.

Czesław Adam Siekierski (PPE), rakstiski. – (PL) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, nesēnā G-20 valstu augstākā līmeņa sanāksme Pitsburgā apstiprināja, ka ekonomiskā situācija pakāpeniski stabilizējas. Tomēr joprojām jāpatur prātā problēmas, ar kurām var saskarties atsevišķas tautsaimniecības. Šī sanāksme bija iespēja apstiprināt valstu stingro apņemšanos pārveidot finanšu regulējuma sistēmu. Nopietnākie draudi, kurus mēs nedrīkstam pieļaut, ir vēl lielāka bezdarba risks, kā arī pieprasījuma un produkcijas apjomu samazināšanās. Pitsburgā ierosinātie principi jāizmanto par pamatu, veidojot pasaules ekonomikas vienoto attīstību. Šajā augstākā līmeņa sanāksmē dalībnieki apstiprināja, ka jāturpina darbs, veidojot uzraudzības iestādes un instrumentus dažādās pasaules tirgus jomās.

Peter Skinner (S&D), rakstiski. – Eiropas Parlamenta Leiberistu partija atbalstīja šo rezolūciju, lai liktu sekmēt progresu, kas tika panākts pagājušā mēnesī Pitsburgā. Neuzņemoties saistības uzlabot daudzpusējo uzraudzību Starptautiskajā Valūtas fondā un neparedzot turpmāk iesaistīt valstis, kas pagaidām tajā nav iesaistījušās, prognozējama zema efektivitāte. Rezolūcijā ir daudzi atzinīgi vērtējami aspekti, bet, rūpīgi visu apsverot, varētu cerēt uz lielāku progresu finanšu krīzes problēmu risināšanā.

Nuno Teixeira (PPE), rakstiski. – (PT) Pirmkārt, es vēlētos atzinīgi novērtēt to, ka G-20 valstu sanāksmē tika risināti tik nozīmīgi jautājumi kā ilgtspējīga ekonomikas izaugsme, nodarbinātība un iespējamās klimata

pārmaiņas, kas var apdraudēt dzīvības pastāvēšanu uz mūsu planētas. Šīs ir pašreiz aktuālās globālās problēmas, kas vispārīgi tiek atzītas par būtiskām saistībā ar Eiropas izaugsmi.

Šajā saistībā es atzinīgi vērtēju to, ka ir pieņemts lēmums saglabāt stimulus ekonomikas atveseļošanai un izrādīta apņemšanās attiecībā uz stratēģiju, kas var iedzīvināt Lisabonas stratēģijas principus, jo īpaši radot pasaules mēroga ieinteresētību Pasaules nodarbinātības pakta īstenošanā. Attiecībā uz šo jautājumu ir svarīgi uzsvērt steidzamo vajadzību starptautiskā līmenī radīt tādu darbavietu fondu, ko neietekmē ekonomikas cikliskums, un nodrošināt vērienīgas fiskālo stimulu paketes, kas atbalstītu jaunu darbavietu izveidi un saglabāšanu, nodrošinot spēcīgu sociālo politiku, lai atbalstītu vismazāk aizsargātās grupas.

Georgios Toussas (GUE/NGL), rakstiski. – (EL) Grieķijas Komunistiskā partija nobalsoja pret kopīgo rezolūcijas priekšlikumu, kuru iesnieguši konservatīvie, sociāldemokrāti un liberāļi, jo tajā koncentrēti pausta gatavība īstenot monopolu stratēģiskos centienus, kapitālistu finanšu krīzes sāpīgās sekas liekot uzņemties strādnieku šķirai. Savā rezolūcijā kapitālisma politiskie rupori aicina buržuāziskās valdības arī turpmāk atbalstīt monopolu nezvērūs, piešķirot tiem no sabiedrības nozagto naudu, un tajā pašā laikā nodrošināt „stabilas valsts finanses”, ar ko viņi domā vēl vairāk samazinātus sociālos izdevumus un finansējumu veselības, sociālo pabalstu, izglītības un citās līdzīgās jomās. Viņi atzinīgi vērtē „cienīgu darbavietu” izveidi, kas pastāvīgu, pilna laika nodarbinātību aizvieto ar slikti apmaksātu, elastīgu un nestabilu nodarbinātību, paredzot mazākās iespējamās tiesības. Plutokrātijas politiskie pārstāvji piedāvā šo „cienīgu” strādnieku šķirai. Rezolūcijā pausts aicinājums stiprināt starptautiskās imperiālistu organizācijas (SVF, Pasaules Banku, PTO), turklāt tā bruģē ceļu „zaļai” peļņai no kapitāla, aizbildinoties ar klimata pārmaiņām un starptautiskās tirdzniecības pilnīgu liberalizāciju, kas liecina par vēl lielāku monopolu izplešanos jaunattīstības un nabadzīgo valstu tirgos, kā arī par labklājību veicinošu resursu un cilvēkresursu izlaupišanu.

- Rezolūcijas priekšlikums: Pasaules finanšu un ekonomikas krīzes ietekme uz jaunattīstības valstīm un attīstības sadarbību (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), rakstiski. – (PT) Vairākas krīzes pēc kārtas, piemēram, plūdi, degvielas cenu krīze un klimata pārmaiņas, ir smagi skārušas jaunattīstības valstis. Šīs valstis smagi cieš no finanšu krīzes un ekonomikas lejupslīdes sekām. Ir svarīgi, lai Eiropas Savienība un dalībvalstis kā starptautiskās sabiedrības pārstāvji uzņemtos atbildību, pildot savas valsts attīstības palīdzības saistības, un turpinātu sekmēt Tūkstošgades attīstības mērķu īstenošanu.

Eiropas Savienība ir priekšlaicīgi piešķirusi EUR 8,8 miljardus attīstības palīdzībai, budžeta atbalstam un lauksaimniecības finansējumam, lai varētu rīkoties nekavējoties, kā arī ierosina piešķirt EUR 500 miljonus, lai atbalstītu sociālos izdevumus jaunattīstības valstīs, izmantojot FLEX mehānismu Āfrikas, Karību jūras reģiona un Klusā okeāna (ĀKK) valstīs. Ir svarīgi budžeta atbalstu galvenokārt izmantot palīdzībai veselības, pienācīgas kvalitātes nodarbinātības, izglītības, sociālo pakalpojumu un videi draudzīgas izaugsmes jomās. EP aicina Komisiju rast jaunus līdzekļu avotus, lai nodrošinātu Eiropas Attīstības fonda (EAF) finansējumu, turklāt ir svarīgi iekļaut EAF Kopienas budžetā. Nepieciešams nodrošināt lielāku atbilstību starp ES starptautiskās tirdzniecības, budžeta, klimata pārmaiņu un attīstības politikas virzieniem.

Izmantojot attīstības palīdzību, jāatbalsta...

(Balsojuma skaidrojums saīsināts saskaņā ar Reglamenta 170. panta 1. punkta 1. apakšpunktu)

David Casa (PPE), rakstiski. – Lai arī jaunattīstības valstis pilnīgi noteikti nav vainojamas krīzē, taču šī krīze tās patiešām ietekmē visvairāk un nesamērīgi smagi. Tāpēc es nobalsoju par šo rezolūciju.

Carlos Coelho (PPE), rakstiski. – (PT) Lai arī pašreizējā ekonomikas un finanšu krīze aizsākās Amerikas Savienotajās Valstīs, tās sekas ir jūtamas visā pasaulē. Tā ir skārusi Eiropu, bet vissmagāk — jaunattīstības valstis, prasot cilvēku upurus un miljoniem cilvēku iedzenot nabadzībā vai novājinot viņu jau tā vājo ekonomiku.

Steidzami jānodrošina, lai šajā situācijā ātri un efektīvi reaģētu visas struktūras, kas aktīvi piedalās valsts attīstības palīdzības sniegšanā, jo īpaši Bretonvudsas iestādes. Turklāt ir svarīgi, ka Eiropas Savienība un tās dalībvalstis uzņemas atbildību kā līderi attīstības palīdzības jomā, izpildot savas starptautiskās saistības attiecībā uz šīm valstīm, steidzami palielinot atbalstu, lai sasniegtu Tūkstošgades attīstības mērķus, un palielinot valsts attīstības palīdzības apjomu, kas ir nepietiekams, lai risinātu šīs krīzes blakusefektu radītās problēmas jaunattīstības valstīs.

Jo īpaši gatavojoties Kopenhāgenas konferencei, ES un citiem starptautiskās sabiedrības pārstāvjiem arī steidzami skaidri jānoformulē sava politika attiecībā uz starptautisko tirdzniecību, klimata pārmaiņām, humāno palīdzību un attīstību. Tādēļ es atbalstu šo rezolūciju.

Corina Crețu (S&D), rakstiski. – (RO) Mēs saskaramies ar ekonomikas krīzes radītu ārkārtas situāciju attīstības un humānās palīdzības jomā, kurā cilvēku upuru skaits turpina pieaugt, jo īpaši tāpēc, ka šī lejupslīde seko pārtikas un naftas cenu krīzēm. Diemžēl kā ekonomikas krīzes tiešās sekas jūtama starptautisko līdzekļu devēju krīze apstākļos, kad paātrinātā tempā palielinās nabadzība. Tikai 2009. gadā vien 90 miljoni cilvēku bija spiesti nonākt galējā nabadzībā, bet bezdarbnieku skaits palielinājies par 23 miljoniem. Šodien pieņemtie priekšlikumi vieš cerību, ka mazāk aizsargātās valstis, proti, jaunattīstības valstis, saņems palīdzību. Tomēr tas nav daudz, ņemot vērā, ka ar USD 6 miljardiem, kas iegūti no SVF zelta rezervju pārdošanas un paredzēti nabadzīgo valstu finansēšanai, var nodrošināt vien aptuveni 2 % no šo valstu patiesajām vajadzībām. Tādēļ es uzskatu, ka uz G-20 valstīm jāizdara lielāks spiediens, lai tās uzņemtos lielāko daļu atbildības par krīzes izraisīšanu, mobilizējot resursus kā krīzes atbalstu, kas jāpiešķir jaunattīstības valstīm. Atceroties par šo vajadzību racionalizēt sistēmu, es atzinīgi vērtēju rezolūcijā pausto kritiku par Pitsburgas augstākā līmeņa sanāksmes dalībnieku neveiksmīgo mēģinājumu atrisināt jautājumu par starptautisko finanšu iestāžu pārveidi, ņemot vērā Bretonvudsas iestāžu gauso reakciju krīzes situācijā.

Diogo Feio (PPE), rakstiski. – (PT) Šī ekonomikas un finanšu krīze ir smagi skārusi jaunattīstības valstis, un pastāv bažas, ka šo valstu izaugsme un progress cietīs no straujas produkcijas samazināšanās vai pat nopietnas lejupslīdes. Eiropas Savienībai un dalībvalstīm kā nozīmīgiem līdzekļu devējiem tas jāpatur prātā un jāapsver iespēja palielināt palīdzību šīm valstīm. Pretējā gadījumā dažas no tām neatgriezeniski nonāks nabadzībā, kas var saasināt sociālos un politiskos konfliktus un veicināt trūkumu reģionos, kuri jau iepriekš ar grūtībām centās nodrošināt mieru un demokrātiju.

Papildus šim palīdzības palielinājumam, kam jābūt orientētam uz elastīgumu, iztēli, solidaritāti un pareizu sajūtu, līdzekļu devējiem jānodrošina rūpīga uzraudzība, kontrolējot palīdzības izmantošanu, un saņēmējvalstīm piešķirto summu efektīva pārraudzība, noskaidrojot, kā šie līdzekļi nokļūst līdz galamērķim. Lai nodrošinātu pārredzamību, ir jāiesaista šo valstu pilsoniskā sabiedrība un parlamenti, turklāt Eiropas Savienībai ir jāsekmē debates valsts līmenī, lai precizētu, kam tieši šī palīdzība jāpiešķir.

Pat ekonomiskās lejupslīdes apstākļos Eiropa nevar un nedrīkst izstāties un ignorēt steidzami risināmās problēmas, kas aktuālas šajā situācijā.

Andreas Mølzer (NI), rakstiski. – (DE) Pašreizējā finanšu un ekonomikas krīze, ko izraisīja bankas un citi spekulanti Amerikas Savienotajās Valstīs, ir smagi skārusi jaunattīstības valstis. Tā ievērojami ietekmējusi šo valstu jau tā vājo ekonomiku, miljoniem cilvēku atstājot bez darba. Bezdarbnieki, ja viņiem būs tāda iespēja, meklēs glābiņu Eiropā, tādējādi vēl vairāk palielinot migrācijas spiedienu uz Eiropu. Tādēļ mums, ES iedzīvotājiem, jāpalīdz šīm valstīm atjaunot ekonomiku. Pašreizējā attīstības palīdzības pieeja ir nepiemērots instruments šim mērķim, jo daudz līdzekļu mistiski pazūd vai nonāk atpakaļ Eiropas banku kontos, kas pieder korumpētiem despotiem. Tādēļ, neskatoties uz daudzajām pozitīvajām idejām, es atturējos no galīgā balsojuma par Attīstības komitejas priekšlikumu.

Marit Paulsen, Olle Schmidt un Cecilia Wikström (ALDE), rakstiski. – (SV) Finanšu krīzē daļēji vainojamas bankas, kas ļaunprātīgi izmantoja savu klientu uzticību un pārmērīgi riskēja ar savu klientu naudu. Mēs uzskatām, ka plašāk jāapspriež veidi, kā veicami starptautiskie finanšu darījumi. Mēs neuzskatām, ka ar Tobina nodokli būs iespējams efektīvi novērst spekulācijas, bet mēs atzinīgi vērtējam apspriedes par to, kā finanšu iestādes, piemēram, bankas, trasta uzņēmumi un apdrošināšanas aģentūras, var sekmēt labi funkcionējoša un stabila finanšu tirgus izveidi. Finanšu krīze parāda, ka jāmeklē starptautiski risinājumi, lai atrisinātu starptautiskas problēmas. Tādēļ šim apspriedēm jānotiek starptautiskā līmenī, nevis tikai ES teritorijā.

Sírpa Pietikäinen (PPE), rakstiski. – (FI) Priekšsēdētājas kundze, dāmas un kungi, kā tas minēts Attīstības komitejas rezolūcijas priekšlikumā — pašreizējā pasaules finanšu un ekonomikas krīze vissmagāk ir skārusi nabadzīgākās valstis. Daudzās jaunattīstības valstīs sasniegtie mērķi attīstības jomā ir apdraudēti, turklāt Tūkstošgades attīstības mērķu īstenošana šķiet apgrūtināta vairāk nekā jebkad. Par spīti daudziem attīstīto valstu solījumiem, kas izskanēja publiski G-20 un G-8 valstu augstākā līmeņa sanāksmēs, piemēram, jaunattīstības valstīm piešķirtās palīdzības summa nav ne tuvu pieprasītajam apjomam. Patiesībā vēl pirms šīs krīzes daudzu ES dalībvalstu piešķirtā attīstības palīdzības summa bija daudz mazāka par solīto.

Šī krīze varētu arī kļūt par jaunu iespēju. Starptautiskā valūtas fonda līdzekļu ievērojamais pieaugums un pārmaiņas šīs organizācijas lēmumu pieņemšanas sistēmā ir divi iemesli, kas liek domāt, ka ir sagaidāmas

daudzas pozitīvas izmaiņas. SVF reforma un papildu resursi ir atbilde uz sasāpējušos vajadzību, bet ar to vien ir krietni par maz, lai atvieglotu situāciju, ar kuru saskaras pasaules nabadzīgākās valstis. Attīstītajām valstīm ir jātur savs solījums attiecībā uz apņemšanos īstenot Tūkstošgades attīstības mērķus un 0,7 % IKP piešķirt, lai palielinātu attīstības palīdzību. Finansējums, kas vajadzīgs, lai apkarotu klimata pārmaiņas un pielāgotos tām, ir papildu atbildība, no kuras attīstītās valstis nevar atļauties izlocīties. Par jauno starptautisko noteikumu pamatprincipu jānosaka vienlīdzīgākas iespējas, kas jāņem vērā saistībā ar noteikumu pārskatīšanu un to izmantošanu.

Czesław Adam Siekierski (PPE), rakstiski. – (PL) Priekšsēdētājas kundze, es nobalsoju par šīs rezolūcijas pieņemšanu, jo uzskatu, ka tajā ietvertas daudzas lietderīgas piezīmes par jaunattīstības valstu pašreizējās sarežģītās situācijas iemesliem un sekām. Jo īpaši es vēlētos uzsvērt, ka pašreizējo ekonomikas krīzi radīja ne vien finanšu tirgus sabrukums, bet arī iepriekšējās krīzes pārtikas un enerģētikas jomā. Uzskatu, ka ir būtiski veikt pasākumus, kuru mērķis ir ātri un efektīvāk izmantot attīstīto valstu piešķirtos līdzekļus. Tas ir īpaši svarīgi, ja ņemam vērā, ka turīgās valstis patlaban cīnās ar iekšpolitikas problēmām, piemēram, nepietiekamu budžetu vai laika ierobežojumiem. Es uzsveru vēlreiz — vissvarīgāk ir vienkāršot procedūras, lai ceļā no bagātīgām uz nabadzīgām valstīm līdzekļi nepazustu birokrātijas jūrā.

Catherine Soullie (PPE), rakstiski. – (FR) Palīdzība jaunattīstības valstīm ir pienākums, no kura Eiropas Savienība nedrīkst atteikties. Pašreizējā ekonomikas un finanšu krīze globalizācijai ir piešķīrusi jaunu dimensiju. Ideja par finanšu darījumu nodokli bija lietderīga — prezidents Sarkozy to noteicis par vienu no savām prioritātēm. Eiropa, šķiet, ir devusi impulsu, kam seko visa pasaule. Tagad jaunās stabilās starptautiskās finanšu sistēmas pamatprincips būs taisnīgums.

Tādēļ man žēl, ka *Striffler* un *Ponga* grozījums ir noraidīts, jo tas ierosināja papildus oficiālajai attīstības palīdzībai ieviest finanšu darījumu nodokli, lai vismazāk attīstītās valstis no tā varētu gūt labumu. Jā, mūsu ekonomikai un finanšu sistēmām būtu lielāks nodokļu slogs, bet tādējādi Eiropas Savienība kļūtu par lielas starptautiskas solidaritātes kustības iniciatori.

Mēs joprojām varam cerēt, ka šī pieņemtā rezolūcija mudinās Eiropas Savienību pildīt savas saistības un palīdzēt jaunattīstības valstīm, lai tās spētu iet kopšoli ar globalizāciju.

Bart Staes (Verts/ALE), rakstiski. – (NL) Es ar pārliecību atbalstīju Attīstības komitejas iesniegto rezolūciju par pasaules finanšu un ekonomikas krīzes ietekmi uz jaunattīstības valstīm. EP rīkojas pareizi, aicinot ES novērst ļaunprātības, kas saistītas ar nodokļu oāzēm, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un nelegālu kapitāla aizplūšanu no jaunattīstības valstīm. Arī SVF pareizi rīkojies, palielinot līdzekļus finanšu un ekonomikas krīzes apkarošanai. Tomēr ir godīgi brīdināt par to, ka pagaidām no šiem līdzekļiem Eiropas valstīm bija piešķirti 82 %, bet Āfrikas valstīm — tikai 1,6 %. Tagad par galveno prioritāti jānosaka nabadzības samazināšana. Svarīgi arī ekonomisko partnerattiecību nolīgumus izmantot kā līdzekli, lai nodrošinātu attiecīgajām valstīm tirdzniecības priekšrocības, un dot šīm valstīm iespēju neattiecināt sarunas uz paaugstināta riska ražojumiem un nozarēm, piemēram, ieguldījumiem un pakalpojumiem. Man jāizsaka nožēla par to, ka netika pieņemts grozījums, kurā Komisija un dalībvalstis tika aicinātas iesniegt priekšlikumus par inovatīviem finansēšanas mehānismiem, piemēram, finanšu darījumu nodokli papildus oficiālajai attīstības palīdzībai.

Iva Zanicchi (PPE), rakstiski. – (IT) Es nobalsoju par šo rezolūcijas priekšlikumu, tomēr domāju, ka jāsniedz daži paskaidrojumi. Nesenā finanšu krīze izraisīja pasaules ekonomikas lejupslīdi, kas daudzo seku dēļ īpaši ir ietekmējusi jaunattīstības valstis, saasinot pārtikas krīzi — saskaņā ar informāciju, ko sniegusi Pārtikas un lauksaimniecības organizācija (FAO), pirmo reizi vēsturē badā mirstošo cilvēku skaits ir pārsniedzis vienu miljardu, turklāt salīdzinājumā ar 2008. gadu to cilvēku skaits, kuri cieš no nepietiekama uztura, ir palielinājies par 100 miljoniem.

Finanšu krīze ir postoši ietekmējusi ĀKK reģiona valstis, vēl vairāk sarežģījot vides problēmas un situāciju saistībā ar pārtikas cenu nestabilitāti. Šīs valstis nav atbildīgas par krīzi, tomēr tās sekas šīs valstis ir izjutušas vissmagāk, saņemot vismazāko palīdzību. Ilgāk vairs to nedrīkst pieļaut! Tādēļ uzskatu, ka šajā situācijā, kas netiek klišejiski uzskatīta par traģisku, ir jāpalielina ne vien šīm valstīm piešķirtās palīdzības apjoms, bet arī kvalitāte. Uzskatu, ka, izmantojot šos līdzekļus, ir jārikojas pārredzamāk un efektīvāk, turklāt objektīvi jāpārbauda šo pasākumu rezultāti.

Priekšsēdētāja. – Ar šo balsojumu skaidrojumi ir slēgti.

9. Balsojumu labojumi un nodomi balsot (sk. protokolu)

10. Komiteju un delegāciju sastāvs (sk. protokolu)

11. Sēdē pieņemto tekstu nosūtīšana (sk. protokolu)

12. Nākamo sēžu datumi (sk. protokolu)

13. Sesijas pārtraukšana

Priekšsēdētāja. – Paziņoju, ka Eiropas Parlamenta sesija tiek pārtraukta.

(Sēdi slēdza plkst. 11.50)